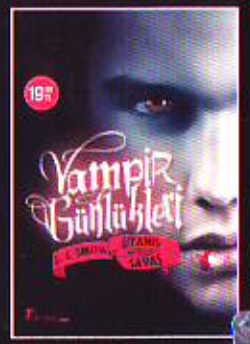
AŞK ÖLDÜRÜR

Elena: Altın kızken başından beri korktuğu ve aslında imrendiği bir 'şeye' dönüşür. Elena'nın artık kalbi atmıyordur.

Stefan: Elena'yı kaybettiği için büyük acılar çekerken Damon'a düşman kesilir. Ve daha sonra yavaş yavaş farkettiği üzere, Abisi onun tek düşmanı değildir.

Damon: Elena'yı saplantı haline getirir. İntikama susamışlığı Stefan'ı zehirleyip Damon'a başarıyı kazandırabilecek mi?

Vampir Günlükleri'nin 3. ve 4. hikayelerinin toplandığı bu kitapta heyecan verici olaylar, iki vampir kardeş ve onların arasında kalan güzel kız için acıklı bir hale gelir.



VAMPİR GÜNLÜKLERİ dünyasına hoşgeldiniz:
UYANIŞ ve SAVAŞ
serinin birbirinden heyecanlı başlangıç romanları!

ISBN 978-605-4218-[illegible]
9 786054 220[illegible]
www.artemisyayinlari.com

L. J. SMITH

Vampir Günlükleri

ÖFKE ve KARANLIK BULUŞMA

L. J. SMITH

ARTEMİS 19+

Vampir Günlükleri

ÖFKE ve KARANLIK BULUŞMA

NymphE - kuflu.com

ABG/70
AB/239
A/55

VAMPİR GÜNLÜKLERİ 2
Öfke ve Karanlık Buluşma

L. J. SMITH

Orijinal Adı : *The Vampire Diaries - The Fury and Dark Reunion*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Selim Yeniçeri
Türkçe Düzenleme : Deniz Evliyagil
Son Denetim : Alp Özalp
Kapak Çizimi : Chad Michael Ward
Kapak Tasarımı : Jennifer Heuer
Grafik : Nurhan Sezgin
Sayfa Tasarımı : Karen Yardımlı

1. Basım : Mart 2010
ISBN : 978-605-4228-94-2
Sertifika No : 10905

Copyright © 1991, by L. J. Smith
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir Şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

NymphE - kuflu.com

Vampir Günlükleri

L. J. SMITH

ÖFKE ve KARANLIK BULUŞMA

İngilizceden Çeviren: Selim Yeniçeri

NymphE - kuflu.com

Yaratıcılığımı destekleyen
teyzelerim Margie,
Agnes ve Eleanore'a...

NymphE - kuflu.com

"Hayır," dedi Stefan. "Anlamıyorum. O kötü, Elena. Zevk için öldürüyor. Vicdanı yok..."

"Şu anda senden daha işbirlikçi görünüyor," dedi Elena. "Stefan, gerçekten ağabeyinle sonsuza kadar can düşmanı olmak mı istiyorsun?"

"Sen onun başka bir şey istediğini mi sanıyorsun?"

Elena buna bir süre cevap vermedi. Sonunda çok sakin bir sesle konuştu.

"Seni öldürmemi engelledi," dedi.

Elena, Stefan'ın savunmacı öfkesinin saman alevi gibi bir an parlayıp söndüğünü hissetti. Stefan'ın içini şimdi bir tür yenilgi hissi kaplamıştı. Başını önüne eğdi.

"Bu doğru," dedi.

"Yani bana katılıyor musun?" diye sordu Elena tereddütle.

"Evet. Ben... Katılıyorum."

"Ben de katılıyorum," dedi Damon elini abartılı bir kibarlıkla uzatarak. "Anlaşılan, üçümüz sonunda aynı noktada buluştuk."

Yapma, diye düşündü Elena önce. Ama koro bölmesinin setin alacakaranlığında durdukları o anda, aniden bunun doğru olduğunu hissetti. Üçü bir şekilde birbirine bağlıydı. Uyumlu ve güçlü bir bağla...

NymphE - kuflu.com



NymphE - kuflu.com



Elena ağaçların arasındaki açıklığa girdi.

Ayaklarının altındaki sonbahar yaprakları karla karışmıştı. Akşam karanlığı çökmüştü ve fırtına yüzünden orman giderek daha da soğuyordu. Ama Elena üşümüyordu. Hatta soğuğu hissetmiyordu bile.

Karanlığa da aldırmıyordu. İri iri açılan gözbebekleri, bir insanın algılayamayacağı minik ışık parçacıklarını topluyordu. Büyük meşe ağacının altında boğuşan iki silueti gayet net gördü.

Birinin siyah gür saçları vardı ve rüzgar estikçe dalgalı bir denizi andırıyordu. Diğerinden biraz daha uzundu. Elena yüzünü görememesine rağmen gözlerinin yeşil olduğunu her nasılsa biliyordu.

İkincisi de siyah saçlıydı ama onun saçları tıpkı bir hayvan kürkü gibi düzdü. Dudaklarını öfkeyle gererek dişlerini açığa çı-

karmıştı. Vücudu, saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibi yere kapanmıştı. Gözleri simsiyahtı.

Elena hiç hareket etmeden onları birkaç dakika izledi. Oraya niye geldiğini, savaşın zihnindeki yankılarıyla nasıl buraya doğru çekildiğini unutmuştu. Böyle yakından izlerken öfkelerinin, nefretlerinin ve acılarının gürültüsü neredeyse sağır ediciydi. Savaşçılar sessiz çığlıklar atıyordu sanki. Ölümüne bir mücadeleye girişmişlerdi.

Acaba hangisi kazanacak, diye düşündü. İkisi de yaralıydı, ikisi de kan kaybediyordu ve daha uzun olanın sol kolu tuhaf bir açıyla sallanıyordu. Yine de diğerini, bir meşe ağacının boğum boğum gövdesine yapıştırmayı başarmıştı. Öfkesi öyle güçlüydü ki Elena bu öfkeyi sadece duymuyor, tadını da alabiliyor, hissedebiliyordu. Ve bunun ona imkansız denebilecek bir güç verdiğini biliyordu.

O anda Elena oraya neden geldiğini hatırladı. Nasıl unutabilirdi? *O* yaralanmıştı. *Onun* zihni öfke ve acı dalgaları göndererek onu buraya çağırmıştı. Ona yardım etmeye gelmişti, çünkü *ona* aitti.

Şimdi iki siluet buzlu zemine eğilmiş, kurtlar gibi hırlayarak dövüşüyordu. Elena hızla ama sessizce onlara yaklaştı. Dalgalı saçlı ve yeşil gözlü olan -zihninde bir ses *Stefan* diye fısıldadı- diğerinin üzerindeydi ve parmaklarını rakibinin boğazına geçirmişti. Elena benliğini saran öfkeyi hissetti. Öfke ve koruma dürtüsü. Boğan eli tutmak, parmakları çözmek için ikisinin arasına girdi.

Bunu yapacak kadar güçlü olmaması gerektiğini düşünmedi bile. Yeterince güçlüydü; hepsi buydu. Ağırlığını yana atarak hedefini diğerinden ayırdı. Yaralı koluna vurarak onu yapraklarla dolu zemine yüzükoyun devirdi ve arkadan boynuna saldırdı.

Rakibini gafil avlamıştı ama henüz kavgayı kazanmamıştı. Çocuk sağlam eliyle Elena'nın boğazını hedefleyerek karşılık verdi ve başparmağını Elena'nın nefes borusuna bastırdı.

Elena elinde olmadan dişleriyle ele saldırdı. Zihni buna bir anlam veremese de vücudu ne yapması gerektiğini biliyordu. Dişleri silahtı ve ete saplanarak kan akıtmıştı.

Ama rakibi ondan daha güçlüydü. Omuzlarını silkerek Elena'nın ellerinden kurtuldu, olduğu yerde dönüp genç kızı yere devirdi. Yüz hatları, hayvani bir öfkeyle büzülmüştü. Kızın üzerine çıktı. Elena tısladı ve tırnaklarıyla gözlerine saldırdı ama rakibi yüzüne uzanan eli bir vuruşta kenara savurdu.

Elena'yı öldürecekti. Yaralı olsa bile, çok ama çok güçlüydü. Dudaklarını gererek kıpkırmızı dişlerini ortaya çıkardı. Bir kobra gibi, saldırmaya hazırdı.

Sonra, tam saldırmak üzereyken aniden durdu ve yüz ifadesi değişti.

Elena yeşil gözlerin iri iri açıldığını gördü. Şeytani noktalara dönüşmüş olan gözbebekleri aniden açılıverdi. Elena'ya onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Neden ona bu şekilde bakıyordu ki? Neden işini bitirmiyordu? Demir bir kıskaç gibi omzunu tutmakta olan el yavaşça çözüldü. Çocuğun yüzündeki hayvani ifade de silinmiş, yerine şaşkınlık ve hayret gelmişti. Arkaya doğru çekilip Elena'nın kalkmasına yardım ederken bakışlarını yüzünden ayıramıyordu.

"Elena," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Elena, bu sensin."

NymphE - kutlu.com

Adım bu mu, diye düşündü. *Elena mı?*

Aslında önemi yoktu. Yaşlı meşe ağacına bir bakış attı. *O* hala oradaydı. Köklerin arasında nefes nefese duruyor, bir eliyle ağaca dayanıyordu. Dipsiz gibi görünen siyah gözleriyle Elena'ya bakıyordu ve kaşlarını çatmıştı.

Endişelenme, diye düşündü Elena. *Ben bunu hallederim. Aptalın teki.* Sonra yine yeşil gözlünün üzerine atıldı.

"Elena!" diye bağırdı rakibi arkaya doğru savrulurken. Sağlam eliyle omzunu iterek Elena'yı ayakta tutmaya çalıştı. "Elena, benim, Stefan! Elena, yüzüme bak!"

Bakıyordu. Görebildiği tek şey, boynundaki savunmasız görünen deri parçasıydı. Elena dudaklarını gerip dişlerini ortaya çıkararak yine tısladı.

Rakibi donup kaldı.

Elena karşısındaki vücuttan yayılan şoku hissetti ve bakışlarının bulandığını gördü. Biri karnına yumruk atmış gibi rakibinin yüzü şimdi bembeyaz olmuştu. Çamurlu zeminde başını yavaşça iki yana salladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ah, hayır..."

Elena'nın onu duymasını beklemiyormuş gibi, sanki kendi kendine konuşuyordu. Bir elini Elena'nın yanağına doğru uzattı, Elena elini ısırmak için uzanınca son anda geri çekti.

"Ah, Elena..." diye fısıldadı.

Öfkesinin, hayvani kan şehvetinin izleri yüzünden silinmişti. Şaşkındı. Gözlerinde acı vardı.

Ve kırgınlık. Elena bu andan yararlanarak onun boynundaki çıplak tene saldırdı. Rakibinin kolu kendini savunmak için yukarı kalktı ama sonra yine indi.

Elena'ya bakarken gözlerindeki acı had safhaya ulaştı ve vazgeçti. Savaşmayı tamamen bıraktı.

Elena rakibinin vücudunun direnmeyi bıraktığını hissetti. Adam saçlarında meşe yapraklarıyla başını buzlu zemine bıraktı ve bakışlarını karanlık, bulutlu gökyüzüne dikti.

Bitir işini, dedi yorgun bir sesle Elena'nın zihninde konuşarak.

Elena bir an tereddüt etti. O gözlerde, içinde bazı anıları uyandıran bir şeyler vardı. Ayışığında durmakla, bir tavan arasında oturmakla ilgili anılar... Ama çok belirsizdi. Net hatırlayamıyordu ve çabaladığında başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Stefan adındaki bu yeşil gözlü çocuğun ölmesi gerekiyordu. Çünkü diğerini, *onu* incitmişti. Elena'nın birlikte olmak için doğduğu varlığı. Onu inciten biri, hayatta kalamazdı.

Elena dişlerini rakibinin boğazına gömdü ve bütün gücüyle ısırdı.

Fakat bu işi doğru yapmadığını hemen anladı. Bir damara isabet ettirememişti. Kendi deneyimsizliğine öfkelenerek duraksadı. Bir şeyi ısırmak güzeldi ama yeterince kan gelmiyordu. Öfkeye kapılarak geri çekildi ve tekrar ısırdı. Bu kez rakibinin vücudunun acıyla gerildiğini hissetti.

Çok daha iyiydi. İşte şimdi bir damar bulmuştu ama dişlerini yeterince derine gömememişti. Böyle küçük bir sıyrık işe yaramazdı. İhtiyacı olan şey, sıcak kanın rahatça akmasına izin vermek için boğazı baştan başa yarmaktı.

Dişleriyle çiğneyip çekiştirirken kurbanı acıyla titredi. Tam etin parçalanmak üzere olduğunu hissettiğinde, iki el arkadan uzanarak onu tutup geri çekti.

NymphE - kuflu.com

Elena boğazı bırakmadan hırladı. Fakat eller ısrarcıydı. Bir kol beline dolandı ve parmaklar saçlarına gömüldü. Dişleri ve tırnaklarıyla avına tutunarak mücadele etti.

Bırak onu. Bırak!

Ses keskin ve emrediciydi. İnsanın aniden yüzüne çarpan soğuk bir rüzgar gibi. Elena sesi tanıdı ve onu geri çeken ellerle mücadele etmekten vazgeçti. Eller onu yere bıraktığında Elena başını kaldırıp ona baktı ve zihninde bir isim belirdi. Damon. Adı Damon'dı. Avından bu şekilde mahrum edildiği için Damon'a kırgın gözlerle baktı ama itaat etti.

Stefan, boynu kandan kıpkırmızı bir halde kalktı. Kan gömleğine akıyordu. Elena dudaklarını yaladı ve varlığının her zerresinde çok güçlü bir açlık hissetti. Yine başı dönmeye başlamıştı.

"Bana onun öldüğünü söylediğini sanıyordum," dedi şaşkınlıkla Damon.

Sanki mümkünmüş gibi öncekinden daha da solgun görünen Stefan'a bakıyordu. O beyaz yüzde sonsuz bir umutsuzluk okunuyordu.

"Ona bir baksana," dedi Stefan sadece.

Bir el, Elena'nın çenesini yakalayarak yüzünü yukarı kaldırdı. Elena doğruca Damon'ın kısılmış siyah gözlerine baktı. Sonra uzun, ince parmaklar Elena'nın dudaklarına dokundu ve aralarını yokladı. Elena içgüdüsel olarak ısırmaya çalıştı ama bunu çok sert yapmadı. Damon'ın parmakları sivri bir dişin keskin kıvrımını buldu ve Elena bir kedi yavrusu gibi önce hafifçe ısırıp sonra emdi.

Damon'ın yüzü ifadesizdi ama gözleri sert bakıyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Elena etrafına bakındı. Ağaçlar. Tekrar Damon'a döndü, "Ormanda," dedi zekice.

"Bu kim peki?"

Elena, işaret eden parmağı izledi. "Stefan," dedi kayıtsızca. "Kardeşin."

"Ben kimim? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Elena sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Elbette biliyorum. Sen Damon'sın ve seni seviyorum."

NymphE - kuflu.com



Stefan'ın sesi vahşiydi. "Olmasını istediğin şey buydu, değil mi Damon? Artık elde ettin. Onu da bizim gibi, senin gibi yapmak zorundaydın. Sadece öldürmek yeterli değildi."

Damon onun bakışlarına karşılık vermedi. Kısık gözlerle, hala eliyle çenesini tuttuğu Elena'ya dikkatle bakıyordu. "Bunu üçüncü kez söylüyorsun ve ben artık sıkılmaya başladım," dedi sakince. Hala nefes nefeseydi fakat kontrollü bir şekilde devam etti. "Elena, seni ben mi öldürdüm?"

"Elbette hayır," dedi Elena, Damon'ın boştaki elinin parmaklarına parmaklarını dolarken. Sabırsızlanıyordu. Neden sözediyordu ki bunlar? Sonuçta kimse ölmüş filan değildi.

Stefan, Damon'a baktı. "Bir yalancı olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi aynı katı sesle. "Diğer her şey aklıma gelirdi ama bu değil. Daha önce kendini korumaya çalıştığını hiç görmemiştim."

"Biraz daha devam edersen," dedi Damon, "gerçekten öfkeleneceğim."

Bana daha fazla ne yapabilirsin ki, diye karşılık verdi Stefan. *Beni öldürmek merhametli bir davranış olurdu.*

"Sana merhametim asırlar önce tükendi," dedi Damon yüksek sesle. Nihayet Elena'nın çenesini bıraktı. "Bugünle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu genç kıza.

Elena, nefret ettiği bir dersi tekrarlamak zorunda kalan bir çocuk gibi bıkkın bir sesle konuştu. "Bugün Kurucular Günü kutlaması vardı." Damon'ın parmaklarını kendi parmakları arasında hafifçe sıkarak vampirin yüzüne baktı. Tek hatırladığı buydu ama yeterli değildi. Başka şeyler de hatırlaması gerektiğini biliyordu.

"Kantinde biri vardı... Caroline." Bu ismi hatırladığına sevindi. "Herkesin önünde günlüğümü okuyacaktı ve bu kötü bir şeydi, çünkü..." Elena kendini zorladı ama anıyı yakalayamadı. "Nedenini hatırlamıyorum. Ama onu kandırdık." Yaramaz bir tavırla gülümsedi.

"Ah, *biz* kandırdık, değil mi?"

"Evet. Günlüğü ondan aldın. Benim için yaptın." Elena'nın boştaki elinin parmakları Damon'ın ceketinin altına süzüldü ve küçük defterin sertliğini aradı. "Çünkü beni seviyorsun," dedi deftere hafifçe tırnaklarını sürterek. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Açıklığın ortasından hafif bir inleme geldi. Elena dönüp baktığında, Stefan'ın tiksintiyle başını çevirdiğini gördü.

"Elena. Sonra neler oldu?" Damon'ın sesi Elena'nın dikkatini tekrar kendi üzerine çekti.

NymphE - kuflu.com

"Sonra? Sonra Judith Hala benimle tartışmaya başladı." Elena bir an düşündü ve omuz silkti. "Bir şeyle ilgili. Öfkelendim. O benim annem değil. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez."

Damon'ın sesi duygusuzdu. "Bunun artık sorun olacağını sanmıyorum. Sonra ne oldu?"

Elena derin bir iç çekti. "Sonra gidip Matt'in arabasını aldım. Matt..." Bu isim üzerinde düşünürken dilini sivri dişlerinin üzerinde dolaştırdı. Zihin gözüyle yakışıklı bir yüz, sarı saçlar, geniş omuzlar görüyordu. "Matt."

"Matt'in arabasıyla nereye gittin?"

"Wickery Köprüsü'ne," dedi Stefan tekrar ikisine dönerek. Bakışları karamsardı.

"Hayır, pansiyona," diye düzeltti Elena öfkeyle. "Beklemek için... Şey... Unuttum. Her neyse, orada bekledim. Sonra... Sonra fırtına başladı. Yağmur, rüzgar, fırtına. Hoşlanmadım. Arabaya bindim ama bir şey peşimden geldi."

"*Biri* peşinden geldi," dedi Stefan, Damon'a bakarak.

"Bir *şey*," diye ısrar etti Elena. Sözünün bölünmesinden sıkılmıştı artık. "Bir yere gidelim, sadece biz," dedi Damon'a. Yüzünü onunkine yaklaştırmak için dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Biraz sonra," dedi Damon. "Peşinden gelen şey neydi?"

Elena öfkelenerek tekrar yerine çöktü. "Ne tür bir şey olduğunu bilmiyorum! Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sen ve Stefan gibi değildi. O... Şeydi..." Zihninden belli belirsiz görüntüler geçiyordu. Her yer sisle kaplıydı. Rüzgar uğulduyordu. Sisten oluşmuş gibi görünen beyaz, devasa bir şekli vardı. Kanatlı bir bulut gibi üzerine süzülüyordu.

"Belki de fırtınanın bir parçasıydı," dedi Elena. "Ama canımı yakmak istediğini sandım. Ondan kaçtım." Damon'ın deri ceketinin fermuarıyla oynarken kırnazca gülümsedi ve gözlerini kıstı.

Damon'ın yüzünde ilk kez bir duygu ifadesi belirdi. Yüzünü buruşturdu. "Kaçtın."

"Evet. Birinin bana suya koşmamı söylediğini hatırlıyorum. Kötü şeyler sudan geçemez. Ben de Drowning Creek'e, köprüye doğru gittim. Sonra..." Sağlam bir anı parçasını yakalamaya çalışarak tereddütle kaşlarını çattı. Su. Suyu hatırlıyordu. Ve biri bağırıyordu. Ama başka bir şey yoktu. "Sonra suyu geçtim," dedi gülümseyerek. "Geçmiş olmalıyım, çünkü buradayım. Hepsi bu. Artık gidebilir miyiz?"

Damon cevap vermedi.

"Araba hala suda," dedi Stefan. Düşmanlıklarını geçici olarak bir kenara bıraktılar ve olanları anlamakta zorlanan bir çocuğun yanında konuşmak zorunda kalan yetişkinler gibi birbirlerine baktılar. Elena bundan rahatsız olmuştu. Ağzını açtı ama Stefan konuşmaya devam etti. "Bonnie ve Meredith'le birlikte onu bulduk. Ben suya dalıp Elena'yı çıkardım ama o zamana kadar..."

O zamana kadar ne, diye düşündü Elena kaşlarını çatarak.

Damon'ın dudakları alaycı bir tavırla büzülmüştü. "Ve ondan vazgeçtin, öyle mi? Sen, diğer herkes bir yana, sen ona ne olacağını tahmin edebilirdin. Yoksa bu fikir sana çok mide bulandırıcı geldi de düşünmek mi istemedin? Gerçekten ölmüş olmasını mı tercih ederdin?"

"Nabzı atmıyordu! Nefes almıyordu!" diye parladı Stefan. "Ve asla dönüşmesine yetecek kadar kan içmedi!" Bakışları sertleşmişti. "En azından *benden* içmedi!"

NymphE - kuflu.com

Elena yine ağzını açtı ama Damon iki parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Yatıştırıcı bir tavırla konuştu. "Ve işte sorun da bu. Yoksa bunu bile göremeyecek kadar kör müsün? Bana ona bakmamı söyledin. Asıl sen ona bir bak. Şokta, mantıksız davranıyor. Ah, evet, bunu ben bile görebiliyorum." Bir an duraksayarak göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Burada, dönüşümden sonraki normal şaşkınlıktan çok daha fazlası var. Kana, insan kanına ihtiyacı olacak, yoksa vücudunun dönüşümü tamamlamaya gücü yetmeyecek. Ölecek."

Mantıksız da ne demek, diye düşündü Elena meydan okuyan bir tavırla. "Ben iyiyim," dedi Damon'ın elini tutup. "Sadece yorgunum. Kavga ettiğinizi duyduğumda uyuyacaktım ve sonra sana yardıma geldim. Ama onu öldürmeme izin vermedin," diye tiksintiyle bitirdi.

"Evet, neden izin vermedin?" diye sordu Stefan. Damon'a, gözleriyle vücudunda delikler açmak ister gibi bakıyordu. Ateşkesi bir kenara atmış gibiydi. "Bu yapabileceğin en kolay şey olurdu."

Damon aniden öfkelenerek ona döndü, şimdi onun tavrı da en az Stefan kadar düşmancaydı. Hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. "Belki kolay şeyleri sevmiyorumdur," diye tısladı. Sonra yine kendini toparladı. Dudakları alaycı bir tavırla büzüldü. "Şöyle düşün kardeşim, eğer biri seni öldürme mutluluğuna erişecekse, bu ben olmalıyım. Başka kimse değil. Bu işi kendim halletmek istiyorum. Ve ben bu işte gerçekten çok iyiyim; bundan emin olabilirsin."

"Evet, az önce bunu bize kanıtladın," dedi Stefan. Ağzından dökülen her kelime midesini bulandırıyor gibiydi.

"Ama bu," dedi Damon parlayan gözlerle Elena'ya dönerek, "bunu ben *öldürmedim.* Neden öldüreyim ki? İstediğim her an onu dönüştürebilirdim."

"Belki de başka biriyle nişanlandığı içindir?"

Damon, Elena'nın elini kaldırdı. Kızın parmağında, koyu mavi taşlı altın bir yüzük parlıyordu. Elena da kaşlarını çatarak yüzüğe baktı. Onu daha önce gördüğünü hatırlar gibiydi. Sonra omuz silkti ve yorgun bir tavırla Damon'a yaslandı.

"Eh, şu anda," dedi Damon genç kıza bakarak, "bu pek de büyük bir sorun gibi görünmüyor, öyle değil mi? Bence seni unutmakta zorlanmayacaktır." Sevimsiz bir gülümsemeyle Stefan'a baktı. "Ama bunu kendine geldiğinde öğreniriz. O zaman hangimizi seçtiğini ona sorarız. Anlaştık mı?"

Stefan başını iki yana salladı. "Bunu önermeye bile nasıl cüret edersin? Olanlardan sonra..." Devamını getiremedi.

"Katherine'le mi? Sen söyleyemiyorsan ben söyleyeyim. Katherine aptalca bir seçim yaptı ve bedelini ödedi. Elena farklı. O ne yaptığını biliyor. Ama anlaşıp anlaşmamamızın bir önemi yok," diye ekledi Damon, Stefan'ın yeni itirazlarını engelleyerek. "Şu anda zayıf olduğu bir gerçek ve kana ihtiyacı var. Önce ona kan bulacağım, sonra da bunu ona kimin yaptığını öğreneceğim. İstersen benimle gelebilirsin ya da gelmezsin. Sana kalmış."

Elena'yı da sürükleyerek ayağa kalktı. "Gidelim."

Elena hareket etmekten zevk alarak istekli bir şekilde onu izledi. Geceleyin orman çok ilginçti. Nasıl olmuştu da bunu daha önce hiç farketmemişti. Ağaçların arasında baykuşlar ötüyor, yerde kayan ayaklarının arasında fareler kaçışıyordu. Hava bazı yerlerde daha soğuk, çukurlarda ve sığlıklarda daha ılıktı.

NymphE - kuflu.com

Yaprak yığınlarının arasında Damon'la birlikte sessizce hareket etmek oldukça kolaydı; bastığı yere dikkat etmesi yetiyordu. Ve Stefan'ın peşlerinden geldiğini anlaması için arkasına bakmasına gerek yoktu.



ELENA'YLA Damon karanlık odada bekliyordu. Stefan fotoğraf odasının kapısını açıp Matt'i içeri alırken onların varlığını hissetti.

"Bu kapıların kilitli olması gerekirdi," dedi Matt, Stefan ışığı açarken.

"Kilitliydiler," dedi Stefan. Matt'i gelen şeye hazırlamak için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Daha önce kendini bir insana kasıtlı olarak göstermemişti.

Matt dönüp ona bakana kadar Stefan sessizce ayakta durdu. Sınıf soğuk ve sessizdi, içeride ağır bir hava vardı. Bu an giderek uzarken, Matt'in yüz ifadesinin yavaşça acı şaşkınlığından huzursuzluğa dönüştüğünü farketti.

"Anlamıyorum," dedi Matt.

"Anlamadığını biliyorum." Güçler'ini insan gözünden gizleyen engelleri kasıtlı olarak indirirken Matt'e bakmaya devam

NymphE - kuflu.com

etti. Matt'in yüzündeki tepki bu kez huzursuzluktan korkuya dönüştü. Gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı ve nefes alıp verişi hızlandı.

"Ne?" dedi boğuk bir sesle.

"Muhtemelen benimle ilgili merak ettiğin bir sürü şey var," dedi Stefan. "Neden ışıkta güneş gözlüğü takıyorum? Neden yemek yemiyorum? Neden reflekslerim o kadar hızlı?"

Matt şimdi sırtını karanlık odaya dönmüştü. Yutkunmaya çalışıyormuş gibi boğazı seğirdi. Avcı duyularıyla, Stefan onun kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Hayır," dedi Matt.

"Beni herkesten bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu kendine sormuş olmalısın."

"Hayır. Yani... Umrumda değil. Beni ilgilendirmeyen şeylerden uzak dururum." Matt kapıya doğru geriliyor, gözleri zor algılanır bir hareketle kapıya küçük bakışlar atıyordu.

"Yapma Matt, seni incitmek istemiyorum ama şimdi gitmene izin veremem." Elena'nın gizlendiği yerdeki ihtiyacını hissedebiliyordu. *Bekle,* dedi kıza.

Matt hareketsiz kaldı ve kaçma çabasından vazgeçti. "Eğer niyetin beni korkutmaksa bunu başardın," dedi kısık sesle. "Başka ne istiyorsun?"

Şimdi, dedi Stefan, Elena'ya. "Arkanı dön Matt."

Matt döndü ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Elena karşısındaydı ama Matt'in o gün öğleden sonra son kez gördüğü Elena değildi bu. Uzun elbisesinin altında ayakları çıplaktı. Vücuduna yapışmış beyaz kumaşın katlarının arasında, ışıkta parlayan buz kristalleri vardı. Her zaman açık olan teninde

tuhaf bir kış pırıltısı dolaşıyordu ve açık sarı saçları şimdi gümüşiye çalıyor gibiydi. Ama asıl fark yüzündeydi. O masmavi gözlerin kapakları ağırlaşmış, neredeyse uykudaymış ama doğaüstü bir şekilde uyanıkmış gibi görünüyordu. Ve dudaklarında tensel bir beklenti ve açlık hissediliyordu. Canlıyken olduğundan daha güzel görünüyordu. Yine de korkutucuydu.

Matt donmuş halde ona bakarken Elena'nın pembe dili dışarı uzanıp dudaklarını yaladı.

"Matt," dedi kelimeyi yayarak. Ve gülümsedi.

Stefan, Matt'in inanamayan bir tavırla içini çektiğini ve nihayet Elena'dan uzaklaşırken hıçkırdığını duydu.

"Sorun değil," dedi Stefan, Güçler'ini kullanarak düşünceyi Matt'in zihnine gönderirken. Matt iri iri açılmış gözlerle ona döndüğünde ekledi. "Artık biliyorsun."

Matt'in yüz ifadesi, bilmek istemediğini söylüyordu ve Stefan arkadaşının yüzündeki inkarı görebiliyordu. Damon, Elena'nın yanına geldi ve kendi varlığını da odanın ağır atmosferine kattı.

Matt'in etrafı sarılmıştı. Üçü tehditkar bir tavırla ve insanüstü bir güzellikle üzerine geliyordu.

Stefan, Matt'in korkusunun kokusunu alabiliyordu. Bu, tavşanın tilki karşısında, farenin baykuş karşısında hissettiği nafile korkuydu. Ve Matt korkmakta haklıydı. O bir avdı. Onlarsa avlanan türdü ve hayattaki görevleri onu öldürmekti.

Ve tam o anda, dürtüler neredeyse kontrolden çıkıyordu. Matt'in dürtüsü paniğe kapılıp kaçmaktı ve onun bu hali, Stefan'ın zihnindeki refleksleri tetikliyordu. Av kaçtığında, avcı kovalardı; bu kadar basit. Üç avcı yaklaşırken Matt eğer kaçmaya

NymphE - kuflu.com

kalkarsa, Stefan bunun sonuçlarından kendisinin sorumlu tutulamayacağını düşündü.

Sana zarar vermek istemiyoruz, dedi Matt'e. *Elena'nın sana ihtiyacı var ve ihtiyaç duyduğu şey, sana kalıcı zarar vermeyecek. Seni incitmek istemiyor Matt.* Ama Matt'in kasları hala kaçmak üzere gergin bekliyordu ve Stefan, üçünün bütün kaçış yollarını tıkayarak çocuğun üzerine yürüdüğünü farketti.

Elena için her şeyi yapacağını söylemiştin, diye hatırlattı Matt'e.

Matt nefesini bıraktı ve vücudundaki gerginlik kayboldu. "Haklısın, bunu söylemiştim," diye fısıldadı. Devam etmeden önce, kendini gözle görülür şekilde hazırladı. "Neye ihtiyacı var?"

Elena öne eğildi ve bir parmağını Matt'in boynuna koyarak damarını izledi.

"O olmaz," dedi Stefan hemen araya girerek. "Onu öldürmek istemezsin. Söyle ona Damon." Damon'ın buna hiç niyeti olmadığını anladığında üsteledi: *Söyle ona.*

"Burayı veya şurayı dene." Damon, Matt'in çenesini tutup kaldırarak bir doktor gibi işaret etti. Damon'ın tutuşu, Matt'in kurtulmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü ve Stefan, Matt'in yine paniğe kapılmaya başladığını hissetti.

Güven bana Matt. Stefan arkadaşına yaklaştı. *Yine de bu senin tercihin olmalı,* diye bitirdi. Aniden bütün benliği şefkatle dolmuştu. *Fikrini değiştirebilirsin.*

Matt tereddüt etti ve dişlerini sıkarak konuştu. "Hayır. Hala yardım etmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum Elena."

"Matt," diye fısıldadı Elena kalın kirpikli mücevher mavisi gözlerini onunkilere dikerek. Sonra parmağını Matt'in boğazında

gezdirirken dudakları iştahla ayrıldı. Damon ambulanstaki kanla beslenmesini önerdiğinde gösterdiği kararsızlıktan eser yoktu. "Matt." Tekrar gülümsedi ve sonra avcı bir kuşun hızıyla saldırdı.

Stefan bir elini Matt'in sırtına dayayarak destekledi. Elena'nın dişleri tenine gömülürken Matt bir an geri çekilecek gibi oldu ama Stefan hızla düşüncelerini gönderdi: *Karşı koyma. Karşı koymak acıya sebep olur.*

Matt gevşemeye çalışırken, beslenen bir kurt yavrusunun sıcak mutluluk düşüncelerini yayan Elena'dan beklenmedik bir yardım geldi. Bu kez ilk denemesinde düzgün bir şekilde ısırmayı becermişti ve açlığın keskin sancıları yatışırken masum bir gurur ve giderek artan bir tatmin sergiliyordu. Ve Stefan, Matt'in bunu takdir ettiğini hissederek aniden kıskançlığa kapıldığını farketti. Elena, Matt'ten nefret etmiyor ya da onu öldürmeye çalışmıyordu. Çünkü Matt, Damon için bir tehdit değildi. Elena, Matt'ten çok hoşlanıyordu.

Stefan güvenli ölçüde içmesine izin verdikten sonra, Elena'yı durdurdu. *Bu kadar yeter Elena. Onu yaralamak istemezsin.* Ama Elena'yı durdurabilmek için onun, Damon'ın ve oldukça sersemlemiş durumdaki Matt'in ortak çabası gerekti.

"Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Damon. "Onu, bunu güvenle yapabileceği bir yere götürüyorum." Stefan'a sormuyordu, sadece söylüyordu.

Onlar gittikten sonra, Damon'ın zihinsel sesi sadece Stefan'ın duyabileceği şekilde ekledi. *Bana nasıl saldırdığını unutmadım kardeşim, bunu daha sonra konuşacağız.*

Stefan arkalarından baktı. Elena'nın bakışlarının nasıl Damon'a odaklandığını, onu nasıl sorgusuz sualsiz izlediğini

farketmişti. Elena artık tehlikede değildi. Matt'in kanı ona ihtiyacı olan gücü vermişti. Şu anda Stefan'ın tutunabileceği tek şey buydu ve önemli olan tek şeyin bu olduğunu kendine hatırlattı.

Matt'in şaşkın ve sersemlemiş yüzüne döndü. Matt plastik sandalyelerden birine çökmüş, bakışlarını dimdik karşıya dikmişti.

Sonra bakışlarını Stefan'ın gözlerine çevirdi ve asık yüzle birbirlerine baktılar.

"Eh," dedi Matt. "Artık biliyorum." Oturduğu yerde hafifçe dönerek başını iki yana salladı. "Ama hala inanamıyorum," diye mırıldandı. Parmaklarını yavaşça boynunun yan tarafına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bunun dışında." Sonra kaşlarını çattı. "Şu adam... Damon. O kim?"

"Ağabeyim," dedi Stefan duygusuzca. "Adını nereden biliyorsun?"

"Geçen hafta Elena'nın evindeydi. Kedi ona tıslardı." Matt başka bir şey daha hatırlayarak duraksadı. "Ve Bonnie bir tür psişik kriz geçirdi."

"Bir vizyon mu aldı? Ne dedi?"

"Dedi ki... O... Ölüm'ün evin içinde olduğunu söyledi."

Stefan, Damon ve Elena'nın çıktığı kapıya bir kez daha baktı. "Haklıymış."

"Stefan, neler oluyor?" Matt'in sesinde bir yalvarış vardı. "Hala anlamıyorum. Elena'ya ne oldu? Sonsuza dek böyle mi kalacak? Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Nasıl kalacak?" dedi Stefan. "Şaşkınlığını mı kastediyorsun, yoksa vampir olmasını mı?"

Matt bakışlarını kaçırdı. "İkisini de."

"Beslendiğine göre, artık daha mantıklı hareket edebilir. Damon öyle olacağını düşünüyor en azından. Diğerine gelince, bu durumu değiştirmek için yapabileceğin bir şey var." Matt'in gözleri umutla parlarken Stefan devam etti. "Tahta bir kazık alıp kalbine saplayabilirsin. O zaman vampir olmaz. Sadece ölü olur."

Matt ayağa kalkıp pencereye yürüdü.

"Bunu yaptığında, onu *sen* öldürmüş olmazsın, çünkü bu zaten gerçekleşti. Elena nehirde boğuldu Matt. Ama benden kan almış olduğu için..." Sesinin titremesini bastırmak için duraksadı. "Ve görünüşe bakılırsa ağabeyimden de... Ölmek yerine dönüştü. Bizim gibi bir avcı olarak uyandı. Bundan sonra öyle olacak."

Matt hala arkası Stefan'a dönük halde durarak karşılık verdi. "Sende bir şeyler olduğunu başından beri biliyordum. Kendime bunun sadece başka bir ülkeden geldiğin için olduğunu söylüyordum." Kendini onaylamayan bir tavırla yine başını iki yana salladı. "Ama derinlerde, bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Ve bir şey yine de sana güvenebileceğimi söylediğinden, sana güvendim."

"Benimle kanotu aramaya gittiğinde olduğu gibi."

"Evet. Öyle. Onun ne için olduğunu bana artık söyleyebilir misin?"

"Elena'nın korunması içindi. Damon'ı ondan uzak tutmaya çalışıyordum. Ama görünüşe bakılırsa, Elena bunu istemiyormuş." Sesindeki ihanete uğramışlık duygusunu gizleyemiyordu.

NymphE - kuflu.com

Matt ona döndü. "Bütün gerçekleri bilmeden onu yargılama Stefan. Bu öğrendiğim önemli derslerden biri."

Stefan irkildi, sonra acı acı gülümsedi. Elena'nın eski erkek arkadaşı olarak, artık Matt'le aynı konumdaydı. Kendisinin de bunu Matt kadar olgun bir şekilde karşılayıp karşılayamayacağını merak etti. Yenilgiyi bir centilmen gibi kabul edebilecek miydi?

Hiç sanmıyordu.

Dışarıdan bir gürültü geldi. İnsan kulağının duyamayacağı bir şeydi ve Stefan başlangıçta aldırmadı. Ta ki kelimeler bilincine ulaşana kadar.

Sonra, birkaç saat önce bu okulda neler yaptığını hatırladı. O ana kadar Tyler Smallwood'la kabadayı arkadaşlarını tamamen unutmuştu.

Şimdi olayı hatırlayınca, utancından boğazı dehşetle düğümlendi. Elena yüzünden duyduğu acıyla aklını kaybetmişti ve baskı altındayken mantıklı davranamamıştı. Ama yaptığı şey için bir mazeret olamazdı bu. Hepsi ölmüş müydü? Çok uzun zaman önce asla öldürmemeye yemin etmişken, bugün altı kişiyi mi öldürmüştü?

"Stefan, dur. Nereye gidiyorsun?" Stefan cevap vermeyince, Matt yetişmek için yarı koşar adımlarla onun peşine düştü ve okulun ana binasından çıkarak asfalt yola yöneldi. Sahanın diğer tarafında, Quonset Kulübesi'nin yanında Bay Shelby duruyordu.

Hademenin yüzü korkuyla gerilmişti. Bağırmaya çalışıyor ama ağzından sadece küçük iniltiler çıkıyordu. Stefan dirsekleyerek adamın yanından geçti ve odaya baktığında içini tuhaf bir deja vu hissi kapladı.

Sanki Perili Ev Panayırı'ndaki Çılgın Kasap Odası'na girmişti. Ama bu tablo, ziyaretçiler için hazırlanmamıştı. Gerçekti.

Kırılmış pencerelerden saçılan tahta ve cam parçalarının arasında, yerde bedenler yatıyordu. Her taraf, kururken kızıl kahverengi bir ton almış kanla kaplıydı. Bu bedenlere bakan herhangi biri onlara ne olduğunu kolayca görebilirdi. Her birinin boynunda açıkça görülen bir çift delik vardı. Caroline dışında. Onun boynunda yara yoktu ama gözleri boş bakıyordu.

Stefan'ın arkasında duran Matt'in nefesi hızlandı. "Stefan, bunu Elena yapmadı... Değil mi?"

"Sessiz ol," diye tersledi Stefan. Bay Shelby'ye bir bakış attı ama hademe paspas arabasına takılarak sendelemişti ve şimdi ona yaslanıyordu. Tyler'ın yanına yaklaşıp diz çökerken Stefan'ın ayaklarının altında cam parçaları çıtırdadı.

Ölmemişti. Bunu anlamak Stefan'ı rahatlattı. Tyler'ın göğsü belli belirsiz hareket ediyordu ve Stefan çocuğun başını kaldırdığında, gözleri hafifçe aralandı.

Hiçbir şey hatırlamıyorsun, dedi Stefan onun zihnine seslenerek. Bunu yaparken, bir yandan da buna niye zahmet ettiğini düşünüyordu. Tek yapması gereken Fell's Church'ten gitmek ve bir daha asla geri dönmemekti.

Ama bunu yapamazdı. Elena burada olduğu sürece başka seçeneği yoktu.

Diğer kurbanların bilinçsiz zihinlerini kontrolü altına alarak onlara da aynı şeyi söyledi ve beyinlerinin derinliğine işledi. *Size kimin saldırdığını hatırlamıyorsunuz. Öğleden sonra olanlar zihninizden silindi.*

NymphE - kuflu.com

Bu sırada zihinsel güçlerinin aşırı yorgun kaslar gibi titrediğini farketti. Neredeyse tükenmek üzereydi.

Dışarıda, Bay Shelby sonunda dile gelmiş ve bağırmaya başlamıştı. Stefan, Tyler'ın başını tekrar yere bırakarak etrafına bakındı.

Matt'in dudakları şaşkınca aralanmış, burun delikleri iri iri açılmıştı. Sanki az önce iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibiydi. Gözleri yabancı bakıyordu. "Elena yapmadı," diye fısıldadı. "Sen yaptın!"

Sessiz ol! Stefan onu iterek gecenin serinliğine çıktı ve o odadan uzaklaşırken alev alev yanan tenine vuran buzlu havayı hissetti. Kantin civarından gelen koşuşturmalar, birilerinin hademenin çığlıklarını nihayet duyduğunu gösteriyordu.

"Sen yaptın, değil mi?" Matt, Stefan'ın peşinden sahaya yürüdü. Sesinde suçlama yoktu, sadece gerçeği duymak istiyor gibiydi.

Stefan ona döndü. "Evet, ben yaptım," diye hırladı. Yüzündeki öfkeyi gizlemeden Matt'e dik dik baktı. "Sana söyledim Matt, biz avcıyız. Katiliz. Siz koyunsunuz, biz kurduz. Ve Tyler buraya geldiğim günden beri kaşınıyordu."

"Burnuna bir yumruğu hak ettiği şüphesizdi. Daha önce vurduğun gibi. Ama... Bu?" Matt ona yaklaştı ve gözlerinin içine korkusuzca baktı. Hakkını vermek lazımdı, çok cesurdu. "Ve üzgün bile değil misin? Pişmanlık duymuyor musun?"

"Neden pişman olacakmışım?" dedi Stefan soğuk bir tavırla. "Çok fazla biftek yediğinde sen pişmanlık duyuyor musun? İneğe acıyor musun?" Matt'in yüzündeki ifadeyi görünce göğsündeki acı daha da derinleşti. Matt'in bundan sonra on-

dan uzak durması çok daha iyi olurdu. Yoksa Matt de Quonset Kulübesi'ndekilerle aynı sonu paylaşabilirdi. "Ben buyum Matt. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, benden uzak dursan iyi olur."

Matt uzunca bir süre ona baktı. Yüzündeki hayret ve dehşet ifadesi yerini yavaş yavaş hayalkırıklığına bıraktı. Çenesindeki kaslar belirginleşmişti. Sonra, tek kelime etmeden, olduğu yerde dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

ELENA MEZARLIKTAYDI.

Damon onu orada bırakmış, geri dönene kadar kendisini beklemesini tembih etmişti. Fakat Elena öylece oturmak istemiyordu. Yorgundu ama uykusu yoktu. Taze kan, sert kafein etkisi yapmıştı. Etrafı dolaşmaya karar verdi.

Ortalıkta tek bir insan olmamasına rağmen mezarlık oldukça hareketliydi. Bir tilki nehir kıyısındaki gölgelerin arasına saklanmıştı. Küçük kemirgenler, mezar taşlarının etrafındaki uzun çimenlerin altındaki tünellere girip çıkıyordu. Bir peçeli baykuş, neredeyse hiç ses çıkarmadan kilise harabelerine doğru uçtu ve çan kulesinin tepesine konarak ürpertici bir çığlık attı.

Elena yerinden kalkıp onu izledi. Bu, bir fare veya sıçan gibi çimenlerin arasına saklanmaktan daha iyiydi. Kilise harabelerine ilgiyle baktı ve keskinleşmiş duyularını kullanarak etrafı inceledi. Çatının büyük bölümü çökmüştü, sadece üç duvar ayaktaydı. Ve çan kulesi harabelerin arasında tek başına bir anıt gibi yükseliyordu.

Bir tarafta bir lahit vardı; Thomas ve Honoria Fell'in lahti. Elena lahtin kapağındaki heykellerin beyaz mermer yüzleri-

NymphE - kuflu.com

ne baktı. Gözlerini kapamış, ellerini göğüslerinde birleştirmiş halde, huzurlu bir şekilde yatıyorlardı. Thomas Fell ciddi, hatta biraz sert görünüyordu ama Honoria sadece üzgün gibiydi. Elena'nın aklına, modern mezarlıkta yan yana yatan kendi annesiyle babası geldi.

Eve gideceğim, evet, kesinlikle eve gideceğim, diye düşündü. Evini yeni hatırlamıştı. Şimdi zihninde canlandırabiliyordu: Mavi perdeleri, vişne ağacından mobilyaları ve küçük şöminesiyle güzel yatak odası. Ve dolabın zemin tahtalarının altında önemli bir şey vardı.

Hafızasından çok daha derinlere yerleşmiş olan güdüleriyle Maple Caddesi'ne giden yolu buldu. Büyük ön verandası ve ön tarafta yerden tavana kadar yükselen pencereleriyle çok eski bir eve ulaştı. Robert'ın arabası evin önünde duruyordu.

Elena ön kapıya yöneldi ve durdu. Bir nedenden dolayı, insanların artık onu görmemesi gerekiyordu ama şimdi o nedenin ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra yatak odası penceresine uzanan ayva ağacına tırmandı.

Ama içeriye farkedilmeden girmesi mümkün değildi. Kucağında Elena'nın kırmızı ipek kimonosunu tutan bir kadın yatağın üzerinde oturuyor, öylece elindeki kumaşa bakıyordu. Judith Hala. Robert şifoniyerin yanında duruyor, onunla konuşuyordu. Elena, aralarındaki cama rağmen onları duyabildiğini farketti.

"Yarın," diyordu Robert, "eğer fırtına dinerse, ormanı karış karış arayacak ve onu bulacaklar Judith. Göreceksin." Judith bir şey söylemedi. Robert umutsuz bir sesle devam etti. "Kızlar ne derse desin, ümidimizi kaybetmeme..."

"Yararı yok Bob." Judith sonunda başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı ama kuruydu. "Yararı yok."

"Aramanın mı? Bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim." Robert yatağa yaklaşıp Judith'in yanında durdu.

"Hayır, sadece o değil... Sadece... Onu canlı bulamayacağımızı biliyorum. Yani... Her şey. Biz. Bugün olanlar bizim hatamızdı..."

"Bu doğru değil. Sadece bir kazaydı."

"Evet ama bizim yüzümüzden oldu. Ona karşı bu kadar sert olmasaydık, asla tek başına arabayla gitmezdi ve fırtınaya yakalanmazdı. Hayır Bob, beni susturmaya çalışma, dinlemeni istiyorum." Judith derin bir nefes alarak devam etti. "Mesele sadece bugün de değildi. Elena'nın uzun süredir sorunları vardı. Okul başladığından beri. Ve ben bir şekilde tüm işaretleri görmezden geldim. Çünkü kendimle çok fazla meşguldüm. *Bizimle* meşguldüm. Ve şimdi Elena... Gittikten sonra... Aynı şeyin Margaret'a de olmasını istemiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Planladığımız kadar erken evlenemeyeceğimizi söylüyorum. Belki de asla." Judith, Robert'a bakmadan kısık sesle devam etti. "Margaret şimdiye kadar çok şey kaybetti. Beni de kaybettiğini düşünmesini istemiyorum."

"Seni kaybetmeyecek ki. Dahası, hayatına biri daha girecek, çünkü ben daha sık burada olacağım. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Üzgünüm Bob."

"Ciddi olamazsın. Burada geçirdiğim bütün bu zamandan sonra... Bütün yaptıklarımdan sonra..."

NymphE - kuflu.com

Judith'in sesi kararlıydı. "Ben kararımı verdim."

Pencerenin dışında tünediği yerden, Elena meraklı gözlerle Robert'a baktı. Adamın alnında bir damar zonkluyordu ve yüzü kızarmıştı.

"Yarın farklı düşüneceksin," dedi Robert.

"Hayır, düşünmeyeceğim."

"Bunda samimi değil..."

"Samimiyim. Fikrimi değiştireceğimi söyleme bana, çünkü değiştirmeyeceğim."

Robert bir an umutsuzca etrafına bakındı ve sonra yüzü asıldı. Konuştuğunda sesi soğuk ve mesafeliydi. "Anlıyorum. Pekala. Eğer böyle düşünüyorsan, şimdi gitsem daha iyi olur."

"Bob." Judith irkilerek döndü ama Robert çoktan odadan çıkmıştı. Judith peşinden gidip gitmemekte kararsızmış gibi sallanarak ayağa kalktı. Parmakları elindeki kırmızı kumaşı daha sıkı kavradı. "Bob!" diye seslendi tekrar ve telaşla Robert'ın peşinden koşmadan önce kimonoyu yatağın üzerine bırakmak için döndü.

Ve döndüğü anda elini ağzına kapatarak donup kaldı. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Gözleri, Elena'nın gözlerine dikilmişti. Uzunca bir an boyunca, ikisi de hiç kıpırdamadan birbirlerine öylece bakakaldılar. Sonunda Judith elini ağzından çekti ve korkunç bir çığlık attı.



Bir şey Elena'yı ağaçtan çekip aldı ve genç kız itiraz dolu bir ulumayla havada dönüp kedi gibi ayaklarının üzerine indi. Bir an sonra dizleri yere çarparak çürüdü.

Saldırmaya hazır bir şekilde pençelerini çıkararak geri çekildi. Damon eline vurdu.

"Neden beni öyle çektin?" diye sordu Elena öfkeyle.

"Neden seni bıraktığım yerde kalmadın ki?" diye tersledi kızı Damon.

Birbirlerine aynı ölçüde öfkeyle baktılar. Sonra Elena'nın dikkati dağıldı. Üst katta çığlıklar hala devam ediyordu ve şimdi buna, sertçe açılan pencerenin gürültüsü de eklenmişti. Damon, yukarıdan görülmemeleri için Elena'yı binaya doğru sürükledi.

"Buradan hemen uzaklaşalım," dedi başını kaldırıp yukarı bakarak. Bir cevap beklemeden genç kızın kolunu tuttu. Elena direndi.

NymphE - kuflu.com

"İçeri girmek zorundayım!"

"Giremezsin." Damon bir kurt gibi gülümsedi. "Bunda ciddiyim. O eve giremezsin, çünkü davet edilmedin."

Elena bir an afallayarak Damon'ın kendisini birkaç adım sürüklemesine izin verdi. Sonra yine olduğu yerde durdu.

"Ama günlüğüme ihtiyacım var!"

"Ne?"

"Dolabımda, zemin tahtalarının altında. Ona ihtiyacım var. Günlüğüm olmadan uyuyamam." Elena neden bu kadar tantana kopardığını tam olarak bilmese de önemli olduğunu hissediyordu.

Damon'ın sabrı taşmıştı ama sonra yüzü aydınlandı. "İşte," dedi sakince, gözleri parlayarak. Cebinden bir şey çıkarıp uzattı. "Al."

Elena, Damon'ın elindeki deftere şüpheyle baktı.

"Bu senin günlüğün, değil mi?"

"Evet ama bu eskisi. Ben yenisini istiyorum."

"Bununla yetinmen gerekecek, çünkü başka bir şey yok. Seninkiler bütün mahalleyi ayağa kaldırmadan benimle gelsen iyi olur." Damon'ın sesi yine soğuk ve emrediciydi.

Elena onun elindeki deftere düşünceli gözlerle baktı. Mavi kadife kapaklı, bakır kilitli, küçük bir defterdi. Belki yeni defteri değildi ama yine de tanıdıktı. Kabul edilebilirdi. Şimdilik.

Damon'ın onu geceye sürüklemesine izin verdi.

Nereye gittiklerini sormadı. Pek umursamıyordu. Ama Manolya Caddesi'ndeki evi hatırladı. Alaric Saltzman'ın eviydi.

Alaric ön kapıyı açıp Elena'yla Damon'ı içeri aldı. Tarih öğretmeni biraz tuhaf görünüyordu, sanki onları gerçekten

göremiyor gibiydi. Gözleri camlaşmıştı ve robot gibi hareket ediyordu.

Elena dudaklarını yaladı.

"Hayır," dedi Damon. "Bu adam ısırılmayacak. Onda tuhaf bir şeyler var ama bu evde güvende olacağından eminim. Burada daha önce de uyudum. Yukarıda." Tek bir küçük penceresi olan tavan arasına uzanan merdiveni işaret etti. İçerisi bir sürü eşya doluydu: Kayaklar, kızaklar, hamak. Bir köşede, yerde eski bir şilte duruyordu.

"Sabah burada olduğunu bile hatırlamayacak. Uzan." Elena kendisine doğal görünen bir pozisyonda, sırtüstü yatağa uzandı ve ellerini göğsüne koyduğu defterin üzerinde birleştirdi.

Damon onun çıplak ayaklarını örtmek için üzerine bir muşamba serdi.

"Şimdi biraz uyu Elena," dedi.

Damon onun üzerine eğilince Elena bir an için onun... Bir şey yapacağını sandı. Düşünceleri çok bulanıktı. Damon'ın gece siyahı gözleri bütün görüş alanını kapladı, sonra geri çekildi ve Elena yine nefes alabildi. Tavan arasının kasveti üzerine çökmüştü. Gözleri kapandı ve uykuya daldı.

ELENA YAVAŞÇA UYANDI VE NEREDE OLDUĞUYLA İLGİLİ BİLGİLERİ parça parça birleştirdi. Görünüşe bakılırsa bir evin tavan arasındaydı. Burada ne işi vardı?

Muşamba örtülü eşya yığınlarının arasında fareler dolaşıyordu ama ses onu rahatsız etmiyordu. Panjurlu pencerenin kenarlarından çok hafif bir ışık süzülüyordu. Elena bartaniye niyetine

NymphE - kuflu.com

üzerine örtülmüş muşambayı itip etrafı araştırmak için ayağa kalktı.

Kesinlikle birinin tavan arasıydı ve bu tanıdığı biri değildi. Kendini sanki uzun süredir hastaymış da hastalıktan yeni kalkmış gibi hissediyordu. *Bugün günlerden ne,* diye düşündü.

Aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Alt kattan. Bir şey ona sessiz ve dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Herhangi bir gürültü yapmaktan çekiniyordu. Hiç ses çıkarmadan tavan arasının kapısını araladı ve dikkatle merdiven sahanlığına baktı. Aşağı baktığında, bir oturma odası gördü. Hemen tanıdı; Alaric Saltzman'ın verdiği partide o kanepede oturmuştu. Demek Ramsey'lerin evindeydi.

Ve Alaric Saltzman da aşağıdaydı. Kumral saçlarını görebiliyordu. Sesi Elena'yı şaşırttı. Bir süre sonra, Alaric'in normalde sınıfta kullandığı ses tonundan farklı olduğunu anladı. Psikolojik saçmalıklardan da sözetmiyordu. Karşısındaki iki adamla, soğuk ve kesin bir tavırla konuşuyordu.

"Herhangi bir yerde, hatta burnumuzun dibinde bile olabilir. Ama muhtemelen kasabanın dışındadır. Belki de ormanda."

"Neden ormanda?" dedi adamlardan biri. Elena, o sesi ve kel kafayı da tanıyordu. Lisenin müdürü Bay Newcastle'dı.

"Unutmayın, ilk iki kurban ormanın yakınlarında bulundu," dedi diğer adam. *Dr. Feinberg mü,* diye düşündü Elena. *Burada ne işi var? Asıl benim burada ne işim var?*

"Hayır, dahası var," dedi Alaric. Diğer adamlar onu saygıyla dinliyordu. "Orman bu işle bağlantılı. Orada bir gizlenme yerleri, yeraltına inebildikleri bir in filan olmalı. Eğer böyle bir şey varsa, onu bulacağım."

"Emin misiniz?" diye sordu Dr. Feinberg.

"Eminim," dedi Alaric.

"Ve Elena'nın orada olduğunu düşünüyorsunuz," dedi Bay Newcastle. "Peki orada mı kalacak, yoksa kasabaya geri mi dönecek?"

"Bilmiyorum." Alaric birkaç adım yürüdü ve sehpanın üzerinden bir kitap alıp sayfalarını dalgın bir tavırla karıştırdı. "Bunu öğrenmenin tek yolu, arkadaşlarını izlemek. Bonnie McCullough ve şu siyah saçlı kız, Meredith. Büyük olasılıkla onu ilk görenler onlar olacak. Genellikle öyle olur."

"Ya onu bulduğumuzda?" diye sordu Dr. Feinberg.

"Gerisini bana bırakın," dedi Alaric. Yüzü asıktı ama sesi sakindi. Kitabı kapatıp kararlı bir tavırla sehpanın üzerine geri koydu.

Müdür saatine baktı. "Ben gitsem iyi olur, tören onda başlayacak. Sanırım ikiniz de orada olacaksınız." Kapıya doğru yürürken duraksadı ve kararsız bir tavırla arkasına baktı. "Alaric, umarım bununla başa çıkabilirsin. Seni çağırdığımda, işler bu kadar ilerlememişti. Artık endişelenmeye başlıyorum..."

"Halledebilirim Brian. Sana söyledim, bana bırakın. Robert E. Lee'nin bütün gazetelerde sadece bir trajedi olarak değil, 'Boone County'deki Perili Lise' diye haber yapmasını mı tercih edersin? Hayaletlerin toplandığı bir yer? Koridorlarında hortlaklar dolaşan bir okul? İstediğin bu mu?"

Bay Newcastle bir an tereddütle dudağını ısırdıktan sonra başıyla onayladı. Hala mutsuz görünüyordu. "Tamam Alaric. Ama hızlı ve temiz olsun. Kilisede görüşürüz." Peşinde Dr. Feinberg ile birlikte evden çıktı.

NymphE - kuflu.com

Alaric bir süre orada durdu ve düşünceli gözlerle boşluğa baktı. Sonunda bir kez başıyla onayladı ve o da ön kapıdan çıkıp gitti.

Elena yavaşça tavan arasına geri döndü.

Bütün bunlar da neyin nesiydi? Zaman ve uzayda başıboş sürükleniyormuş gibi kendini şaşkın hissediyordu. Hangi gün olduğunu, neden orada bulunduğunu ve neden bu kadar korktuğunu öğrenmek zorundaydı. Neden kimsenin onu görmemesi, duymaması, varlığını farketmemesi gerektiğine inanıyordu?

Tavan arasında etrafına bakındı ve kendisine yardımcı olabilecek hiçbir şey göremedi. Yattığı yerde şilte, muşamba ve küçük mavi bir defterden başka bir şey yoktu.

Günlüğü! Hevesli bir şekilde defteri alıp açtı, sayfaları taradı. Günlük 17 Ekim'de sona eriyordu; bugünün tarihini öğrenmesinde yardımcı olmayacaktı. Ama yazılara bakarken zihninde görüntüler biçimlenmeye başladı. Meraklanmıştı, yavaşça şiltenin üzerine oturdu. Başa geri döndü ve Elena Gilbert'ın hayatını okumaya başladı.

Bitirdiğinde içi korku ve dehşetle doluydu. Gözlerinin önünde beyaz noktalar dans ediyordu. Bu sayfalarda çok fazla acı vardı. Çok fazla komplo, çok fazla sır, çok fazla ihtiyaç. Doğduğu kasabada, ailesinin yanında kendini kaybolmuş gibi hisseden bir kızın hikayesiydi bu. Asla ulaşamayacağı bir şeyi arıyordu. Ama göğsünde zonklayan ve bütün enerjisini tüketen paniğin nedeni bu değildi. Elinden geldiğince hareketsiz oturmasına rağmen kendini düşüyormuş gibi hissetmesinin nedeni de bu değildi. Paniğin nedeni, *hatırlamasıydı*.

Artık her şeyi hatırlıyordu.

Köprü, akan su... Ciğerlerindeki hava boşalırken hissettiği korku. Nefes almaya çalışırken etrafında sıvıdan başka bir şey olmaması ve bunun nasıl canını yaktığı. Sonunda acı kesildiğinde, her şey sona erdiğinde... Her şey durduğunda...

Ah, Stefan, o kadar korktum ki, diye düşündü. Ve aynı korkuyu şimdi yine hissediyordu. Ormandayken Stefan'a nasıl öyle davranabilmişti? Onun için bu derece anlamlı birini nasıl olmuştu da unutabilmişti? O şekilde davranmasına neden olan şey neydi?

Biliyordu. Derinlerde bir yerde, biliyordu. Kimse öyle bir kazadan sağ kurtulamazdı. Kimse hayatta kalamazdı.

Yavaşça ayağa kalktı ve panjurlu pencereden dışarı bakmak için yaklaştı. Kararmış cam bir ayna gibi yüzünü yansıtıyordu.

Canlıymış gibi görünen aynalarla dolu bir koridorda koştuğu o rüyadaki gibi değildi. Yüzünde zalim veya sinsi bir şey yoktu. Daha önce gördüğünden çok az farklıydı. Teninde solgun bir parıltı, gözlerinde bir çöküklük vardı. Elena parmak uçlarıyla boynunun iki yanına dokundu. Stefan ve Damon onun kanını buralardan içmişti. Gerçekten yeterince tekrarlanmış mıydı bu? Gerçekten onların kanını geri dönmesine yetecek kadar içmiş miydi?

Öyle olmalıydı. Ve şimdi, hayatının geri kalanı boyunca, varlığının geri kalanı boyunca, Stefan'ın yaptığı gibi beslenmesi gerekecekti...

Dizlerinin üzerine çöktü ve alnını bir duvarın çıplak ahşabına dayadı. *Yapamam,* diye düşündü. *Ah, lütfen, bunu yapamam... Yapamam!*

NymphE - kuflu.com

Daha önce hiç fazla dindar olmamıştı. Ama benliğinin derinliklerinde, şimdi bir korku yükseliyor ve varlığının her zerresi yardım için haykırıyordu. *Ah, lütfen,* diye düşündü. *Ah, lütfen, lütfen, bana yardım edin.* Belli bir şey istemiyordu. Düşüncelerini o kadar toparlayamıyordu. Sadece tekrar edip duruyordu: *Ah, lütfen bana yardım edin, ah, lütfen, lütfen.*

Bir süre sonra ayağa kalktı.

Yüzü hala solgundu ama ürkütücü bir güzelliği vardı. İçeriden aydınlatılan kaliteli ve ince bir porselen gibi. Gözleri hala gölgeliydi ama şimdi bakışları çok kararlıydı.

Stefan'ı bulmak zorundaydı. Eğer ona yardım edebilecek biri varsa, bunu yapabilecek tek kişi Stefan'dı. Ve eğer yardım edemezse... Eh, ona o zaman daha da çok ihtiyacı olacaktı. Tek istediği, onun yanında olmaktı.

Dışarı çıkarken tavan arasının kapısını arkasından dikkatle kapadı. Alaric Saltzman onun gizlenme yerini keşfetmemeliydi. Duvardaki bir takvimde, 4 Aralık'a kadar bütün günlerin üzerinin çizilmiş olduğunu gördü. Cumartesi gününden bu yana dört gün geçmişti. Yani dört gündür uyuyordu.

Ön kapıya ulaştığında, dışarıdaki gün ışığından geri çekildi. Canı yanmıştı. Gökyüzü bulut ve yağmur yüklü olmasına, kar yakın görünmesine rağmen ışık gözlerini acıtmıştı. Evin güvenliğinden ayrılmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Dışarıda olmak, içinde rahatsız edici bir paranoya yaratıyordu. Ağaçlara yakın durarak çitlerin yanına sinip gölgelerin arasında kaybolmaya çalıştı. Kendini de bir gölge gibi hissediyordu. Ya da Honoria Fell'in uzun beyaz elbisesini giymiş bir hayalet gibi. Onu gören herhangi birinin ödünü patlatacağı kesindi.

Fakat diğer yandan, aldığı bunca önlem boşuna görünüyordu, çünkü sokaklarda onu görebilecek kimse yoktu. Kasaba adeta terk edilmişti. Boş gibi görünen evlerin, bahçelerin, kapalı dükkanların önünden geçti. Sokaklarda park edilmiş arabalar vardı ama onlar da boştu.

Sonra, gökyüzünde gördüğü bir şekille olduğu yere mıhlanıp kaldı. Kasvetli, koyu gri gökyüzünde yükselen bir çan kulesi. Binaya yaklaşırken dizleri titremeye başladı. Bu kiliseyi çocukluğundan beri biliyordu. Duvara kabartma olarak işlenmiş haçı binlerce kez görmüştü. Ama şimdi haç, kafese kapatılmış bir hayvanmış ve her an serbest kalıp kendisine saldırabilirmiş gibi ürkütücü görünüyordu. Bir elini taş duvara bastırdı ve kabartma sembole doğru kaydırdı.

Açılmış parmakları haça dokunduğunda, gözleri doldu ve boğazında bir şeyler düğümlendi. Kabartmaya tamamen dokunana kadar elini kaydırmaya devam etti. Sonra duvara yaslandı ve yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Ben kötü değilim, diye düşündü. *Yapmamam gereken şeyler yaptım. Kendimi çok fazla düşündüm; asla Matt'in, Bonnie'nin ve Meredith'in benim için yaptıklarına teşekkür etmedim. Margaret'la daha fazla oynamalı, Judith Hala'ma karşı daha nazik olmalıydım. Ama kötü değilim. Lanetli değilim.*

Tekrar net bir şekilde görebildiğinde, başını kaldırıp binaya baktı. Bay Newcastle kiliseyle ilgili bir şey söylemişti. Kastettiği kilise bu muydu?

Kilisenin ön tarafından ve ana kapıdan uzak durdu. Koro bölümüne açılan bir yan kapıdan merdivene doğru sessizce süzüldü ve balkondan aşağı baktı.

NymphE - kuflu.com

Sokakların neden boş olduğunu hemen anladı. Görünüşe bakılırsa Fell's Church'te yaşayan herkes buradaydı. Bütün sıralar doluydu, bazıları da kilisenin arka tarafında ayakta duruyordu. Ön sıralara baktığında, Elena bütün yüzleri tanıdığını farketti. Lisenin son sınıf öğrencileri, komşular ve Judith'in arkadaşları. Judith de oradaydı ve üzerinde Elena'nın ailesinin cenazesinde de giydiği siyah elbise vardı.

Ah Tanrım, diye düşündü Elena. Parmakları tırabzanı sımsıkı kavradı. O ana kadar etrafa bakmakla meşgul olduğu için farkedememişti ama Peder Bethea'nın monoton sesi aniden kelimelere dönüşüverdi.

"Bu çok özel kızın anılarını paylaşmak için," dedi ve çekildi.

Elena kendini özel bir locadaymış gibi hissetti. Aşağıdaki olaylarla hiçbir ilgisi yoktu, sadece bir izleyiciydi ve izlediği kendi hayatıydı.

Sue Carson'ın babası Bay Carson geldi ve onun hakkında konuştu. Carson'lar onu doğduğundan beri tanıyordu. Bay Carson, yazları evlerinin ön bahçesinde Sue'yla birlikte nasıl oynadıklarını anlatıyordu. Büyüdüğünde dönüştüğü güzel ve başarılı genç hanımdan sözetti sonra. Boğazında bir şeyler düğümlenince duraksayıp gözlüğünü çıkardı.

Ardından kürsüye Sue Carson geldi. Sue'yla çok yakın arkadaş değillerdi ama ilkokuldan beri ilişkileri daima iyiydi. Bay Tanner'ın cinayetiyle ilgili Stefan şüpheli gösterildiğinde, Elena'nın yanında olan birkaç kızdan biri de Sue olmuştu. Ama şimdi Sue, kardeşini kaybetmiş gibi ağlıyordu.

"Cadılar Bayramı'ndan sonra birçok kişi Elena'ya karşı pek nazik değildi," dedi gözlerini silip devam ederken. "Bunun onu

incittiğini biliyorum. Ama Elena *güçlüydü*. Asla başka insanların düşüncelerine uymak için kendini değiştirmezdi. Ve bu yüzden ona o kadar saygı duyuyordum ki..." Sue'nun sesi titredi. "Kraliçeliğe aday olduğumda seçilmek istiyordum tabii ama seçilemeyeceğimi biliyordum ve sorun değildi. Çünkü Robert E. Lee'de bir kraliçe varsa, o kişi kesinlikle Elena'ydı. Bundan sonra da öyle kalacak, çünkü hepimiz onu öyle hatırlayacağız. Bence ilerleyen yıllarda okulumuza devam edecek kızlar da onu hatırlamalı ve doğru olduğuna inandığı şeyleri nasıl savunduğunu düşünmeli..." Sue daha fazla devam edemedi. Peder onun yerine dönmesine yardım etti.

Son sınıftan kızlar, hatta Elena'ya karşı en iğrenç davranışları sergileyenler bile şimdi el ele tutuşmuş, ağlıyordu. Elena'nın ondan nefret ettiğini sandığı kızlar burunlarını çekiyordu. Aniden herkesin en iyi dostu oluvermişti.

Erkeklerden de ağlayanlar vardı. Elena şaşkın bir halde tırabzana daha sıkı tutundu. Şimdiye dek gördüğü en korkunç şey olmasına rağmen, bu sahneyi izlemekten kendini alamıyordu.

Frances Decatur ayağa kalktığında, yüzü her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Bana nazik davranmak için elinden geleni yapardı," dedi. "Onunla birlikte yemek yememe izin verirdi." *Saçmalık,* diye düşündü Elena. *Seninle konuşmamın tek nedeni, Stefan'la ilgili bilgi edinmekte yararlı olacağını düşünmesiydi.* Ama kürsüye gelen herkes için durum aynıydı; hiçbiri Elena'yı yere göğe sığdıramıyordu.

"Ona daima hayranlık duydum..."

"Benim için bir rol modeldi..."

"En sevdiğim öğrencilerimdendi..."

NymphE - kuflu.com

Meredith ayağa kalktığında, Elena'nın bütün vücudu gerildi. Buna dayanabileceğinden emin değildi. Fakat siyah saçlı kız, kilisede ağlamayan az sayıdaki insandan biriydi ve yüzündeki hüzünlü ifade, Elena'ya Honoria Fell'in heykelini hatırlatmıştı.

"Elena'yı düşündüğümde, birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlıyorum," dedi her zamanki kontrollü tavrıyla. "Elena'nın daima değişik fikirleri vardı ve en sıkıcı şeyleri bile eğlenceli hale getirebilirdi. Bunu ona hiç söylememiştim. Şimdi keşke söyleseydim diyorum. Keşke sadece bilmesini sağlamak için onunla bir kez daha konuşabilseydim. Elena şimdi beni duyabiliyorsa..." Meredith kiliseye bakındı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Eğer şu anda beni duyabiliyorsa, ona o güzel zamanların benim için ne kadar değerli olduğunu söylemek istiyorum. Keşke o güzel anları tekrar paylaşabilsek. Perşembe akşamları odasında oturup münazara takımına hazırlandığımız zamanlar gibi. Keşke bunu bir kez daha eskiden olduğu gibi yapabilseydik." Meredith yine derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. "Bunu tekrar yapamayacağımızı biliyorum ve bu beni üzüyor, çok üzüyor..."

Neden sözediyorsun sen, diye düşündü Elena. Acısı şaşkınlığa dönüşmüştü. *Münazara takımına perşembeleri değil,* çarşamba *geceleri hazırlanırdık ve bunu benim odamda değil senin odanda yapardık. Üstelik eğlenceli filan da değildi. Aslında ikimiz de bundan öyle nefret ediyorduk ki, sonunda takımı bırakmıştık...*

Aniden, Meredith'in gerginliğini gizlemek için dikkatle sakin tutmaya çalıştığı yüzüne baktığı anda, Elena kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Meredith ona bir mesaj gönderiyordu, sadece Elena'nın anlayabileceğini umduğu bir mesaj. Meredith, Elena'nın bu mesajı duymasını umuyordu.

Meredith biliyordu.

Ona Stefan mı söylemişti? Elena aşağıdaki insanlara tekrar baktığında, Stefan'ın orada olmadığını farketti. Matt de orada değildi. Hayır, görünüşe bakılırsa bunu Meredith'e Stefan söylemiş olamazdı, çünkü o zaman Meredith ona bir mesaj ulaştırmak için bu yöntemi seçmezdi. Elena, Stefan'ı kuyudan kurtardıkları ve Elena'nın Stefan'la yalnız kalmak istediğini söylediği gece, Meredith'in kendisine nasıl baktığını hatırladı. Son aylarda o koyu renk gözlerin onu nasıl incelediğini birçok kez farketmişti. Elena tuhaf bir şey isteği her seferinde, Meredith'in giderek daha da düşünceli bir hale geldiğini, sessizleştiğini hatırladı.

Meredith bunu uzun zamandır tahmin ediyordu. Acaba gerçeğin ne kadarını biliyordu?

Derken kürsüye Bonnie çıktı, gözleri yaşlıydı. İşte bu çok şaşırtıcıydı; eğer Meredith biliyorsa, neden Bonnie'ye bu konuda bir şey söylememişti? Belki de Meredith sadece şüpheleniyordu ve boş yere ümit vermemek için bunu Bonnie'yle paylaşmak istememişti.

Bonnie'nin konuşması, Meredith'inkinin aksine duygusaldı. Sesi çatlayıp duruyordu ve sık sık yanaklarındaki yaşları siliyordu. Sonunda Peder Bethea yanına gelip ona beyaz bir mendil uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Bonnie gözlerini tekrar silerken. Tavana bakmak için başını arkaya attı; ya kendini toplamaya ya da ilham bulmaya çalışıyordu. O anda, Elena başka kimsenin gö-

NymphE kuflu.com

remeyeceği bir şey gördü. Bonnie'nin ifadesiz yüzündeki bütün kan çekilmişti; bayılmak üzere olan biri gibi değil, Elena'nın çok iyi bildiği bir şekilde.

Elena'nın sırtı ürperdi. *Burada olmaz. Ah, hayır, Tanrım, başka her yerde, her zaman olabilir ama şimdi ve burası değil.*

Ama olmuştu bile. Bonnie ağzını açtı. Cemaate bakıyordu ama bu kez onları hiç görmüyor gibiydi. Ve Bonnie'nin gırtlağından çıkan ses, Bonnie'ye ait değildi.

"Kimse göründüğü gibi değil. Bunu unutmayın. *Kimse göründüğü gibi değil.*" Sonra kıpırdamadan, boş gözlerle bakarak olduğu yerde kalakaldı.

İnsanlar kıpırdanmaya, etrafa bakınmaya başladı. Endişeli mırıltılar yükseldi.

"Unutmayın... Unutmayın ki kimse göründüğü gibi..." Bonnie aniden olduğu yerde sallandı ve Peder Bethea ona doğru koştu. Diğer taraftan da başka bir adam koşarak geldi. İkinci adamın kel kafası terden parlıyordu. Bay Newcastle. Ve kilisenin arka tarafında Alaric Saltzman duruyordu. Bonnie bayılırken Bay Castle onun yanına ulaştı. Ve tam o anda, Elena arkasındaki merdivende bir ayak sesi duydu.



DR. FEINBERG, diye düşündü Elena telaşla, gölgelere gizlenip arkasına bakmaya çalışırken. Ama gözüne ilişen şey, doktorun ufak tefek, karga burunlu silueti değildi. Bir Romalı parasının veya madalyonunun üzerinde görülebilecek ölçüde düzgün hatlı ve yeşil gözlü biriydi. Bir an zaman donmuş gibi oldu ve Elena kendini onun kollarına attı.

"Ah, Stefan, Stefan..."

Elena vücudunun şokla donduğunu hissetti. Stefan onu mekanik bir şekilde hafifçe tutuyordu. Elena onu başka biriyle karıştırmış bir yabancıymış gibi.

"*Stefan*," dedi umutsuzca. Yüzünü onun omzuna gömüp bir tepki bekledi. Stefan'ın onu reddetmesine dayanamazdı. Eğer Stefan ondan nefret ediyorsa, Elena *ölürdü*...

İnleyerek ona daha da sokuldu. Onunla tamamen birleşmek, içinde kaybolmak istiyordu. *Ah, lütfen*, diye düşündü. *Ah, lütfen, ah, lütfen...*

NymphE kufu.com

"Elena. Elena, her şey yolunda, yanındayım." Stefan onun saçlarını okşayarak onu yatıştırmaya çalışıyordu. Stefan'ın kolları onu daha sıkı sararken Elena değişimi farketti. Stefan şimdi kime sarılmış olduğunu biliyordu. O gün uyandığından beri, Elena ilk kez kendini güvende hissetti. Yine de, Stefan'ı saran kollarını biraz olsun gevşetebilmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekti. Gözlerinden yaşlar dökülmüyordu ama paniğe kapılmış şekilde hıçkırıp duruyordu.

Sonunda etrafını saran dünya yerli yerine oturmaya başladıysa da Stefan'ı bırakamadı. Başını onun omzuna gömerek sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece durdu ve onun yakınlığının sağladığı rahatlığı ve güvenliği içine çekti.

Sonra gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

O gün daha önce Stefan'ı düşündüğünde, ondan yardım istemeye karar vermişti. Kendisini bu kabustan kurtarması için ona yalvarmaya kararlıydı. Ama şimdi, ona bakarken, içini tuhaf bir teslimiyet duygusu kapladı.

"Bu konuda yapılabilecek bir şey yok, değil mi?" dedi çok kısık bir sesle.

Stefan neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmadı. "Hayır," diye cevap verdi aynı ölçüde kısık sesle.

Elena görünmez bir çizginin üzerinden son adımı attığını, geri dönüşü olmadığını hissetti. "Ormanda olanlar için özür dilerim," dedi konuşabildiğinde. "Neden öyle davrandığımı hiç bilmiyorum. Yaptığımı hatırlıyorum ama *nedenini* hatırlayamıyorum."

"Üzgün müsün?" Sesi titriyordu. "Elena, sana yaptığım şeylerden sonra, benim yüzümden olan her şeyden sonra..." Bitiremedi ve birbirlerine sımsıkı sarılıp öylece kaldılar.

"Çok dokunaklı," dedi merdivenden gelen ses. "Keman taklidi yapmamı ister misiniz?"

Elena'nın sükuneti dağıldı ve içini derin bir korku kapladı. Damon'ın hipnotik yoğunluğunu ve yakıcı koyu renk gözlerini unutmuştu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Stefan.

"Senin geldiğin gibi. Elena'nın gerginliğinin izlerini takip ederek." Damon gerçekten öfkeliydi, Elena bunu görebiliyordu. Sadece rahatsız veya huzursuz olmamıştı, aynı zamanda korkunç bir öfke ve düşmanlıkla doluydu.

Oysa Elena şaşkınken ve mantıksız davranırken, Damon ona yardım etmiş, kalacak güvenli bir yer bulmuştu. Ve Elena tamamen savunmasız olmasına rağmen onu öpmeye bile kalkmamıştı. Sadece... Nazik davranmıştı.

"Burada kesinlikle bir şeyler oluyor," dedi Damon.

"Biliyorum, yine Bonnie," dedi Elena, Stefan'ı bırakıp gerilerken.

"Demek istediğim bu değil. Dışarıdan sözediyorum."

Elena şaşırarak onu izledi ve otoparka bakan bir pencereye yaklaştı. Stefan'ın da arkasından geldiğini hissedebiliyordu.

Aşağıda kalabalık bir grup kiliseden çıkmıştı ama otoparkın ucunda sıralanmış halde duruyor, daha ileri geçmiyorlardı. Tam karşılarında, otoparkın içinde, aynı büyüklükte bir köpek sürüsü toplanmıştı.

Karşı karşıya duran ve saldırmaya hazırlanan iki orduyu andırıyordu. Asıl ürkütücü olansa, iki grubun da hiç hareket etmemesiydi. İnsanlar huzursuz bir şekilde felç olmuş gibiydi. Ve köpekler de sanki bir şey bekliyordu.

NymphE kuflu.com

Elena köpeklerin farklı cinslerde olduğunu gördü. *Terrier* veya kaniş gibi küçük köpekler, av köpekleri veya beyaz *samoyed* gibi orta boy köpekler ve varil göğüslü bir *rottweiler*, simsiyah bir *schnauzer* gibi iri köpekler vardı. Elena tek tek baktığında, onları tanıdığını farketti.

"Şu Bay Grunbaum'un *boxer*'ı, şu da Sullivan'ın kurt köpeği. Fakat bunların nesi var?"

Başlangıçta sadece huzursuz olan insanlar artık korkmaya başlamıştı. Omuz omuza duruyor, hiçbiri ön safları bozmak ve hayvanlara yaklaşmak istemiyordu.

Köpekler de bir şey yapmıyor, sadece ayakta duruyor veya oturuyor, bazıları dillerini sarkıtıyordu. *Bu kadar hareketsiz olmaları çok tuhaf,* diye düşündü Elena. Bir kuyruğun veya kulağın seğirmesi gibi en küçük hareketler bile abartılı görünüyordu. Ve hiçbiri kuyruk sallamıyor ya da dostluk belirtisi göstermiyordu. Sadece... Bekliyorlardı.

Robert kalabalığın arkasına doğru bir yerlerdeydi. Elena onu gördüğüne şaşırmıştı ama bir an için bunun nedenini anlayamadı. Sonra, onu kilisede görmediğini hatırladı. Derken Robert gruptan uzaklaştı ve Elena'nın altındaki bir yerde gözden kayboldu.

"Chelsea! Chelsea..."

Biri sonunda ön saflardan ayrıldı. Bu, Sue Carson'ın evli olan ağabeyi Douglas Carson'dı. Köpeklerle insanlar arasındaki boşluğa çıkarak bir elini hafifçe öne uzatmıştı.

Kahverengi saten gibi uzun kulakları olan bir *spaniel* başını çevirdi. Beyaz kuyruğu hafifçe, sorgulayan bir tavırla seğirdi ve kahverengi-beyaz burnu havaya kalktı. Ama genç adama yaklaşmadı.

Doug Carson bir adım daha attı. "Chelsea... Uslu kızım. Buraya gel Chelsea. Gel!" Parmaklarını şaklattı.

"Aşağıdaki köpeklerde ne algılıyorsun?" diye sordu Damon.

Stefan bakışlarını pencereden ayırmadan başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi.

"Aynen." Damon'ın gözleri kısılmış, başı arkaya yatmıştı ama hafifçe aralanmış dudaklarının arasından görünen dişleri, Elena'ya bir av köpeğini hatırlatıyordu. "Ama hissedebilmemiz gerekirdi, biliyorsun. Yakalayabileceğimiz duyguları olması gerekirdi. Bunun yerine, onları yokladığım her seferinde, boş beyaz bir duvara tosluyor gibiyim."

Elena onların neden sözettiğini bilmeyi isterdi. "Onları *yoklamak* da ne demek?" diye sordu. "Onlar hayvan."

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Damon. Elena, okulun ilk gününden beri kendisini izleyen karganın tüylerindeki gökkuşağı renklerini düşündü. Yakından baktığında, Damon'ın ipek gibi saçlarında da aynı ışıkları görebiliyordu. "Ama hayvanların duyguları vardır. Güçler'in yeterince güçlüyse, zihinlerini inceleyebilirsin."

Ve benim Güçler'im yeterince güçlü değil, diye düşündü Elena. İçini kaplayan kıskançlıkla irkilmişti. Daha birkaç dakika önce Stefan'a sımsıkı sarılmış, sahip olduğu Güçler'den kurtulmayı, eski haline dönmeyi dilemişti. Şimdiyse daha güçlü olmak istiyordu. Damon'ın onun üzerindeki etkisi çok büyüktü.

"Chelsea'yi yoklayamayabilirim ama Doug'ın daha fazla yaklaşmaması gerektiğini düşünüyorum," dedi Elena.

Stefan kaşlarını çatmış halde hiç kıpırdamadan pencereden dışarı bakıyordu. Ani bir telaşla başını salladı. "Ben de öyle," dedi.

NymphE - kuflu.com

"Hadi Chelsea, gel kızım. Gel buraya." Doug Carson neredeyse köpeklerin en ön sırasına ulaşmıştı. İnsanların ve köpeklerin gözleri ona odaklanmış, kuyruk seğirmesi gibi en küçük hareketler bile kesilmişti. Elena bir-iki köpeğin yan taraflarının nefesle inip kalktığını görmese, bütün grubun dev bir müze vitrini olduğunu düşünebilirdi.

Doug durmuştu. Chelsea, *samoyed*'le diğer bir köpeğin arkasından onu izliyordu. Doug diliyle bir ses çıkardı. Elini uzattı, bir an tereddüt etti, sonra daha da uzattı.

"Hayır," dedi Elena. *Rottweiler*'ın parlak yan tarafına bakıyordu. Hayvanın karnı kalkıp iniyordu, kalkıp iniyordu. "Stefan, etkile onu. Onu oradan çıkar."

"Evet." Stefan transa girmeye çalışırken gözleri odağını kaybetti ama sonra çok ağır bir şeyi kaldırmaya çalışan biri gibi içini çekti. "Yararı yok. Tükenmiş durumdayım. Buradan yapamıyorum."

Aşağıda, Chelsea'nin dudakları gerildi ve dişleri ortaya çıktı. Kızıl altın renkli *airedale*, iplerle çekilmiş gibi çevik bir hareketle ayağa kalktı. *Rottweiler*'ın arka bacakları gerildi.

Ve sıçradılar. Elena önce hangi köpeğin saldırdığını göremedi. Büyük bir dalga gibi hep birlikte hareket ediyorlardı. Altı tane köpek Doug Carson'a saldırarak onu yere devirdi ve genç adam hayvanların altında gözden kayboldu.

Aniden her yer cehennemi bir gürültüyle doldu. Kilisenin kirişlerini zangırdatan ve Elena'nın başına ağrılar saplayan metalik bir gümbürtüden, duymaktan çok hissedilen sürekli bir hırıltıya kadar. Köpekler giysileri parçalarken, hırsla saldırıp ısırırken, kalabalık çığlık çığlığa dağılmıştı.

Elena, otoparkın kenarında Alaric Saltzman'ı gördü. Kaçmayan tek kişi oydu. Kaskatı kesilmiş halde olduğu yerde duruyordu. Elena onun dudaklarının ve ellerinin hareket ettiğini görebiliyordu.

Diğer her yer cehenneme dönmüştü. Biri bir hortum alıp sürüye sıkmak için doğrulttu ama yararı olmadı. Köpekler çıldırmış gibiydi. Chelsea kahverengi-beyaz burnunu sahibinin üzerinden kaldırdığında, bütün yüzü kan içindeydi.

Elena'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. "Yardıma ihtiyaçları var!" dedi. Aynı anda Stefan pencereden uzaklaşıp basamakları ikişer-üçer atlayarak aşağı inmeye başladı. Elena tam merdivenden inecekken aynı anda iki şeyi farketti: Damon peşinden gelmiyordu ve kimse onu görmemeliydi.

Bunun yaratacağı isteri, sorular, korku ve nefret... Şefkat ve yardım etme arzusundan daha derin bir şey onu daha ileri gitmekten alıkoydu ve Elena sırtını duvara yasladı.

Kilisenin loş ve serin iç kısmına baktığında, bir hareketlilik gördü. İnsanlar bağırıp çağırarak ileri geri koşturuyordu. Dr. Feinberg, Bay McCullough, Peder Bethea... Bonnie hala kürsüde hareketsiz yatıyordu. Meredith, Judith ve Bayan McCullough onun üzerine eğilmişti. Birden Judith'in başı kalktı ve Elena'nın durduğu yere doğru döndü.

Elena elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri kaçtı. Judith'in onu görmemiş olmasını diliyordu. Damon hala penceredeydi.

"Aşağı inemem. Benim öldüğümü sanıyorlar!"

"Ah, demek hatırladın. Senin adına sevindim."

"Dr. Feinberg beni muayene ederse bir terslik olduğunu anlar. Anlar, değil mi?" diye sordu Elena.

NymphE - kuflu.com

"Senin ilginç bir tür olduğunu düşünür."

"O zaman gidemem. Ama sen gidebilirsin. Neden bir şeyler yapmıyorsun?"

Damon pencereden dışarı bakmaya devam ederken kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Neden?"

"*Neden* mi?" Elena'nın tedirginliği ve aşırı heyecanı öyle bir noktaya ulaşmıştı ki neredeyse Damon'a tokat atacaktı. "Çünkü yardıma ihtiyaçları var! Çünkü sen yardım edebilirsin. Kendinden başka bir şeyi umursamaz mısın sen?"

Damon en ifadesiz yüzünü takınmıştı. Akşam yemeği için kendini Elena'nın evine davet ettirdiğinde takındığı o kibar merak ifadesini. Ama bu görünüşün altında, onu Stefan'la birlikte yakaladığı için öfkeli olduğunu biliyordu. Damon ona kasıtlı olarak yem atıyor ve bundan vahşi bir zevk alıyordu.

Elena tepkisini, hayalkırıklığını, öfkesini engelleyemedi ve Damon'ın üzerine atıldı. Damon onun bileklerinden yakalayıp kendinden uzak tutarken bakışlarını Elena'nın gözlerine dikti. O anda kendi dudaklarından çıkan bir ses Elena'yı irkiltti; insandan çok kediyi andıran bir tıslama! Parmaklarının da pençe gibi kıvrıldığını gördü.

Ne yapıyorum ben? İnsanları kendilerine saldıran köpeklere karşı korumadığı için ona mı saldırıyorum? Bunun ne anlamı var ki? Nefes nefese bir halde ellerini indirip dudaklarını yaladı. Geri adım attığında, Damon onu bıraktı.

Uzunca bir süre sessizce birbirlerini süzdüler.

"Ben aşağı iniyorum," dedi Elena sonunda.

"Hayır."

"Yardıma ihtiyaçları var."

"Pekala, lanet olsun." Damon'ın sesini hiç bu kadar kısık ve öfkeli duymamıştı. "Ben..." Damon sustuğunda, Elena olduğu yerde ona döndü ve Damon'ın pencere pervazına yumruğunu indirerek camı salladığını gördü. Ama dikkatini dışarı vermişti ve tekrar konuştuğunda sesi son derece kontrollüydü. "Yardım geldi."

İtfaiye gelmişti. Hortumları bahçe hortumlarından çok daha güçlüydü ve tazyik, köpekleri geri püskürtmeye yetmişti. Elena şerif yardımcılarından birinin silahını çekip nişan aldığını gördüğünde dudağını ısırdı. Bir patlama duyuldu ve dev *schnauzer* yere yığıldı. Şerif tekrar nişan aldı.

Sonrasında her şey çabucak sona erdi. Köpeklerin birçoğu sudan kaçmaya başlamıştı ve tabanca ikinci kez patladığında, başkaları da sürüden kopup otoparkın dışına yöneldi. Sanki onları yönlendiren bilinç aniden hepsini salıvermişti. Stefan'ın kargaşanın ortasında zarar görmemiş bir halde durduğunu ve sersemlemiş bir av köpeğini Doug Carson'ın bedeninden uzaklaştırdığını gördüğünde, Elena rahat bir nefes aldı. Chelsea üzgün bir tavırla efendisine yaklaştı ve başıyla kuyruğunu sarkıtarak Doug'ın yüzüne baktı.

"Hepsi bitti," dedi Damon. Pek ilgili görünmüyordu. Elena ona sert bir bakış attı. *Pekala, lanet olsun. Ben... Ben* ne, diye düşündü Elena. Ne diyecekti? Damon bunu ona söylemeye niyetli gibi görünmüyordu ama Elena zorlamaya kararlıydı.

"Damon..." Elini Damon'ın koluna koydu.

Damon gerilerek ona döndü. "Ne?"

Bir an için birbirlerine baktılar ve sonra merdivenden gelen ayak sesini duydular. Stefan geri dönmüştü.

NymphE - kuflu.com

"Stefan... Yaralanmışsın," dedi Elena. Dikkati dağılmıştı.

"Ben iyiyim." Gömleğinin parçalanmış kollarından biriyle yanağındaki kanı sildi.

"Ya Doug?" diye sordu Elena zorlukla yutkunarak.

"Bilmiyorum. O yaralı. Çok kişi yaralandı. Daha önce hiç böyle tuhaf bir şey görmemiştim."

Elena, Damon'dan uzaklaşarak koro bölümündeki merdivene yöneldi. Düşünmesi gerektiğini hissediyordu ama başı zonkluyordu. Stefan'ın gördüğü en tuhaf şey... Bu çok şey anlatıyordu. Fell's Church'te çok tuhaf şeyler oluyordu.

En arka sıradaki koltuklara ulaştı ve bir elini dayayarak yere oturmak için aşağı kaydı. Her şey aynı anda hem karmaşık hem de ürkütücü bir şekilde net görünüyordu. Fell's Church'te tuhaf şeyler oluyordu. Kurucular Günü kutlamasında Fell's Church'ü veya halkını hiç umursamadığını söyleyebilirdi. Şimdiyse farklı düşünüyordu. Cenaze törenini izlerken, belki de önemsediğini düşünmeye başlamıştı. Ve sonra, köpekler dışarıda halka saldırdığında, bundan emin olmuştu. Kasabaya karşı bir sorumluluk duyuyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde onlardan sorumluydu.

Daha önce hissettiği yalnızlık ve dışlanmışlık duygusu bir anda ortadan kalkmıştı. Şimdi kendi sorunlarından çok daha önemli şeyler vardı. Ve şimdi o şeye tutunuyordu; çünkü içinde bulunduğu durumla başa çıkamayacağı bir gerçekti. Hayır, gerçekten, gerçekten başa çıkamazdı...

O anda hıçkırıklarla ağlayan kişinin kendisi olduğunu farketti ve başını kaldırıp koro bölümünde duran Damon'la Stefan'a baktı. İkisi de onu izliyordu. Elini başına dayayarak

hafifçe iki yana salladı ve kendini bir rüyadan sıyrılıyormuş gibi hissetti.

"Elena?"

Konuşan Stefan'dı ama Elena diğerine seslendi.

"Damon," dedi titreyen sesiyle, "sana bir şey sorsam, bana doğruyu söyler misin? Wickery Köprüsü'nde beni izleyenin sen olmadığını biliyorum. O şey her neyse, hissedebiliyordum ve farklı olduğunu biliyorum. Ama sana sormak istediğim şey şu: Bir ay kadar önce eski Francher'da Stefan'la karşılaşan sen miydin?"

"Bir *kuyuda* mı?" Damon sırtını duvara dayayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Meraklanmış gibi görünüyordu.

"Cadılar Bayramı gecesi... Bay Tanner'ın öldürüldüğü gece. Ormanda ilk kez kendini Stefan'a gösterdikten sonra. Bana onu açıklıkta bıraktığını ve arabasına yürümeye başladığını ama birinin ona saldırdığını anlattı. Uyandığında bir kuyuda kapalı kalmıştı ve Bonnie bizi ona götürmemiş olsa ölecekti. Ona saldıranın hep sen olduğunu düşünmüştüm. O da aynı şeyi düşünüyordu. Ama sen miydin?"

Damon dudaklarını büzdü, sanki sorunun ısrarcılığından hoşlanmamıştı. Gözlerini kısıp Stefan'a döndü. An o kadar uzadı ki Elena gerginlikten tırnaklarını avuçlarına gömdü. Sonra Damon hafifçe omuz silkti ve boşluğa baktı.

"Aslını isterseniz hayır," dedi.

Elena nefesini bıraktı.

"Buna inanamazsın!" diye patladı Stefan. "Söylediği hiçbir şeye inanamazsın."

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Damon, Stefan'ın kontrolünü kaybetmesinden açıkça zevk alarak ona baktı. "Tanner'ı öldür-

NymphE - kuflu.com

düğümü itiraf ediyorum. Erik gibi büzülene kadar bütün kanını emdim. Ve aynı şeyi sana da yapmaktan çekinmem kardeşim. Ama bir *kuyu*? Bu hiç benim tarzım değil."

"Sana inanıyorum," dedi Elena. Zihninde düşünceler birbiri ardına hızla geçiyordu. Stefan'a döndü. "Hissetmiyor musun? Fell's Church'te başka bir şey var; insan olmayan, yani asla insan olmamış bir şey. Bir şey peşime takıldı ve arabamı köprüden aşağı itti. Bir şey o köpekleri insanlara saldırttı. Burada korkunç bir güç var. Kötü bir şey..." Aniden sustu ve kilisenin içine, Bonnie'nin yattığı yere baktı. "Kötü bir şey..." diye tekrarladı kısık sesle. İçinde soğuk bir rüzgar esiyordu. Kendini yalnız ve savunmasız hissederek kollarını vücuduna doladı.

"Kötülüğü arıyorsan," dedi Stefan sertçe, "uzağa bakmana gerek yok."

"Lütfen aptal olma," dedi Damon. "Sana Elena'yı başka birinin öldürdüğünü dört gün önce de söyledim. Bunu yapan kişiyi bulup bedelini ödeteceğimi de söyledim. Ve bunu yapacağım." Kollarını çözüp doğruldu. "Şimdi, ben gelmeden önce paylaştığınız o özel sohbete devam edebilirsiniz."

"Damon, dur." Elena, Damon 'öldürdü' dediğinde hissettiği ürpertiyi üzerinden atamıyordu. *Ben öldürülmüş olamam, hala buradayım,* diye düşündü çılgınca. Bir kez daha paniğe kapıldığını hissediyordu. Ama şimdi sakinleşmeli ve Damon'la konuşmalıydı.

"Bu şey her neyse, çok güçlü," dedi Elena. "Peşime düştüğünde bunu hissettim. Sanki bütün gökyüzünü dolduruyor gibiydi. Hiçbirimizin ona karşı tek başına şansı olabileceğini sanmıyorum."

"Eee?"

"E'si..." Elena'nın düşüncelerini toparlayacak zamanı olmamıştı. Sadece sezgileri ve dürtüleriyle hareket ediyordu. Ve sezgileri ona Damon'ı göndermemesini söylüyordu. "E'si... Bence üçümüz bir arada kalmalıyız. Bir şekilde onu bulma ve onunla başa çıkma şansımız artar. Böylece başka birinin canını yakmadan ya da başka birini öldürmeden onu durdurabiliriz."

"Açıkçası, hayatım, ben kendimden başka kimseyi umursamıyorum," dedi Damon. Sonra buz gibi gülümsedi. "Senin tercihinin, birlikte kalmamız olduğunu mu söylüyorsun? Hatırlarsan, henüz mantığın yerindeyken, bir tercih yapmak zorunda kalacağından sözetmiştik."

Elena ona dümdüz baktı. Eğer Damon romantizmden sözediyorsa, elbette ki onun tercihi bu değildi. Stefan'ın verdiği yüzük hala parmağındaydı. O ve Stefan birbirine aitti.

Fakat sonra başka bir şey hatırladı; anlık bir patlama halinde: Ormanda Damon'ın yüzüne baktığında öylesine büyük bir heyecan, öylesine büyük bir yakınlık hissetmişti ki. Sanki Damon, Elena'nın içinde yanan ateşi başka hiç kimsenin anlamadığı şekilde anlıyordu. Sanki birlikte istedikleri her şeyi yapabilir, dünyayı fethedebilir ya da yok edebilirlerdi. Sanki ikisi birlikte, şimdiye dek yaşamış olan herkesten daha iyilerdi.

Aklımı kaçırmıştım, kendimde değildim, diye düşündü. Ama o küçük anı parçası bir türlü silinmiyordu.

Sonra başka bir şeyi daha hatırladı: Damon o gece ona ne kadar iyi davranmış, onu nasıl güvende tutmuş, ona karşı nasıl nazik yaklaşmıştı.

Nymphet - kuflu.com

Stefan da şimdi Elena'ya bakıyordu ve yüzündeki kavgacı ifade yerini acı bir öfkeye ve korkuya bırakmıştı. Elena'nın içinden bir parça onun kollarına atılmak, daima ona ait olacağını haykırmak istiyordu. Kasabanın, Damon'ın ya da başka hiçbir şeyin önemi olmadığını söylemek istiyordu.

Ama bunu yapamazdı. Çünkü içindeki diğer parça, kasabanın önemli olduğunu söylüyordu. Ve o parçası hala inanılmaz şaşkındı. Çok şaşkındı...

İçten içe titremeye başladı, kendini durduramıyordu. *Duygusal olarak aşırı yüklenme,* diye düşündü ve başını ellerinin arasına aldı.

6

"Ö TERCİHİNİ yaptı bile. Bizi *böldüğünde* bunu kendin de gördün. Öyle değil mi Elena?" Stefan bunu bir dayatma gibi ya da kibirle söylememişti. Sadece umutsuz bir cesaretle konuşuyordu.

"Ben..." Elena başını kaldırdı. "Stefan, seni seviyorum. Ama anlamıyor musun? Şu anda bir tercih yapmam gerekiyorsa, üçümüzün bir arada kalması yönünde tercih yapmalıyım. Sadece şimdilik. Anlıyor musun?" Stefan'ın yüzü adeta taş kesildi. Damon'a döndü. "Ya sen?"

"Sanırım." Damon, Elena'ya gizlice, sahiplenici bir tavırla gülümsedi. "Stefan'a başından beri seni paylaşmak istememekle bencillik ettiğini söylüyordum. Kardeşler her şeyi paylaşır, bilirsin."

"Demek istediğim bu değil."

"Değil mi?" Damon tekrar gülümsedi.

NymphE - kuflu.com

"Hayır," dedi Stefan. "Anlamıyorum. Beni onunla birlikte çalışmaya nasıl zorlayabildiğini anlamıyorum. O kötü, Elena. Zevk için öldürüyor. Hiç vicdanı yok. Fell's Church onun umrunda bile değil. Bunu kendi de söyledi. O bir cana..."

"Şu anda senden çok daha işbirlikçi görünüyor," dedi Elena. "Stefan, sana ihtiyacım var. Ve ikimizin de ona ihtiyacı var. Bunu kabul etmeyi deneyemez misin?" Bir cevap gelmeyince ekledi: "Stefan, gerçekten ağabeyinle sonsuza kadar can düşmanı olmak mı istiyorsun?"

"Sen onun başka bir şey istediğini mi sanıyorsun?"

Elena buna bir süre cevap vermedi. Bir süre ellerine baktı. Sonunda sakin bir sesle konuştu.

"Seni öldürmemi engelledi," dedi.

Elena, Stefan'ın savunmacı öfkesinin saman alevi gibi bir an parlayıp söndüğünü hissetti. Stefan'ın içini şimdi bir tür yenilgi hissi kaplamıştı. Başını önüne eğdi.

"Bu doğru," dedi. "Hem sonuçta ben kim oluyorum da ona kötü diyorum ki? Benim yapmadığım neyi yaptı?"

Bunu konuşmalıyız, diye düşündü Elena. Stefan'ın kendi kendinden böylesine nefret etmesini engellemeliydi. Ama şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Yani bana katılıyor musun?" diye sordu Elena tereddütle. "Stefan, bana ne düşündüğünü söyle."

"Şu anda, istediğin her şeyi ne pahasına olursa olsun mutlaka elde ettiğini düşünüyorum. Bunu hep yapıyorsun, değil mi Elena?"

Elena onun gözlerine baktığında, gözbebeklerinin irileştiğini gördü. O kadar ki yeşil irisi sadece kenar çerçevesi gibi görünüyordu. Bakışlarında artık öfke yoktu, sadece yorgunluk ve kırgınlık vardı.

Zihninde bir an kendine dair bir şüphe belirdi. *Bunu sadece kendim için yapmıyorum,* diye düşündü bu şüpheyi anında silip atarak. *Bunu sana kanıtlayacağım Stefan, göreceksin. Bu defa kendi çıkarım için bir şey yapmıyorum.*

"Yani bana katılıyor musun?" diye tekrarladı Elena. Şimdi daha soğukkanlıydı.

"Evet. Ben... Katılıyorum."

"Ben de katılıyorum," dedi Damon elini abartılı bir kibarlıkla uzatarak. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Elena'nın bakışlarını yakaladı. "Anlaşılan, sonunda aynı noktada buluştuk."

Yapma, diye düşündü Elena önce ama koro bölmesinin serin alacakaranlığında durdukları o anda, aniden bunun doğru olduğunu hissetti. Üçü bir şekilde birbirine bağlıydı. Uyumlu ve güçlü bir bağla.

Ve Elena elini çekti. O sessizlikte, dışarıdaki ve kilisenin alt kısmındaki sesleri duyabiliyordu. Hala birileri ağlıyor, arada birileri bağırıyordu ama genel olarak telaş yatışmıştı. Pencereden dışarı baktığında, insanların kurbanların etrafına toplanmış küçük gruplarla otopark arasında gidip geldiğini gördü. Dr. Feinberg bir gruptan diğerine gidiyor, görünüşe bakılırsa tıbbi tavsiyeler veriyordu. Kurbanlar bir kasırga ya da depremden kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Kimse göründüğü gibi değil," dedi Elena.

"Ne?"

"Bonnie tören sırasında böyle dedi. Yine transa girdi. Sanırım önemli olabilir." Elena düşüncelerini toparlamaya çalışı-

NymphE - kuflu.com

yordu. "Sanırım kasabada dikkat etmemiz gereken insanlar var. Alaric Saltzman gibi." İki kardeşe, o gün daha önce Alaric'in evinde duyduklarını anlattı. "Göründüğü gibi biri değil ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bence ona dikkat etmeliyiz. Ben halk arasına karışamayacağıma göre, bunu ikiniz yapmak zorundasınız. Ama bildiğinizden şüphelenmesine izin veremezsiniz..." Damon elini hızla kaldırınca Elena susmak zorunda kaldı.

Merdivenin dibinden biri seslendi. "Stefan! Yukarıda mısın?" Ve sonra başka biri daha. "Yukarı çıktığını gördüğümü sandım."

Bay Carson'ın sesine benziyordu. "Yürü," diye tısladı Elena neredeyse Stefan'ın bile zor duyduğu bir sesle. "Fell's Church'te kalmak istiyorsan, olabildiğince normal davranmalısın. Beni merak etme."

"Ama sen nereye gideceksin?"

"Meredith'e. Daha sonra açıklarım. Yürü."

Stefan bir an tereddüt ettikten sonra merdivene yöneldi. "Geliyorum!" Sonra geri çekildi. "Seni onunla bırakamam," dedi açıkça.

Elena öfkeyle ellerini kaldırdı. "O zaman ikiniz de gidin. Daha bir dakika önce, birlikte çalışacağınıza söz verdiniz. Şimdi sözünüzü geri mi alacaksınız?" diye sordu itiraz etmek üzere olan Damon'a dönerek.

Damon hafifçe omuz silkti. "Pekala. Sadece... Tek bir şey: Aç mısın?"

"Ben... Hayır." Elena onun ne sorduğunu yeni anlamıştı. "Hayır, kesinlikle değilim."

"Bu iyi. Ama daha sonra acıkacaksın. Bunu unutma." Stefan'ı merdivene yöneltirken onun sert bakışlarına katlanması gerekti. İkisi de gözden kaybolurken Elena zihninde Stefan'ın sesini duydu.

Daha sonra yanına geleceğim. Beni bekle.

Keşke o da kendi düşünceleriyle cevap verebilseydi. Bir şeyi daha farketmişti; Stefan'ın zihinsel sesi, dört gün önceye göre çok daha zayıftı. Üzerinde düşününce, Kurucular Günü kutlamasından önce hiç zihinden konuşamadığını hatırladı. Nehir kıyısında uyandığında o kadar şaşkındı ki daha önce düşünememişti ama şimdi merak ediyordu. Stefan'ı o sırada öyle güçlü yapan şey neydi? Ve neden şimdi gücü zayıflıyordu?

Boş koro bölümünde otururken, Elena'nın bunu düşünecek bol zamanı vardı. Aşağıdaki insanlar kiliseden çıkmıştı ve dışarıda hava giderek kararıyordu. Stefan'la Damon'ı düşündü ve doğru tercihi yapıp yapmadığını merak etti. Daha önce, onların kendisi için savaşmasına izin vermemeye yemin etmişti ama bu yemin daha şimdiden bozulmuştu. Geçici olsa bile, onlara ateşkes yaptırmayı deneyecek kadar deli miydi?

Hava iyice karardığında, merdivenden aşağı indi. Boş kilisede sesler yankılanıyordu. Nasıl dışarı çıkacağını hiç düşünmemişti, meğerse ki yan kapı sadece içeriden kilitleniyordu. Buna şükredecek dışarı süzüldü.

Dışarıda ve karanlıkta olmanın ona kendini ne kadar iyi hissettirdiğini daha önce anlamamıştı. Binaların içindeyken kapana kısılmış gibi hissediyordu ve gün ışığı gözlerini acıtıyordu. Karanlıkta dışarıda olmak en iyisiydi. Özgür ve bağımsız. Ve gözlerden uzak. Duyuları etrafındaki dünyanın zenginliğini ona

NymphE - kuflu.com

taşıyordu. Hava öylesine dingindi ki kokular uzun süre havada asılı kalıyordu, böylece gece yaratıklarının bütün kokularını algılayabiliyordu. Bir tilki, birinin çöp tenekesini karıştırıyordu. Kahverengi sıçanlar çalıların arasında bir şeyler kemiriyordu. Gece pervaneleri birbirini kokuyla çağırıyordu.

Meredith'in evine farkedilmeden ulaşmakta zorlanmadı. Kasabada hiç kimse karanlıkta evinden çıkmaya cesaret edemiyordu. Ama oraya ulaştığında, durup güzel binaya endişeyle baktı. Doğruca gidip kapıyı çalamazdı. Meredith gerçekten onu bekliyor muydu? Öyle olsa, dışarıda beklemez miydi?

Eğer beklemiyorsa, Meredith'in korkunç bir şok yaşayacağını anlayarak verandadan çatıya olan mesafeyi gözleriyle ölçtü. Meredith'in yatak odasının penceresi yukarıda, hemen köşedeydi. Biraz zorlanacaktı ama Elena başarabileceğini düşündü.

Çatıya çıkmak kolaydı. Parmakları ve çıplak ayakları tuğlalar arasındaki boşlukları yakalayarak onu hızla yukarı çıkardı. Ama Meredith'in penceresine bakmak için köşeden eğilmek zordu. Dışarı süzülen ışığa karşı gözlerini kırpıştırdı.

Meredith yatağının kenarında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış halde boşluğa bakıyordu. Arada bir eliyle siyah saçlarını sıvazlıyordu. Komodinin üzerinde duran saat 18:43'ü gösteriyordu.

Elena tırnaklarıyla pencerenin camına vurdu.

Meredith yerinde sıçradı ve kapıya doğru baktı. Bir yastığı eline alarak savunmacı bir tavırla ayağa kalktı. Kapı açılmayınca, bir-iki adım daha yaklaştı. Hala savunma pozisyonunda duruyordu. "Kim var orada?" diye sordu.

Elena camı yine tıklattı.

Meredith pencereye döndüğünde nefesi hızlandı.

"Beni içeri al," dedi Elena. Meredith'in kendisini duyup duyamadığını bilmediğinden, dudak hareketleriyle anlatmaya çalıştı. "Pencereyi aç."

Meredith birinin aniden ortaya çıkıp yardımına koşmasını beklermiş gibi nefes nefese bir halde odaya bakındı. Kimsenin gelmeyeceğini anlayınca, tehlikeli bir hayvanmış gibi pencereye yaklaştı. Ama açmadı.

"Beni içeri al," dedi Elena. Sonra sabırsızca ekledi. "Gelmemi istemiyorsan, neden bana mesaj gönderdin?"

Meredith'in omuzlarının hafifçe gevşediğini farketti. Yavaşça, sakarca hareket eden parmaklarıyla pencereyi açıp geri çekildi.

"Şimdi benden içeri girmemi iste, yoksa bunu yapamam."

"Gel..." Meredith'in sesi kısıldı ve tekrar denemesi gerekti. "İçeri gel," dedi. Elena yüzünü buruşturarak içeri süzülüp ağrıyan parmaklarını esnetirken Meredith neredeyse sersemlemiş bir tavırla ekledi. "Sen olmalısın. Başka kimse böyle emir vermez."

"Benim," dedi Elena. Parmaklarını esnetmeyi bırakıp arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Gerçekten benim, Meredith," dedi.

Meredith başıyla onayladı ve zorlukla yutkundu. Tam o anda, Elena'nın en çok istediği şey, arkadaşının kendisine sarılmasıydı. Ama Meredith bunu sık yapan biri olmamıştı hiçbir zaman. Şimdi de ağır adımlarla, yine yatağına oturmak için gerilemeye başlamıştı bile.

"Otur," dedi zoraki sakin bir sesle. Elena masanın sandalyesini çekti ve hiç düşünmeden Meredith'in daha önce oturduğu

NymphE - kuflu.com

pozisyonda, dirseklerini dizlerine dayayarak yerleşti. Sonra başını kaldırıp Meredith'e baktı. "Nereden anladın?"

"Ben..." Meredith sadece bir an ona baktı ve sonra başını sertçe iki yana salladı. "Şey... Sen... Cesedin bulunamadı. Bu tuhaftı. Sonra yaşlı adamın, Vickie'nin ve Tanner'ın saldırıya uğraması... Ve Stefan'la ilgili kafamda toparladığım küçük detaylar... Ama bilmiyordum. Emin değildim. Şimdiye kadar." Cümlesini neredeyse fısıltıyla bitirmişti.

"Şey, bu iyi bir şeydi sanırım," dedi Elena. Normal davranmaya çalışıyordu ama bu durumda nasıl normal olunurdu ki? Meredith ona bakmaya dayanamıyor gibiydi. Onun bu hali, Elena'ya kendini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar yalnız hissettirdi.

Elena aşağıda kapının çalındığını duydu. Meredith duymamıştı. "Kim gelecekti?" dedi. "Kapıda biri var."

"Eğer annesinden izin alabilirse, Bonnie'den saat yedide gelmesini istemiştim. Büyük ihtimalle odur. Gidip bakayım." Meredith, Elena'dan uzaklaşmaya adeta can atıyordu.

"Dur. O da biliyor mu?"

"Hayır... Ah, yani, ona alıştırarak söylemem gerektiğini düşünüyorsun." Meredith yine kararsız bir şekilde odaya bakındı. Elena yatağın yanındaki okuma lambasını yaktı.

"Tepedeki ışığı kapat," dedi Meredith'e sakin bir sesle. "Gözlerimi acıtıyor." Meredith elektrik düğmesine dokundu. Oda şimdi, Elena'nın gölgelere gizlenmesine izin verecek kadar loştu.

Meredith'in Bonnie'yle birlikte dönmesini beklerken, elleriyle dirseklerini kavrayarak bir köşede ayakta durdu. Belki de Meredith ve Bonnie'yi bu işe bulaştırmak kötü bir fikirdi. Kolay

sarsılmaz kişiliğiyle Meredith bile durumu kaldıramıyorsa, kim bilir Bonnie ne yapacaktı?

Meredith'in mırıltısı odaya yaklaştıklarını haber verdi. "Şimdi sakın çığlık atma, sakın *çığlık atma*," dedi Meredith, Bonnie'yi içeri sokarken.

"*Neyin* var senin? Ne *yapıyorsun*?" diye karşılık verdi Bonnie. "Bıraksana beni. Bu gece evden çıkabilmek için anneme ne diller dökmem gerektiğini biliyor musun? Beni Roanoke'deki hastaneye götürmek istiyor."

Meredith kapıyı tekmeleyerek kapadı. "Pekala," dedi Bonnie'ye. "Şimdi, şimdi göreceğin şey... Şey, sağlam bir şok olacak. Ama kesinlikle bağıramaz ya da çığlık atamazsın, anladın mı? Bana söz ver. O zaman seni bırakacağım."

"Burası çok karanlık, bir şey göremiyorum ve beni korkutuyorsun. Senin neyin var Meredith? Ah, tamam, söz veriyorum. Ama sen neden..."

"Elena," dedi Meredith. Elena bunu bir davet olarak algıladı ve öne çıktı.

Bonnie'nin tepkisi bekledikleri gibi olmadı. Kaşlarını çatarak öne eğildi ve loş ışıkta görmeye çalıştı. Elena'nın siluetini gördüğünde zorlukla yutkundu ama sonra, Elena'nın yüzüne bakarken, ellerini mutlu bir şekilde birleştirdi.

"Biliyordum! Yanıldıklarını biliyordum! İşte, Meredith... Sen ve Stefan, o boğulma meselesiyle ilgili çok şey bildiğinizi sanıyordunuz. Ama yanıldığınızı biliyordum! Ah, Elena, seni çok özledim! Herkes çok..."

"*Sessiz ol* Bonnie! Sessiz ol!" dedi Meredith telaşla. "Sana bağırmamanı söyledim. Dinle, aptal, Elena gerçekten iyi olsay-

NymphE - kuflu.com

dı, kimsenin haberi olmadan gecenin bu saatinde burada olur muydu?"

"Ama iyi işte, ona baksana. Karşımızda duruyor. Bu sensin, değil mi Elena?" Bonnie ona doğru bir adım attı ama Meredith onu yine kolundan yakaladı.

"Evet, benim." Elena kendini sürrealist bir komedinin içine düşmüş gibi hissediyordu. Sanki bir şekilde Kafka'nın bir romanına yuvarlanmıştı. Tek sorun, kendi repliklerini hatırlamamasıydı. Bonnie o kadar mutlu görünüyordu ki ona durumu nasıl açıklayacağını bilemedi.

"Benim ama... Tam anlamıyla iyi değilim," dedi kararsızca. Tekrar oturdu. Meredith, Bonnie'ye yatağa oturmasını işaret etti.

"Siz ikiniz ağzınızda ne geveliyorsunuz böyle? Elena burada ama iyi değil. Bu ne anlama geliyor?"

Elena gülsün mü, yoksa ağlasın mı, bocalıyordu. "Bak, Bonnie... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bonnie, psişik büyükannen sana hiç vampirlerden sözetti mi?"

Odaya sessizlik çöktü. Dakikalar geçti. İnanılmaz bir şekilde, Bonnie'nin gözleri daha da irileşti, sonra bakışları Meredith'e döndü. Birkaç dakika daha böyle sessizce oturduktan sonra, Bonnie kapıya doğru döndü. "Ah, bakın çocuklar," dedi kısık sesle, "bu iş gerçekten tuhaflaşıyor. Yani, gerçekten, gerçekten, gerçekten..."

Elena hızlı bir karar verdi. "Dişlerime bakabilirsin," dedi. Üst dudağını açtı ve parmağıyla köpekdişlerinden birine tıklattı. Diş, bir kedinin pençesi gibi yavaşça uzayıp sivrildi.

Meredith öne çıkıp baktı ve hemen başını çevirdi. "Ne demek istediğini anladım," dedi ama sesinde her zamanki özgüven yoktu. "Bonnie, sen de bak."

Bonnie'nin bütün heyecanı ve sevinci kaybolmuştu. Kusacak gibi görünüyordu. "Hayır. Bunu yapmak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın. İnanmak zorundasın, yoksa hiçbir yere varamayız." Meredith, karşı koyan Bonnie'yi tutup ileri itti. "Gözlerini aç, seni küçük sersem. Bu tür doğaüstü şeylere bayılan sendin."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Bonnie ağlamaklı bir sesle. "Beni rahat bırak Meredith, bakmak istemiyorum." Bütün gücüyle karşı koymaya çalışıyordu.

"Mecbur değilsin," diye fısıldadı Elena şaşkınlıkla. Gözleri dolmuştu. "Bu kötü bir fikirdi Meredith. Ben gidiyorum."

"Hayır, gitme!" Bonnie olduğu yerde hızla döndü ve kendini Elena'nın kollarına attı. "Özür dilerim Elena, özür dilerim. Senin neye dönüştüğün umrumda değil. Geri dönmene sevindim. Sensizlik korkunçtu." Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Stefan'ın yanındayken bir türlü akmayan gözyaşları, şimdi Elena'nın yanaklarından süzülüyordu. Bonnie'ye sarılmış ağlarken, Meredith'in kolları ikisini de sardı. Üçü de ağlıyordu. Meredith sessizce, Bonnie hıçkıra hıçkıra, Elena kendini kaybetmiş bir halde. Sanki başına gelen her şey, kaybettiği her şey, bütün yalnızlığı, korkusu ve acısı için ağlıyordu.

Sonunda üçü dip dibe yere çöktü. Çocukken birbirlerinin evinde kaldıklarında, gizlice plan yaptıkları zamanlardaki gibi.

"Çok cesursun," dedi Bonnie burnunu çekerek Elena'ya. "Nasıl bu kadar cesur olabildiğini anlayamıyorum."

"Ah, ne hissettiğimi bilmiyorsun. Aslında cesur filan değilim. Sadece, bir şekilde başa çıkmak zorundayım. Başka ne yapabilirim ki?"

NymphE - kuflu.com

"Ellerin soğuk değil." Meredith, Elena'nın parmaklarını tutup sıktı. "Sadece serin. Daha soğuk olacağını sanıyordum."

"Stefan'ın elleri de soğuk değil," dedi Elena. Devam edecekken Bonnie inledi. "*Stefan* mı?"

Meredith ve Elena ona baktı.

"Mantıklı ol Bonnie. Kendi başına vampire dönüşmezsin. Birinin seni dönüştürmesi gerek."

"Yani, *Stefan*? Yani o?" Bonnie devam edemedi.

"Sanırım," dedi Meredith, "artık bize bütün hikayeyi anlatmanın zamanı geldi Elena. Sana bütün hikayeyi sorduğumuz son seferinde atladığın küçük detayları bu defa atlama!"

Elena başıyla onayladı. "Haklısın. Açıklaması zor ama deneyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Bonnie, okulun ilk gününü hatırlıyor musun? Senin ilk kez bir kehanette bulunduğunu duymuştum. Avcuma bakmış ve bir çocuk, esmer, yabancı bir çocuk görmüştün. Uzun boylu değildi ama bir zamanlar öyleydi. Şey..." Önce Bonnie'ye, sonra Meredith'e baktı. "Stefan şimdi uzun boylu sayılmaz ama bir zamanlar öyleydi... On beşinci yüzyıldaki insanlarla kıyaslandığında."

Meredith başıyla onayladı, Bonnie hafifçe inleyerek geriye doğru sallandı. "Yani..."

"Yani Rönesans döneminde İtalya'da yaşıyordu ve o zamanlar ortalama boy daha kısaydı. Dolayısıyla Stefan diğerlerinden uzun görünüyordu. Ve dur, bayılmadan önce bilmen gereken bir şey daha var. Damon onun ağabeyi."

Meredith yine başıyla onayladı. "Bunu tahmin etmiştim. Peki neden Damon bize üniversite öğrencisi olduğunu söyledi?"

"Pek iyi anlaşamıyorlar. Kısa süre öncesine kadar, Stefan ağabeyinin Fell's Church'te olduğunu bile bilmiyordu." Elena bir an duraksadı. Stefan'ın özel hayatından bahsedecekti, izni olmadan onun sırlarını paylaşması doğru muydu? Ama Meredith de haklıydı. Artık bütün hikayeyi anlatmanın zamanı gelmişti. "Dinleyin, durum şöyle," dedi. "Stefan ve Damon, Rönesans döneminde aynı kıza aşık olmuş. Kız, Katherine adında bir Alman'mış. Stefan'ın okulun ilk günlerinde benden uzak durmasının nedeni, ona bu kızı hatırlatıyor olmam. Onun da sarı saçları ve mavi gözleri varmış. Ah, bu da onun yüzüğü." Elena, Meredith'in elini bıraktı ve onlara lapis lazuli taşlı altın oymalı yüzüğü gösterdi.

"Ve Katherine bir vampirmiş. Klaus adında bir adam, ölümcül bir hastalığı olduğu için onu Almanya'daki köylerinde dönüştürmüş. Stefan ve Damon bunu biliyormuş ama umursamıyormuş. Kiminle evleneceği konusunda ikisi arasında bir seçim yapmasını istemişler." Elena durdu ve Bay Tanner'ın haklı olduğunu düşünerek gülümsedi. Tarih gerçekten de tekerrürden ibaretti. Ama kendi hikayesinin Katherine'inki gibi bitmemesini umuyordu. "Kız *ikisini* de seçmiş. İkisiyle de kan alışverişi yapmış ve sonsuza dek üçünün arkadaş olacaklarını söylemiş."

"Sapıkça görünüyor," diye mırıldandı Bonnie.

"Aptalca görünüyor," dedi Meredith.

"Doğru," dedi Elena. "Katherine tatlıymış ama pek akıllı değilmiş. Stefan ve Damon zaten birbirinden pek hoşlanmıyormuş. Ona birini seçmesi gerektiğini, onu asla paylaşmayacaklarını söylemişler. Ve kız da ağlayarak kaçmış. Ertesi gün, cesedini... Daha doğrusu cesedinden geri kalanları bulmuşlar. Bir vampirin ölmeden güneşte dolaşabilmesi için bu yüzük gibi bir tılsım ge-

NymphE - kuflu.com

rekir. Katherine güneşe çıkıp yüzüğünü çıkarmış. Aralarından çekilirse, Damon ve Stefan'ın barışacağını düşünmüş."

"Ah, Tanrım, ne kadar ro..."

"Hayır, *değil*," dedi Elena, Bonnie'nin sözünü sertçe keserek. "Hiç romantik değil. Stefan o zamandan beri suçluluk duygusuyla yaşıyor ve bence Damon da öyle ama ona bunu asla itiraf ettiremezsiniz. Böylece iki kardeş birer kılıç kapıp birbirini öldürmüş. Evet, *öldürmüşler*. Bu yüzden şimdi ikisi de vampir ve hala birbirlerinden nefret ediyorlar. Onları işbirliği yapmaya zorladığım için, muhtemelen ben de deliyim."



"Ne konuda işbirliği?" diye sordu Meredith.

"Bunu daha sonra açıklayacağım. Ama önce ben... Ben gittiğimden beri kasabada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Şey, büyük ölçüde isteri," dedi Meredith bir kaşını kaldırarak. "Judith Hala çok kötü durumda. Seninle ilgili bir halüsinasyon gördüğünü sanıyor. Tek sorun, halüsinasyon olmaması. Değildi, değil mi? Robert'la da ayrıldılar."

"Biliyorum," dedi Elena. "Devam et."

"Okuldaki herkes gergin. Stefan'la konuşmak istiyordum. Özellikle de gerçekten ölmediğini anladığımdan beri. Ama okula gelmedi. Matt okuldaydı ama onda da bir terslik var. Zombi gibi dolaşıyor ve kimseyle konuşmuyor. Ona sonsuza dek gitmemiş olma ihtimalinden sözetmeye çalıştım. Bunun onu neşelendireceğini sandım. Beni dinlemedi bile. Kesinlikle başka biri gibi davranıyordu ve bir ara bana vuracağını bile sandım."

NymphE - kutlu.com

"Ah, Tanrım... Matt." Elena'nın zihninin derinliklerinde serbest bırakamayacağı kadar rahatsız edici bir anı canlandı. Şu anda daha fazlasıyla başa çıkamazdı, bu yüzden anıyı bastırdı.

Meredith anlatmaya devam ediyordu. "Ama bazılarının senin ölümünle ilgili şüpheleri olduğu açık. Cenaze töreninde bu yüzden öyle konuştum. Gerçek yeri ve günü söyleseydim, Alaric Saltzman'ın seni evinin önünde tuzağa düşürmesinden korktum. Bize bir sürü soru sorup durdu. Bonnie'nin bir şey bilmemesi iyi oldu, çünkü ağzından kaçırabilirdi."

"Bu haksızlık," diye itiraz etti Bonnie. "Alaric sadece ilgileniyor, hepsi bu. Ve daha önce olduğu gibi bu travmayı atlatmamıza yardım etmek istiyor. O bir Kova ve..."

"O bir casus," dedi Elena. "Ve belki daha fazlası. Ama bunu daha sonra konuşacağız. Tyler Smallwood'dan ne haber? Onu törende görmedim."

Meredith şaşırdı. "Yani bilmiyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ki. Dört gündür bir tavan arasında uyuyordum."

"Şey..." Meredith huzursuzca duraksadı. "Tyler hastaneden yeni çıktı. Dick Carter ve onların yanında Kurucular Günü'ne katılan dört kişiyle birlikte. O akşam Quonset Kulübesi'nde saldırıya uğramışlar ve çok fazla kan kaybetmişler."

"*Ah.*" Stefan'ın o gece Güçler'inin neden o kadar fazla olduğuyla ilgili gizem çözülmüştü. Ve neden o zamandan beri zayıfladığı da. Muhtemelen o zamandan beri beslenmemişti. "Meredith, Stefan şüphelilerden biri mi?"

"Şey, Tyler'ın babası bunu sağlamaya çalıştı ama polis bir bağlantı bulamadı. Tyler'ın ne zaman saldırıya uğradığını yaklaşık olarak biliyorlar, çünkü Bay Smallwood'la buluşması gerekiyormuş ve gelmemiş. Bonnie'yle Stefan için tanıklık edebiliriz, çünkü onu nehir kıyısında senin yanında bırakmıştık. Yani Tyler'a saldırmak için Quonset Kulübesi'ne dönmüş olamaz. En azından normal bir insan bunu yapamaz. Polis şu ana kadar doğaüstü bir şeyden de şüphelenmedi."

"Anlıyorum." Elena en azından bu açıdan rahatlamıştı.

"Tyler ve diğer çocuklar saldırganı tarif edemiyor, çünkü o öğleden sonrayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorlar. Caroline da," diye ekledi Meredith.

"Caroline da mı oradaymış?"

"Evet ama ısırılmamış. Sadece şok geçirmiş. Yaptığı onca şeye rağmen ona neredeyse acıyorum." Meredith omuz silkti. "Bugünlerde çok sefil görünüyor."

"Bugün kilisede köpeklerle olanlardan sonra kimsenin bir daha Stefan'dan şüpheleneceğini sanmıyorum," diye araya girdi Bonnie. "Babam, büyük bir köpeğin Quonset Kulübesi'nin camını kırabileceğini ve Tyler'ın boğazındaki yaraların hayvan ısırığına benzediğini söylüyor. Birçok kişi bunu yapanın bir köpek ya da köpek sürüsü olduğunu düşünüyor artık."

"Mantıklı bir açıklama," dedi Meredith. "Bu durumda üzerinde daha fazla düşünmeleri gerekmeyecek."

"Ama bu gülünç," dedi Elena. "Normal köpekler o şekilde davranmaz. İnsanlar *neden* köpeklerinin aniden çıldırmış gibi davranıp kendilerine saldırdığını merak etmiyor mu?"

"Çoğu kimse onlardan kurtuluyor. Ah, birinin zorunlu kuduz kontrolü uygulamasından sözettiğini duydum," dedi Meredith. "Ama konu sadece kuduz değil, yanılıyor muyum Elena?"

NymphE kuflu.com

"Hayır, sanmıyorum. Stefan veya Damon da benimle aynı fikirde. Sizinle bunu konuşmaya geldim zaten." Elena elinden geldiğince basit bir şekilde Fell's Church'teki Diğer Güç'le ilgili düşüncelerini açıklamaya girişti. Onu köprüde kovalayan Güç'ten, köpeklerle ilgili hislerinden, Stefan ve Damon'la konuştukları şeylerden bahsetti. "Ve Bonnie'nin bugün kilisede söylediği gibi," diye bitirdi. "*Kötü bir şey.* Bence Fell's Church'teki sorun bu; kimsenin bilmediği, şeytani bir şey. Bunu söylerken ne demek istediğini bilmiyordun sanırım Bonnie."

Ama Bonnie'nin kafası başka bir şeye takılmıştı. "Yani söylediğin o korkunç şeylerin hepsini Damon yapmadı," dedi. "Yangtze'yi öldürmek, Vickie'yi yaralamak ve Bay Tanner'ı öldürmek gibi. O kadar yakışıklı birinin psikopat bir katil olamayacağını size söylemiştim."

"Bence," dedi Meredith, Elena'ya bir bakış atarak, "Damon'ı bir sevgili adayı olarak kafandan atsan iyi edersin."

"Evet," dedi Elena. "Bay Tanner'ı o öldürdü Bonnie. Ve diğer saldırılar için de nedenleri vardı. Bunu ona da sordum. Ve onunla başa çıkmakta ben bile zorlanıyorum. Sen onunla uğraşmak istemezsin Bonnie, inan bana."

"Damon'ı rahat bırakmam gerekiyor, Alaric'i rahat bırakmam gerekiyor... Yalnız bırakmam gerekmeyen erkekler var mı? Ve bu arada, Elena hepsini alıyor. Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil," dedi Meredith. "Dinle Elena, eğer bir Diğer Güç varsa, bunun ne tür bir güç olduğunu düşünüyorsun? Neye benziyor?"

"Bilmiyorum. İnanılmayacak kadar büyük bir güç. Onu algılayamamamız için kendini gizliyor olabilir. Sıradan biri gibi

görünüyor olabilir. Bu yüzden sizden yardım istemeye geldim, çünkü Fell's Church'teki herhangi biri olabilir. Bonnie'nin bugün törende dediği gibi: *Kimse göründüğü gibi değil.*"

Bonnie kaşlarını çattı. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Söyledin. *Kimse göründüğü gibi değil.* Aynen böyle dedin," diye tekrarladı Elena. "*Kimse.*" Meredith'e baktı ama güzel kavisli kaşların altındaki koyu renk gözler sakin ve uzak bakıyordu.

"Eh, bu da *herkesi* şüpheli yapıyor," dedi Meredith en doğal sesiyle. "Değil mi?"

"Doğru," dedi Elena. "Ama şu andaki şüphelilerin listesini yapmak için kağıt kalem bulalım. Damon ve Stefan soruşturma için yardım etmeyi kabul etti. Eğer siz de yardım ederseniz, onu bulma şansımız yükselir." İşte şimdi kendini bulmaya başlıyordu. Bir şeyleri organize etmekte daima başarılı olmuştu. Komplolar kurmaktan erkekleri davetlere götürmeye kadar. Bu bir zamanlar yaptığı A ve B planlarının daha ciddi bir çeşidiydi sadece.

Meredith Bonnie'ye kalemle kağıt uzattı. Bonnie önce elindekilere, sonra Meredith'e, sonra da Elena'ya baktı. "Güzel," dedi, "peki listeye kimler giriyor?"

"Diğer Güç olduğundan şüphelenmek için haklı bir nedenimiz olan herkes. Yaptığını bildiğimiz şeyleri yapabilecek herkes: Stefan'ı kuyuya atmak, benim peşime takılmak, o köpekleri insanların üzerine salmak... Tuhaf davrandığını farkettiğimiz herkes."

"Matt," dedi Bonnie yazmaya başlayarak. "Ve Vickie. Ve Robert."

"Bonnie!" diye bağırdı Elena ve Meredith aynı anda.

NymphE - kutlu.com

Bonnie başını kaldırıp onlara baktı. "Şey, Matt son zamanlarda tuhaf davranıyordu ve Vickie de aylardır öyle. Robert törenden önce kilisenin önündeydi ama hiç içeri girmedi..."

"Ah, Bonnie, gerçekten," dedi Meredith. "Vickie bir *kurban*, şüpheli değil. Ve Matt bir Kötü Güç'se, ben de Notre Dame'ın kamburuyum. Robert'a gelince..."

"Tamam, hepsinin üzerini çiziyorum," dedi Bonnie soğuk bir tavırla. "*Sizin* fikirlerinizi duyalım bakalım."

"Hayır, durun," dedi Elena. "Bonnie, dur bir dakika." Bir şey düşünüyordu. Oldukça uzun bir süredir kafasını kurcalayan bir şey. Hatta... "Kiliseden beri," dedi yüksek sesle. "Biliyor musunuz, Robert'ı kilisenin önünde ben de gördüm. Koro bölümünde gizlenirken. Köpekler saldırmadan hemen önceydi ve sanki neler olacağını biliyormuş gibi biraz geride duruyordu."

"Ah, ama Elena..."

"Hayır, dinle Meredith. Onu daha önce, cumartesi gecesi Judith Hala'mın yanında da gördüm. Judith ona kendisiyle evlenemeyeceğini söylediğinde, Robert'ın yüzünde bir şey vardı... Bilmiyorum. Bence onu tekrar listeye koysan iyi olur Bonnie."

Bonnie kısa bir tereddütten sonra söyleneni yaptı. "Başka?" diye sordu.

"Şey, Alaric, korkarım ki," dedi Elena. "Üzgünüm Bonnie, ne yazık ki o benim bir numaralı şüphelim." O sabah Alaric'le müdür arasında geçen konuşmayı anlattı. "Normal bir tarih öğretmeni değil. Onu buraya belli bir nedenle çağırdılar. Vampir olduğumu biliyor ve beni arıyor. Bugün, köpekler saldırırken, o da bir köşede durmuş, garip hareketler yapıyordu. Kesinlikle gö-

ründüğü gibi biri değil ve tek soru şu: Öyleyse *ne*? Beni dinliyor musun Meredith?"

"Evet. Biliyor musunuz, bence Bayan Flowers'ı da listeye eklemeliyiz. Stefan'ı kuyudan çıkarıp getirdiğimizde pansiyonun penceresindeydi. Ama kapıyı açmak için aşağı inmemişti. Bu biraz tuhaftı, değil mi?"

Elena başıyla onayladı. "Evet. Ve Stefan'ı ararken beni nasıl oyaladığını da unutmayın. Kesinlikle o eski evde bir şeyler olup bitiyor. Gerçi zararsız bir yaşlı hanım da olabilir. Yine de onu listeye koyalım Bonnie." Eliyle saçlarını ensesinden kaldırdı. Ateşi vardı. Ah, tam olarak değil tabii. İnsanların ateşi çıktığı zamanlarda olduğu gibi huzursuzdu. Susuz kalmış gibi hissediyordu.

"Pekala, yarın okuldan önce pansiyona gidelim," dedi Meredith. "Bu arada, başka ne yapabiliriz? Şu listeye bir bakayım Bonnie."

Bonnie listeyi hepsinin görebileceği şekilde tuttu ve Elena'yla Meredith öne eğilip okudu:

~~Matt Honeycutt~~

~~Vickie Bennett~~

Robert Maxwell: Köpekler saldırdığında kilisenin önünde ne yapıyordu? Elena'nın halasıyla o gece neler oldu?

Alaric Saltzman: Neden çok fazla soru soruyor? Onu Fell's Church'e ne yapması için getirdiler?

Bayan Flowers: Neden tuhaf davranıyor? Stefan'ın yaralandığı gece neden bizi içeri almadı?

Nymphe - kutlu.com

"Güzel," dedi Elena. "Sanırım bugün kilisede saldıran köpeklerin kimlere ait olduğunu da öğrenebiliriz. Ve yarın okulda Alaric'i izleyebilirsiniz."

"Alaric'i *ben* izlerim," dedi Bonnie kararlı bir tavırla. "Ve onu şüpheliler arasından çıkaracağım, göreceksiniz."

"Güzel, bunu sen yap. Meredith de Bayan Flowers'ı izleyebilir. Ben de Robert'la ilgilenirim. Stefan ve Damon'a gelince, şeey, onlar herkesi izleyebilir, çünkü insanların zihinlerini okumak için Güçler'ini kullanabilirler. Ayrıca bu liste henüz tamamlanmış da değil. Kasabada, Güç işaretleri yakalamaları için etrafı taramalarını söyleyeceğim. Muhtemelen benden daha kolay farkederler."

Elena arkasına yaslanarak dalgın bir tavırla dudaklarını yaladı. Gerçekten susamıştı. Daha önce hiç farketmediği bir şey gördü: Bonnie'nin bileğinin iç tarafındaki zarif damarları. Bonnie hala defteri tutuyordu ve bileğinin teni o kadar şeffaf görünüyordu ki altındaki mavi damarlar açıkça görünüyordu. Elena okuldaki insan anatomisi derslerini daha ilgiyle dinlemiş olmayı isterdi. Şu damarın adı neydi acaba, hani ağaç dalları gibi uzanan şu büyük damar...

"Elena. Elena!"

İrkilen Elena başını kaldırıp Meredith'in uyaran yüz ifadesini ve Bonnie'nin tedirgin bakışlarını gördü. Bonnie'nin bileğine doğru eğilmiş olduğunu ve o büyük damarı parmağıyla okşadığını ancak o zaman farketti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı arkasına yaslanırken. Köpekdişleri keskinleşmiş ve uzamıştı. Diş teli takmak gibiydi; ağırlığın değiştiğini kesinlikle hissedebiliyordu. Bonnie'ye güven

vermek için gülümsedi ama bu gülümsemenin istediği etkiyi yaratmadığını farketti. Bonnie korkmuştu. Ama bu çok gülünçtü, Elena'nın ona asla zarar vermeyeceğini bilmeliydi. Ve Elena bu gece o kadar da aç değildi. Zaten hep hafif yiyen biri olmuştu. İhtiyacı olan her şeyi şu bilekteki küçük damardan...

Elena ayağa fırlayıp pencereye döndü ve çerçeveye dayanarak tenine vuran serin gece havasını içine çekti. Başı dönüyor, nefesi daralıyordu.

Ne yapıyordu? Olduğu yerde döndüğünde, Bonnie'nin Meredith'e sokulduğunu ve ikisinin de korkuyla ona baktığını gördü. Ona bu şekilde bakmalarından nefret ediyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu yapmak istemedim Bonnie. Bakın, daha fazla yaklaşmayacağım. Buraya gelmeden önce beslenmiş olmam gerekirdi. Damon daha sonra acıkacağımı söylemişti."

Bonnie zorlukla yutkundu ve daha da sarardı. "Beslenmek mi?"

"Evet, elbette," dedi Elena. Damarları yanıyordu, işte hissettiği şey buydu. Stefan daha önce ona bu hissi tarif etmişti ama Elena onu gerçekten anlamamıştı. Kan ihtiyacı başladığında Stefan'ın neler hissettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Korkunç, karşı konulmaz bir ihtiyaçtı. "Bugünlerde ne yediğimi sanıyorsunuz, hava mı?" diye ekledi meydan okuyan bir tavırla. "Ben artık bir avcıyım ve ava çıksam iyi olur."

Elena, Bonnie'yle Meredith'in bu durumu hazmetmeye çalıştığını görebiliyordu. Aynı zamanda gözlerindeki tiksintiyi de görüyordu. Yeni duyularını kullanmaya, kendini geceye açmaya ve Stefan'ın ya da Damon'ın varlığını hissetmeye çalıştı. Bu defa

NymphE - kutlu.com

zorlandı, çünkü o gece ormanda savaşırken yaptıkları gibi zihinlerini yansıtmıyorlardı şu anda. Yine de kasabada bir Güç zerresi yakalar gibi oldu.

Peki onunla nasıl iletişim kuracaktı? Hayalkırıklığı, damarlarındaki yanma hissini daha da kötüleştirmişti. Tam onlarsız da yapabileceğini düşünürken aniden perdeler rüzgarla havalanıp yüzünü yaladı. Bonnie korkuyla geri sıçrarken komodinin üzerindeki okuma lambasını devirdi ve odayı karanlığa gömdü. Meredith bir küfür savurup lambayı düzeltmek için kalktı. Perdeler titrek ışıkta çılgınca savrulurken Bonnie bağırmaya çalışıyor gibiydi ama sesi çıkmıyordu.

Ampul nihayet tekrar yerine oturduğunda, Damon'ı doğal ama kararsız bir tavırla açık pencerenin pervazında otururken buldular. En vahşi haliyle gülümsüyordu.

"Sakıncası var mı?" diye sordu. "Burası çok rahatsız da."

Elena, korkudan felç olmuş halde gardırobun önünde birbirine sarılmış duran Bonnie'yle Meredith'e baktı. Bıkkın bir tavırla başını iki yana salladı.

"Ben de dramatik bir giriş yapmaktan hoşlandığımı sanırdım," dedi. "Çok komik, Damon. Artık gidelim."

"Bu iki güzel arkadaşın buradayken mi?" Damon, Bonnie'yle Meredith'e tekrar gülümsedi. "Ayrıca, buraya daha yeni geldim. Biri kibarlık edip beni içeri davet etmeyecek mi?"

Bonnie'nin kahverengi gözleri biraz yumuşadı. Korkuyla aralanmış olan dudakları biraz daha açıldı. Elena, yaklaşan yelkenleri suya indirme işaretlerini hemen tanıdı.

"Hayır, *etmeyecek*," dedi. Damon'la kızların arasına girdi. "Burada sana göre biri yok Damon, ne şimdi ne de başka zaman." Damon'ın gözlerindeki meydan okuyan bakışı görünce sert bir tavırla ekledi. "Ben de buradan gidiyordum zaten. Seni bilmem ama ben avlanmak istiyorum." Yakınlarda bir yerde Stefan'ın varlığını hissedince içi güven doldu. Stefan muhtemelen çatıdaydı ve sözleri zihninde çınlamıştı: *Biz ava gidiyoruz Damon. Sen istersen bütün gece burada oturabilirsin.*

Damon hafifçe gülümseyerek teslim oldu ve pencerede gözden kaybolmadan önce Bonnie'ye beğeni dolu son bir bakış attı. O bunu yaparken, Bonnie'yle Meredith tedirgin bir tavırla aynı anda öne atıldı. Görünüşe bakılırsa onun pencereden aşağı düştüğünü sanmışlardı.

"O iyi," dedi Elena yine başını iki yana sallayarak. "Ve endişelenmeyin. Geri dönmesine izin vermeyeceğim. Sizinle yarın aynı saatte buluşuruz. Hoşçakalın."

"Elena..." Meredith durdu. "Yani, giysilerini değiştirmek isteyip istemediğini soracaktım."

Elena kendine baktı. On dokuzuncu yüzyıldan kalma elbise oldukça hırpani ve kırışık görünüyordu. İnce beyaz tüller bazı yerlerinden yırtılmıştı. Ne yazık ki şu anda üzerini değiştirmeye zamanı yoktu. *Hemen* beslenmek zorundaydı.

"Beklemesi gerekecek," dedi. "Yarın görüşürüz." Ve Damon'ın yaptığı gibi pencerede gözden kayboldu. Arkadaşlarını son gördüğünde, Bonnie'yle Meredith şaşkın gözlerle onu izliyordu.

Yere inmekte giderek daha iyi oluyordu. Bu kez dizlerini incitmemişti. Stefan aşağıda onu bekliyordu. Elena'nın vücuduna koyu renk ve ılık bir şey yayıldı.

"Pelerinin," dedi Elena memnun bir tavırla. Bir an birbirlerine gülümsediler. Mezarlıkta Elena'yı Tyler'dan kurtardıktan

NymphE - kuflu.com

sonra ona pelerinini verip temizlenmesi için onu odasına götürdüğü geceyi hatırlamışlardı. O zamanlar Stefan ona dokunmaya korkuyordu. Elena kısa sürede bu korkuyu aşmayı başarmıştı.

"Avlanacağımızı sanıyordum," dedi Damon.

Elena elini Stefan'ınkinden çekmeden dönüp Damon'a gülümsedi. "Öyle," dedi. "Nereye gidelim?"

"Bu sokaktaki herhangi bir ev olur," dedi Damon.

"Orman," diye vurguladı Stefan.

"Orman," diye karar verdi Elena. "İnsanlara dokunmayacağız ve kimseyi öldürmeyeceğiz. Değil mi Stefan?"

Stefan, sevgilisinin parmaklarını hafifçe sıktı. "Kesinlikle," dedi sakince.

Damon'ın dudakları büzüldü. "Peki, ormanda ne arayacağız? Yoksa bilmek istemez miyim? Miskfaresi? Kokarca? Termit?" Bakışları Elena'ya döndü ve kısık sesle konuştu. "Benimle gel de sana gerçek avlanmayı göstereyim."

"Mezarlıktan geçebiliriz," dedi Elena ona hiç aldırmadan.

"Açık alanlarda bütün gece geyikler otlar," dedi Stefan. "Ama onların izini sürerken dikkatli olmamız gerek; işitme duyuları neredeyse bizimki kadar iyidir."

O halde başka zaman, dedi Damon'ın sesi, Elena'nın zihninde.



Biri dirseğine dokununca Bonnie irkildi. "Hiiih! Ne oluyor? Ah, sen misin?" dedi. "Ödümü patlattın. Geldiğini duymadım."

Stefan daha dikkatli olması gerektiğini hatırlattı kendine. Okuldan uzak kaldığı şu son birkaç günde, insan gibi yürüyüp hareket etme alışkanlığından sıyrılıp bir avcının sessiz, mükemmel, kontrollü adımlarına geri dönmüştü. "Özür dilerim," dedi koridorda yan yana yürürlerken.

"Sorun değil," dedi Bonnie aldırmaz bir tavır sergilemeye çalışarak. Ama kahverengi gözleri iri iri açılmıştı. "Eh, bugün burada ne işin var? Bu sabah Meredith'le birlikte Bayan Flowers'ı kontrol etmek için pansiyona geldik ama kapıya cevap veren olmadı. Seni de biyoloji dersinde göremedim."

"Öğleden sonra geldim. Okula geri döndüm. En azından, aradığımız şeyi bulana kadar."

NymphE - kuflu.com

"Yani Alaric'i izlemeyi kastediyorsun," diye mırıldandı Bonnie. "Daha dün Elena'ya onu bana bırakmasını söyledim. Ah," diye ekledi yanlarından geçen hademenin dikkatle onlara baktığını farkedince. Stefan'a dönerek gözlerini devirdi ve ani bir kararla yan koridora sapıp boş merdivene doğru yürüdüler. Bonnie rahat bir nefes alarak sırtını duvara yasladı.

"Adını söylememem gerektiğini unutmamalıyım," dedi Bonnie. "Ah, bu çok *zor*. Annem bu sabah bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu, *Dün gece Elena'yı gördüğüm için çok iyiyim*, diyecektim neredeyse. İkinizin bir sırrı -ne olduğunu biliyorsun- bu kadar uzun süre nasıl sakladığınızı bilmiyorum."

Stefan kendini tutamayarak gülümsedi. Bonnie altı haftalık bir kedi yavrusu gibi sevimli ve meraklıydı. Aklından geçeni olduğu gibi söylüyordu. Durmadan kendiyle çelişse bile her konuda samimi olduğu belliydi. "Şimdi, ne olduğunu bildiğin o şeyle, boş bir koridorda duruyorsun," diye hatırlattı Stefan yaramaz bir tavırla.

"Ohhh." Bonnie'nin gözleri yine iri iri açıldı. "Bunu yapmazsın, değil mi?" diye ekledi hemen sonra rahatlayarak. "Çünkü Elena seni öldürür... Ah, Tanrım." Konuyu değiştirme çabasıyla yutkundu ve devam etti. "Eh... Dün gece işler nasıl gitti?"

Stefan'ın yüzü asıldı. "Pek iyi değil. Ah, Elena iyi, şu anda güvenli bir yerde uyuyor..." Hassas kulakları, koridorun diğer ucundan gelen ayak seslerini duyunca sustu. Yanlarından, son sınıf öğrencisi üç kız geçti. Stefan'la Bonnie'yi görünce biri gruptan ayrıldı. Sue Carson'ın yüzü solgundu ve gözleri de kızarmıştı. Yine de, onlara yaklaşınca zorla da olsa gülümsedi.

Bonnie endişeliydi. "Sue nasılsın? Doug nasıl?"

"Ben iyiyim. O da iyi. Yani, iyileşecek en azından. Stefan, seninle konuşmak istiyordum," diye ekledi aceleyle. "Dün Doug'a yardım ettiğin için babamın sana teşekkür ettiğini biliyorum ama ben de ayrıca teşekkür etmek istedim. Yani, kasaba halkının sana çok korkunç davrandığını biliyorum ve şeey, yardım edecek kadar umursamana gerçekten şaşırdım. Ama çok da sevindim. Annem Doug'ın hayatını kurtardığını söylüyor. Ve bu yüzden ben de sana teşekkür etmek ve her şey için üzgün olduğumu söylemek istedim."

Konuşmasının sonlarına doğru sesi titremeye başlamıştı. Bonnie burnunu çekerken bir kağıt mendil çıkarmak için ellerini sırt çantasına soktu. Bir an için, Stefan kendini bu boş merdivende hıçkırıklara boğulmuş iki kızla baş başa bulacağını sandı. Konuyu değiştirmek için zihnini zorladı.

"Sorun değil," dedi. "Chelsea nasıl?"

"Köpek evinde. Köpeklerin hepsini orada karantinada tutuyorlar. Ele geçirebildiklerinin hepsini." Sue gözlerini sildi ve sırtını dikleştirdi. Stefan tehlikenin geçtiğini görerek rahatladı. Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu.

"Eh," dedi Bonnie, Sue'ya, "okul komitesinin Kar Dansı'yla ilgili neye karar verdiğini duydun mu?"

"Bu sabah toplandıklarını ve dansı yapmaya karar verdiklerini öğrendim. Ama biri, polis koruması olması gerektiğini düşündüklerinden sözetti. Ah, zil çalıyor. Alaric hepimize ihtar vermeden önce tarih dersine gitsek iyi olur."

"Bir dakika içinde geliyoruz," dedi Stefan. Sonra doğal bir tavırla ekledi. "Kar Dansı ne zaman?"

NymphE - kuflu.com

"13'ünde, Cuma gecesi, biliyorsun," dedi Sue ve göz kırptı. "Ah Tanrım, *on üçüncü cuma*. Bunu daha önce düşünmemiştim. Neyse, bu bana size söylemek istediğim başka bir şey daha olduğunu hatırlattı. Bu sabah Kar Kraliçesi adaylığından çekildim. Bana doğrusu buymuş gibi göründü, hepsi bu." Sue döndü ve neredeyse kaçar gibi uzaklaştı.

Stefan bir an düşündü. "Bonnie, Kar Dansı nedir?"

"Şey, aslında Noel dansı. Sadece, Noel Kraliçesi yerine Kar Kraliçesi seçiyoruz. Kurucular Günü'nde olanlardan ve dünkü köpek olayından sonra dansı iptal etmeyi düşünüyorlardı ama görünüşe göre vazgeçmişler."

"On üçüncü cuma," dedi Stefan asık yüzle.

"Evet." Bonnie yine korkmuş gibiydi. "Stefan, o şekilde bakma, beni korkutuyorsun. Sorun ne? Dansta ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." *Ama bir şeyler olacak,* diye düşündü Stefan. Fell's Church'te Diğer Güç'ün gözünden kaçmayan tek bir kutlama bile olmamıştı ve bu da yılın son festivaliydi. Ama şimdi bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu. "Hadi," dedi. "Gecikiyoruz."

Haklıydı. İçeri girdiklerinde Alaric Saltzman tahtanın önündeydi; tarih dersine ilk geldiğinde olduğu gibi. İkisinin geç kaldığını gördüğüne şaşırdıysa bile, bunu kesinlikle belli etmeden dostça gülümsedi.

Demek avcıyı avlamaya çalışan sensin, diye düşündü Stefan yerine otururken adamı baştan aşağı süzerek. *Ama bundan daha fazlası da var mı? Elena'nın sözünü ettiği Diğer Güç sen olabilir misin?*

Üzerinde düşününce, hiç de imkansız görünmüyordu. Alaric'in bir öğretmen için biraz fazla uzun olan kumral saçları,

çocuksu gülümsemesi, inatçı neşesi... Hepsi de zararsız biri izlenimi veriyordu. Ama Stefan, o zararsız dış görünüşün altında neler olabileceği konusunda başından beri temkinliydi. Yine de Alaric Saltzman'ın Elena'ya karşı saldırının veya köpek olayının arkasındaki kişi olması ihtimali düşüktü. Hiçbir maske bu kadar mükemmel olamazdı.

Elena. Stefan sıranın altında ellerini birleştirdi ve göğsünde hafif bir sızı hissetti. Onu düşünmek istemiyordu. Son beş günü, ancak onu zihninin kenarında tutarak geçirebilmiş, görüntüsünün daha fazla yaklaşmasına izin vermemişti. Sonuçta onu güvenli bir mesafede tutma çabası da zamanının ve enerjisinin büyük bölümünü tüketmişti tabii. Ve burası, bulunabileceği en kötü yerdi. Öğretmenin anlattığı dersi hiç umursamadığı bu sınıfta, düşünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu ki.

Yavaşça nefes alıp verdi. Elena iyiydi, önemli olan da buydu. Diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama bunu düşünürken içini bir kıskançlık duygusu kapladı. Çünkü şimdi Elena'yı ne zaman düşünse, *onu* da düşünmek zorunda kalıyordu.

Canının istediği gibi gidip gelme özgürlüğü kazanmış olan Damon'ı. Hatta şu anda Elena'nın yanında bile olabilirdi.

Stefan'ın zihni öfkeyle yandı ve göğsündeki sızıyla birleşti. Kanlar içinde ve baygın bir haldeyken ölmesi için onu bir kuyuya atanın Damon olmadığına inanmakta hala zorlanıyordu. Elena'nın peşine düşerek onun ölümüne yol açanın Damon olmadığına kesinlikle inansa, Diğer Güç fikrini daha fazla ciddiye alabilirdi. Damon kötüydü. Onun merhameti ve vicdanı yoktu...

NymphE - kuflu.com

Peki, onun yapıp da benim yapmadığım şey ne, diye sordu Stefan kendine belki yüzüncü kez.

Hiçbir şey.

Öldürmek dışında.

Stefan öldürmeyi denemişti. Tyler'ı öldürmeyi gerçekten istemişti. Damon'a öfkesi bir an için yatıştı ve bakışlarını sınıfın arka tarafındaki sıraya çevirdi.

Boştu. Tyler önceki gün hastaneden çıkmış olmasına rağmen henüz okula dönmemişti. Tyler'ın o korkunç öğleden sonrayla ilgili bir şey hatırlıyor olması mümkün değildi. Stefan'ın olanları unutturma yönünde yaptığı telkin çok uzun süre etkili olurdu. Biri Tyler'ın zihnini kurcalamadığı sürece...

Aniden, kısık gözlerle Tyler'ın boş sırasına bakmakta olduğunu farketti. Bakışlarını kaçırırken birinin kendisini izlediğini gördü.

Matt hemen dönüp önündeki tarih kitabına eğilmeden önce, Stefan onun yüzündeki ifadeyi görmüştü.

Üzerinde düşünme. Hiçbir şeyi düşünme, dedi Stefan kendi kendine. Ve Alaric Saltzman'ın *Güllerin Savaşı*'yla ilgili anlattıklarına odaklanmaya çalıştı.

5 Aralık. Saati bilmiyorum,
muhtemelen sabahın erken saatleri olmalı.

Sevgili Günlük,

Damon bu sabah seni bana getirdi. Stefan, bir daha Alaric'in [redacted] anasına dönmemi istemediğini söyledi. Şu anda Stefan'ın ka[redacted] kullanıyorum. Artık bana ait hiçbir şeyim yok. Ya da en

azından onları alamıyorum, çünkü almaya kalkarsam, Judith Hala'mın eşyalarımın yokluğunu hemen farkedeceğinden eminim. Şu anda pansiyonun arkasındaki ahırda oturuyorum. Davet edilmediğim sürece, insanların uyuduğu bir yere giremiyorum. Sanırım hayvanların söz hakkı yok. Samanların altında uyuyan fareler ve kirişte duran baykuş, buraya girmemi engelleyemediğine göre... Şu anda birbirimize aldırmıyoruz.

Sinir krizi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yazmanın işe yarayacağını düşündüm. Normal ve tanıdık bir şey. Hayatımda artık hiçbir şey normal değil.

Damon eski hayatımı geride bırakıp yenisini benimsersem alışmamın daha kolay olacağını söylüyor. Sonuçta onun gibi bir olacağımdan çok emin. Bir avcı olmak için doğduğumu ve bunu yarım yamalak yapmanın bir anlamı olmadığını söylüyor.

Dün gece bir geyik avladım. Boynuzlarını ağaç dallarına vurup gürültü çıkararak diğer hemcinslerine meydan okuyan bir erkek. Onun kanını içtim.

Bu günlüğe bakarken, görebildiğim tek şey, ait olduğum bir yer aradığım oldu. Ama aradığım şey bu değildi. Bu yeni yaşam değildi. Buraya ait olmaya başlarsam, dönüşeceğim şeyden korkuyorum.

Ah Tanrım, çok korkuyorum.

Şu peçeli baykuş neredeyse bembeyaz; özellikle de kanatlarını iki yana açtığında altları görününce. Arkadan daha çok altın rengi gibi görünüyor. Yüzünün etrafında da hafif bir sarılık var. Ağlamamaya çalışırken çıkardığım sesler yüzünden şu anda bana bakıyor.

Hala ağlayabilmem ilginç. Sanırım ağlayamayanlar, cadılar.

Dışarıda kar yağmaya başladı. Pelerinimi etrafıma sardım.

NymphE - kufla.com

Elena küçük defteri pelerinin altına sıkıştırdı ve pelerinin yumuşak kadife kumaşını çenesine kadar çekti. Ahır çok sessizdi, sadece uyuyan hayvanların nefesleri duyuluyordu. Dışarıda kar sessizce yağıyor, dünyayı boğuk bir dinginliğe gömüyordu. Elena görmeyen gözlerle etrafına bakarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Bonnie McCullough ve Caroline Forbes dersten sonra biraz sınıfta kalabilir mi?" diye sordu Alaric, sonunda zil çaldığında.

Stefan kaşlarını çattı. Tarih sınıfının açık kapısının önünde, utangaç ve ürkek bakışlarla Vickie Bennett'ın beklediğini görünce yüzü daha da asıldı. "Kapının önünde olacağım," dedi Bonnie'ye. Bonnie başıyla onayladı. Stefan kaşlarını uyaran bir tavırla kaldırınca, Bonnie kararlı bir ifadeyle baktı: *Söylememem gereken bir şeyi söylediğimi görebilecek misin bakalım?*

Stefan dışarı çıkarken Bonnie'nin bu kararlılığının bozulmamasını umdu.

Stefan çıkarken Vickie Bennett da içeri giriyordu. Ona yol vermek için kenara çekildi. Fakat bu sefer de kendini Matt'in önünde buldu. O da kapıdan geçmeye ve bir an önce koridora çıkmaya çalışıyordu.

Stefan hiç düşünmeden onu kolundan yakaladı. "Matt, dur."

"Bırak beni." Matt yumruğunu kaldırdı. Neden bu kadar öfkeli olduğunu kendisi de anlayamayarak şaşkınlıkla yumruğuna baktı. Ama vücudundaki bütün kaslar, Stefan'ın tutuşuna karşı koyuyordu.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika, tamam mı?"

"Bir dakikam yok," dedi Matt, en az Elena'nınkiler kadar berrak mavi gözleriyle Stefan'ın gözlerine bakarak. Ama o bakışlarda, Stefan'a hipnotize edilmiş veya Güç etkisi altına girmiş birinin bakışlarını hatırlatan bir boşluk vardı.

Ama bu, Matt'in kendi zihni dışında bir Güç değildi. Bu, insan beyninin kaldıramayacağı bir şeyle karşılaştığında kendi kendine yaptığı bir şeydi. Matt kendini kapatmıştı.

"Cumartesi gecesi olanlarla ilgili..." dedi Stefan.

"Neden sözettiğini bilmiyorum. Bak, gitmem gerektiğini söyledim, lanet olsun." İnkar, Matt'in gözlerinin ardındaki bir kale gibiydi. Stefan tekrar denemek zorundaydı.

"Kızdığın için seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de öfkelenirdim. Ve düşünmek seni delirtecek gibi olduğunda düşünmemeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum." Matt başını iki yana sallarken Stefan koridora bakındı. Neredeyse boştu. Umutsuzlukla bu riski aldı. Sesini alçaltıp konuştu: "Ama belki en azından Elena'nın uyanık olduğunu ve..."

"Elena öldü!" diye bağırdı Matt. Koridordaki herkes dönüp onlara baktı. "Ve sana beni rahat bırakmanı söyledim!" diye ekledi herkesin onları izlediğini farketmeden. Stefan'ı sertçe itti. Bu o kadar beklenmedik bir hareketti ki Stefan arkaya doğru savruldu, neredeyse yere yuvarlanacaktı. Matt'in ardından baktı ama Matt koridorda uzaklaşırken dönüp ona tekrar bakmadı bile.

Stefan, Bonnie'nin dışarı çıkmasını beklerken duvara bakarak zaman geçirdi. Duvarda Kar Dansı'nın afişi vardı. Kızlar

NymphE - kuflu.com

sınıftan çıkana kadar geçen sürede, Stefan afişin neredeyse her santimini ezberledi.

Caroline'ın ona ve Elena'ya yapmaya çalıştığı onca şeye rağmen Stefan ondan nefret edemiyordu. Kızın kestane rengi saçları solgun, yüzü bitkin görünüyordu. Arkasından bakarken, onun ayakta zor durduğunu farketti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bonnie'ye. Birlikte yürümeye başladılar.

"Evet, elbette. Alaric; Vickie'nin, Caroline'ın ve benim çok zor şeyler yaşadığımızı bildiğini ve bizi desteklediğini söyledi," dedi Bonnie. Ama tarih öğretmeniyle ilgili kendi iyimserliği bile şimdi biraz zorlama görünüyordu. "Hiçbirimiz ona bir şey söylemedik. Gelecek hafta evinde bir parti daha veriyor," diye ekledi sonra neşeyle.

Harika, diye düşündü Stefan. Normalde bu konuda bir şeyler söylerdi ama o anda aklı başka yerdeydi. "İşte Meredith," dedi.

"Bizi bekliyor olmalı. Aaa, hayır, tarih kanadına gidiyor," dedi Bonnie. "Bu ilginç. Ona dışarıda buluşacağımızı söylemiştim."

Bu ilginçten de öte, diye düşündü Stefan. Köşeyi dönerken onu sadece bir an görebilmişti ama o görüntü kafasına takılmıştı. Meredith'in yüzünde hesapçı, dikkatli bir ifade vardı ve adımları sinsiceydi. Sanki görülmeden bir şey yapmaya çalışıyor gibi.

"Orada olmadığımızı görünce hemen geri döner," dedi Bonnie ama Meredith uzun süre geri dönmedi. Aslında, ancak on dakika sonra tekrar ortaya çıktı ve Stefan'la Bonnie'nin kendisini beklediğini görünce şaşırdı.

"Üzgünüm, biraz takıldım," dedi. Stefan onun kontrolüne hayran kaldı ama bunun ardında ne olduğunu merak ediyordu.

Üçü birlikte okuldan çıkarken, aralarında konuşmaya hevesli olan sadece Bonnie'ydi.

"AMA GEÇEN DEFA ATEŞİ KULLANMIŞTIN," DEDİ ELENA.

"Çünkü o zaman Stefan'ı, belli birini arıyorduk," diye cevap verdi Bonnie. "Bu kez geleceği tahmin etmeye çalışıyoruz. Tahmin etmeye çalıştığım şey sadece senin kişisel geleceğin olsaydı, avucuna bakardım ama genel bir şeyi öğrenmeye çalışıyoruz."

Meredith, ağzına kadar suyla dolu bir porselen kaseyi dikkatle taşıyarak odaya girdi. Diğer elinde bir mum vardı. "Malzemeleri getirdim," dedi.

"Su drüid'ler için kutsaldı," diye açıkladı Bonnie, Meredith kaseyi yere koyarken. Üç kız kasenin etrafında toplandı.

"Görünüşe bakılırsa drüid'ler için *her şey* kutsalmış," dedi Meredith.

"Şşşt! Şimdi mumu mumluğa koy ve yak. Sonra ben suya biraz erimiş mum dökeceğim ve alacağı şekiller sorularımıza cevap verecek. Büyükannem erimiş kurşun kullanıyordu ve büyükannesinin de erimiş gümüş kullandığını söyledi. Ama mum da yeterli olurmuş." Meredith mumu yaktığında, Bonnie ona kaçamak bir bakış atıp derin bir nefes aldı. "Bunu yapmak beni giderek daha çok korkutuyor," dedi.

"Mecbur değilsin," dedi Elena.

"Biliyorum. Yapmak istiyorum, en azından bu seferlik. Ayrıca beni korkutan bu törenler değil, beni kontrol altına alması çok korkunç. Bundan nefret ediyorum. Sanki biri vücudumun kontrolünü ele geçiriyor gibi."

Elena kaşlarını çatarak ağzını açtı ama Bonnie devam etti.

NymphE - kuflu.com

"Neyse, işte başlıyoruz. Işıkları söndür Meredith. Bana odaklanmam için biraz zaman verin, sonra sorularınızı sorun."

Loş odanın sessizliğinde, Elena titrek mum ışığının Bonnie'nin kapalı gözlerinde ve Meredith'in ciddi yüzünde yaptığı ışık oyunlarını izledi. Kucağına koyduğu kendi ellerine baktı. Meredith'in ödünç verdiği siyah bluz ve pantolonun üzerinde bembeyaz görünüyorlardı. Sonra aleve döndü.

"Pekala," dedi Bonnie kısık sesle ve mumu aldı.

Elena parmaklarını birbirine kenetleyerek sıktı ama atmosferi bozmamak için kısık sesle konuştu. "Fell's Church'teki Diğer Güç kim?"

Bonnie mumu yana yatırarak alevin kenarları eritmesini sağladı. Sıcak mum kasenin içine aktı ve yuvarlak topaklar oluşturdu.

"Bundan korkuyordum," dedi Bonnie. "Bu bir cevap değil. Hiçbir şey yok. Başka bir soru dene."

Elena hayalkırıklığına uğrayarak arkasına yaslandı ve tırnaklarını avuçlarına gömdü. Konuşan Meredith oldu.

"Ararsak bu Diğer Güç'ü bulabilir miyiz? Ve yenebilir miyiz?"

"Bu iki soru," diye fısıldadı Bonnie. Mumu yine yana yatırdı. Bu kez bir daire oluştu, sonra şişkin beyaz bir halka şeklini aldı.

"Bu birlik! El ele veren insanların sembolü. Eğer birlikte olursak yenebileceğimiz anlamına geliyor."

Elena'nın başı aniden kalktı, o da Stefan'la Damon'a aynı şeyi söylemişti. Bonnie'nin gözleri heyecanla parlıyordu. Birbirlerine bakarak gülümsediler.

"Dikkat et! Hala döküyorsun," dedi Meredith.

Bonnie mumu hemen düzeltti ve tekrar kaseye baktı. Son mum parçası ince, düz bir çizgi oluşturmuştu.

"Bu bir kılıç," dedi. "Fedakarlık anlamına geliyor. Birlikte olursak başarabiliriz ama fedakarlık yapmak gerekecek."

"Ne tür bir fedakarlık?" diye sordu Elena.

"Bilmiyorum," dedi Bonnie sıkıntılı bir yüzle. "Size şu anda daha fazlasını söyleyemiyorum." Mumu tekrar mumluğa yerleştirdi.

"Vay canına," dedi Meredith ışıkları yakmak için kalkarken.

"Şey, en azından onu yenebileceğimizi biliyoruz," dedi ona çok uzun gelen pantolonun paçalarını çekiştirerek. Meredith'in aynasında kendine baktı. Artık kesinlikle lisenin moda ikonu Elena Gilbert'a benzemiyordu. Baştan aşağı simsiyah giyinmişken, kınından çekilmiş bir kılıç gibi solgun ve tehlikeli görünüyordu. Saçları omuzlarından aşağı dağınık bir şekilde dökülüyordu.

"Bu halimle beni okulda kimse tanımaz," diye mırıldandı içi sızlayarak. Okula gitmeyi umursaması ilginçti ama umursuyordu. Herhalde bunu bir daha asla yapamayacağı içindi. Ve uzun süredir okulun kraliçesi olduğundan, bir daha oraya adım atamayacağına inanmak neredeyse imkansızdı.

"Başka bir yere gidebilirsin," dedi Bonnie. "Yani, bütün bunlar bittikten sonra, eğitimini kimsenin seni tanımadığı bir yerde tamamlayabilirsin. Stefan'ın yaptığı gibi."

"Hayır, sanmıyorum." Elena bütün günü bir ahırda karları izleyerek tek başına geçirdikten sonra, bu gece tuhaf bir ruh hali içindeydi. "Bonnie," dedi aniden, "yine avcuma bakar mısın? Bana geleceğimi, kişisel geleceğimi söylemeni istiyorum."

"Büyükannemin bana öğrettiklerini hatırladığımdan bile emin değilim... Ama peki, denerim," dedi Bonnie. "Sadece yol üzerinde *daha fazla* karanlık yabancılar olmasa iyi olur. Şimdi-

NymphE - kuflu.com

den kaldırabileceğinden fazla yükün var zaten." Elena'nın uzattığı elini tutarken güldü. "Caroline'ın sana iki kişiyle birden ne yapacağını sorduğu günü hatırlıyor musun? Sanırım bunu şimdi öğreniyorsun ha?"

"Sadece el falıma bak, olur mu?"

"Tamam, bu senin yaşam çizgi..." Bonnie daha bakmaya başladığı anda cümlesi ağzında kaldı. Elena'nın eline bakarken yüzünde şaşkınlık ve bir korku ifadesi belirdi. "Şuraya kadar devam etmesi gerekirdi," dedi. "Ama çok kısa kesilmiş..."

Bir an hiç konuşmadan Elena'yla birbirlerine baktılar. Elena aynı korkunun kendi içinde de oluştuğunu hissederken Meredith araya girdi.

"Şey, kısa olması doğal," dedi. "Olanları hatırlasanıza, Elena boğuldu."

"Şey, elbette, bu yüzden olmalı," diye mırıldandı Bonnie. Elena'nın elini bıraktı ve Elena da yavaşça geri çekildi. "Evet, öyle," dedi Bonnie daha güçlü bir sesle.

Elena yine aynaya baktı. Aynadan ona bakan kız güzeldi ama gözlerinde, Elena Gilbert'ın hiç sahip olmadığı hüzünlü bir bilgelik vardı. Bonnie ve Meredith'in onu izlediğini farketti.

"Öyle olmalı," dedi gülümseyerek ama gülümsemesi gözlerinden yansımıyordu.



"Şey, en azından birinin kontrolüne girmedim," dedi Bonnie. "Ama bu psişik konulardan sıkıldım artık. Hepsinden sıkıldım. Bu kesinlikle sondu. Kesinlikle."

"Pekala," dedi Elena aynadan uzaklaşarak, "başka bir şeyden sözedelim. Bugün bir şey buldunuz mu?"

"Alaric'le konuştum ve gelecek hafta bir parti daha vereceğini öğrendim," dedi Bonnie. "Caroline, Vickie ve bana, olanlarla başa çıkmak için hipnoza girmek isteyip istemeyeceğimizi sordu. Onun Diğer Güç olmadığından eminim Elena. Bunun için fazla nazik."

Elena başıyla onayladı. Alaric'le ilgili şüpheleri konusunda kendisinin de tereddütleri vardı zaten. Nazik olduğu için değil, dört günü adamın tavan arasında uyuyarak geçirdiği için. Diğer Güç onun orada öylece zarar görmeden kalmasına izin verir miydi? Damon onun orada olduğunu unutması için Alaric'i

NymphE - kuflu.com

etkilediğini söylemişti. Diğer Güç niye Damon'ın etkisi altına girsindi ki? O bunun için fazla güçlüydü.

Tabii Güçler'i geçici olarak tükenmemişse, diye düşündü aniden. Stefan'ın şimdi tükendiği gibi. Ya da etkilenmiş gibi davranmadıysa.

"Şey, onu henüz listeden çıkarmayalım," dedi. "Dikkatli olmamız gerek. Bayan Flowers'tan ne haber? Onunla ilgili bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hiçbir şey yok," dedi Meredith. "Bu sabah pansiyona gittik ama kapıyı açmadı. Stefan öğleden sonra onu izleyeceğini söyledi."

"Biri beni oraya davet etse, ben de izleyebilirdim," dedi Elena. "Hiçbir şey yapmayan tek kişi benmişim gibi geliyor. Sanırım..." Bir an duraksayarak düşündü. "Sanırım eve uğrayacağım. Judith Hala'ma yani. Belki Robert'ı çalıların arasında gizlenirken filan bulurum."

"Biz de seninle gelelim," dedi Meredith.

"Hayır, bunu yalnız yapmam daha iyi. Gerçekten. Şu günlerde gözden uzak kalmayı becerebiliyorum."

"O zaman kendi tavsiyene uy ve dikkatli ol. Kar hala çok yağıyor."

Elena başıyla onayladı ve pencereden çıktı.

Eve yaklaştığında, evin önünden bir arabanın ayrıldığını gördü. Gölgelere sinerek izledi. Farlar ürkütücü bir kış görüntüsünü aydınlattı: Mahalledeki yalancıakasya ağacı ve dallarında oturan beyaz bir baykuş.

Araba yanından geçerken Elena onu tanıdı. Robert'ın mavi Oldsmobile'iydi bu.

İşte bu ilginçti. Onu takip etmeyi düşündüyse de önce evi kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya karar verdi. Pencereleri inceleyerek sessizce yaklaştı.

Mutfak penceresindeki sarı basma perdeler çekilmişti ve mutfağın bir bölümü görünüyordu. Judith bulaşık makinesinin kapağını kapatıyordu. Robert akşam yemeğine mi gelmişti?

Judith ön taraftaki hole geçti ve Elena da evin etrafından dolaşarak onu takip etti. Oturma odası perdelerinde bir aralık buldu, dikkatli bir şekilde gözünü pencerenin kalın camına dayadı. Ön kapının açılıp kapandığını ve kilitlendiğini duydu. Judith tekrar oturma odasına gelip kanepeye oturdu. Televizyonu açarak ilgisiz bir tavırla kanallar arasında dolaşmaya başladı.

Elena, halasının profilini televizyonunkinden daha parlak bir ışıkta görebilmeyi isterdi. Bu odaya bakmak, içinde tuhaf bir duygu yaratmıştı. Özellikle de sadece bakabileceğini ve içeri giremeyeceğini bilirken. Ne kadar güzel bir oda olduğunu en son ne zaman düşünmüştü? Porselen ve cam eşyalarla dolu eski maun etajer, Judith'in yanındaki sehpanın üzerinde duran Tiffany lamba, kanepelerin sivri köşeli yastıkları... Şimdi hepsi öyle değerli görünüyordu ki. Yağan karın ensesine sürünen yumuşaklığını ve soğukluğunu hissederek dışarıda dururken, sadece kısa bir süre için bile olsa içeri girebilmeyi diledi.

Judith'in başı arkaya yaslanmış, gözleri kapanmıştı. Elena alnını cama dayadı ve yavaşça arkasını döndü.

Kendi yatak odasının önündeki ayva ağacına tırmandı ama perdelerin sımsıkı kapalı olduğunu görerek hayalkırıklığına uğradı. Margaret'ın odasının önündeki isfendan ağacı inceydi ve

NymphE - kuflu.com

tırmanması zordu ama yukarı ulaştığında iyi bir görüş açısı yakaladı. Margaret'ın perdeleri açıktı. Margaret yorganı çenesine kadar çekmiş, ağzı açık kalmış, saçları yastığın üzerinde yayılmış halde uyuyordu.

Merhaba bebeğim, diye düşündü Elena ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Öylesine tatlı ve masum bir sahneydi ki: Gece lambası, yatakta uyuyan küçük kız, raflarda duran puf oyuncaklar. *Ve işte küçük beyaz bir kedi yavrusu aralık kapıdan içeri girip resmi tamamlıyor,* diye düşündü.

Kartopu, Margaret'ın yatağının üzerine tırmandı. Minik pembe dilini göstererek esnedi ve minyatür pençelerini sergileyecek şekilde gerindi. Sonra zarif adımlarla Margaret'ın göğsüne tırmanıp durdu.

Bir şey Elena'nın tüylerini ürpertti.

Bunun yeni avcı sezgileri mi, yoksa sadece içgüdü mü olduğunu bilmiyordu ama aniden korkmaya başlamıştı. O odada bir tehlike vardı. Margaret tehlikedeydi.

Kedi yavrusu hala orada dikiliyor, kuyruğunu ileri geri sallıyordu. Aniden, Elena hayvanın neye benzediğini anladı. Köpekler! Saldırmadan önce Chelsea'nin Doug Carson'a baktığı şekilde bakıyordu. *Ah, Tanrım!* Kasabalılar köpekleri karantina altına almıştı ama kimse kedileri düşünmemişti.

Elena hızla düşünüyordu ama bir yararı yoktu. Zihninde sadece bir kedinin kıvrık pençeleri ve iğne gibi sivri dişleriyle neler yapabileceği canlanıyordu. Ve Margaret, her şeyden habersiz, orada öylece yatıyordu.

Kuyruğu bulaşık fırçası gibi sallanırken Kartopu'nun tüyleri kabarmaya başlamıştı. Kulakları arkaya yattı ve ağzı sessiz bir tıslamayla açıldı. Gözleri Margaret'ın yüzüne odaklanmıştı, tıpkı Chelsea'nin Doug Carson'ın yüzüne odaklandığı gibi.

"Hayır!" Elena umutsuzca etrafına bakınarak pencereye atabileceği, gürültü çıkaracak bir şey aradı. Daha fazla yaklaşamıyordu, ağacın uçtaki dalları ağırlığını taşımazdı. "Margaret, uyan!"

Ama etrafını battaniye gibi saran kar, kelimelerini boğuyor gibiydi. Bakışlarını önce pencereye, sonra tekrar Margaret'ın yüzüne çevirdi. Kartopu'nun boğazından sevimsiz bir hırıltı yayıldı.

"Margaret, uyan!" diye bağırdı Elena. Tam o anda, kedi kıvrık pençesini vurmak için kaldırdı ve Elena pencereye doğru sıçradı.

Oraya tutunmayı nasıl başardığını daha sonra hatırlamayacaktı. Pervazda diz koyacak kadar yer yoktu ama tırnakları çerçevenin yumuşak, eski tahtasına saplanmıştı ve bir ayağının parmakları aşağıda bir yere gömülmüştü. Bütün vücudunu olanca gücüyle pencereye çarparken yine bağırdı.

"Uzaklaş ondan! Uyan, Margaret!"

Margaret'ın gözleri iri iri açıldı ve Kartopu'nu geri iterek doğrulup oturdu. Kedi yavrusu dengesini bulmaya çalışırken tırnakları yatak örtüsüne takıldı. Elena yine bağırdı.

"Margaret, çık yataktan! Pencereyi aç, çabuk!"

Margaret'ın dört yaşındaki yüzünde uyku sersemi bir şaşkınlık vardı ama korku yoktu. Ayağa kalkıp pencereye doğru yaklaşırken Elena dişlerini sıktı.

"İşte bu. Aferin sana... Şimdi bana *İçeri gel,* de. Çabuk söyle, hemen!"

NymphE - kuflu.com

"İçeri gel," dedi Margaret gözlerini kırpıştırıp geri adım atarken.

Elena içeri daldığında kedi yerinden fırladı. Elena yakalamak için uzandı ama kedi fazla hızlıydı. Dışarı çıktığında isfendan dallarının üzerinde doğal bir ustalıkla kaydı ve yerdeki karların üzerine atlayıp gözden kayboldu.

Küçük bir el, Elena'nın bluzunu çekiştiriyordu. "Geri döndün!" dedi Margaret, Elena'nın beline sarılarak. "Seni özledim."

"Ah, Margaret, ben de seni özledim..." diye başladı ama aniden donup kaldı. Merdivenin en üstünden Judith'in sesi geliyordu.

"Margaret, uyanık mısın? İçeride neler oluyor?"

Elena'nın karar vermek için sadece bir saniyesi vardı. "Ona burada olduğumu söyleme," diye fısıldadı dizlerinin üzerine çökerek. "Bu bir sır, anlıyor musun? Ona kedinin dışarı kaçtığını söyle ama benim burada olduğumu sakın söyleme." Daha fazla açıklama yapacak zaman yoktu. Elena yatağın altına dalıp dua etti.

Yerdeki tozların arasından, Judith'in çoraplı ayaklarının odaya girdiğini gördü. Nefesini tutarak yüzünü zemin tahtalarına yapıştırdı.

"Margaret! Neden ayaktasın? Hadi, yatağına gir bakalım," dedi Judith. Yatak Margaret'ın ağırlığıyla gıcırdadı ve Elena, Judith'in yorganı çektiği duydu. "Ellerin buz gibi olmuş. Penceren neden açık?"

"Ben açtım ve Kartopu dışarı kaçtı," dedi Margaret. Elena nefesini bıraktı.

"Ve her yerde kar var. Buna inanamıyorum... Bir daha pencereni açma, beni duydun mu? Sakın bir daha pencereni açma." Yine hışırtılar oldu ve çoraplı ayaklar odadan çıktıktan sonra kapı kapandı.

Elena yatağın altından çıktı.

"Uslu kız," diye fısıldadı, Margaret doğrulup otururken. "Seninle gurur duyuyorum. Şimdi yarın Judith Hala'ma kedini vermeniz gerektiğini söyleyeceksin. Ona seni korkuttuğunu söyle. Bunu yapmak istemediğini biliyorum..." Margaret'ın ağlamak üzere olduğunu farkedince parmağını dudaklarına bastırdı. "Bunu yapmak zorundasın tatlım. Çünkü kedin sana zarar verebilir. İncinmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır," dedi Margaret. Gözleri dolmuştu. "Ama..."

"Kedinin Judith Hala'yı incitmesini de istemezsin, değil mi? Judith Hala'ya başka bir kedi, köpek ya da kuş alamayacağınızı da söyle, ta ki... Şeey, bir süre. Ona bunu benim söylediğimi sakın söyleme. Bu bizim sırrımız. Ona kilisede köpeklerle olan olay yüzünden korktuğunu söyle." Elena, kardeşinin odasında gerçek bir kabus yaşanmasındansa, geceleri uyurken kabuslar görmesinin daha iyi olduğunu düşündü.

Margaret'ın ağzı üzgün bir tavırla açıldı. "Peki."

"Özür dilerim tatlım." Elena oturdu ve ona sarıldı. "Böyle olması gerek."

"Soğuksun," dedi Margaret. Sonra başını kaldırıp Elena'nın yüzüne baktı. "Sen bir melek misin?"

"Ah... Pek sayılmaz." *Tam aksi,* diye düşündü Elena.

"Judith Hala senin annemle babamın yanına gittiğini söyledi. Onları gördün mü?"

NymphE - kuflu.com

"Ben... Bunu açıklamak çok zor Margaret. Onları henüz görmedim, hayır. Ve bir melek de değilim. Yine de senin koruyucu meleğin gibi olacağım, tamam mı? Seni koruyacağım. Sen beni göremesen bile. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Margaret parmaklarıyla oynuyordu. "Yani bu artık burada bizimle yaşamayacağın anlamına mı geliyor?"

Elena pembe-beyaz yatak odasına, raflardaki puf oyuncaklara, küçük yazı masasına ve bir zamanlar kendisinin olan, şimdi köşede duran sallanan ata baktı. "Evet, bu anlama geliyor," dedi usulca.

"Senin annemle ve babamla birlikte olacağını söylediklerinde, ben de seninle gelmek istedim."

Elena gözlerini kırpıştırdı. "Ah bebeğim, henüz senin gitme vaktin gelmedi, bu yüzden gidemezsin. Ve Judith Hala seni çok seviyor. Sensiz kendini çok yalnız hisseder."

Margaret başıyla onayladı ve bakışlarını önüne dikti. Ama Elena onu yatırıp yorganı üzerine çekerken Margaret bir soru daha sordu: "Peki, *sen* beni sevmiyor musun?"

"Ah, elbette seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi şimdiye kadar ben bile bilmiyordum. Ama beni merak etme, Judith Hala'nın sana daha çok ihtiyacı var. Ve..." Elena gözyaşlarını tutmak için derin bir nefes aldı ve tekrar küçük kardeşine baktığında, Margaret'ın gözlerinin kapalı, nefesinin düzenli olduğunu gördü. Küçük kız uykuya dalmıştı.

AH, APTAL, APTAL, DİYE DÜŞÜNDÜ ELENA KARLARIN ARASINDAN Maple Caddesi'nin karşı tarafına geçerken. Margaret'a Robert'ın o akşam yemeğe gelip gelmediğini sorma fırsatını kaçırmıştı. Artık çok geçti.

Robert. Aniden gözleri kısıldı. Robert kilisenin dışındaydı ve sonra köpekler çıldırmıştı. Bu gece de Margaret'ın kedisi vahşileşmişti. Robert arabasıyla uzaklaştıktan kısa süre sonra.

Robert'ın cevap vermesi gereken çok şey var, diye düşündü Elena.

Ama asıl içini kemiren, düşüncelerini dağıtan dert başkaydı. Zihni sürekli az önce ayrıldığı eve dönüyor, bir daha asla göremeyeceği şeyleri düşünüyordu. Giysileri, eşyaları ve takıları... Judith onları ne yapacaktı acaba? *Artık hiçbir şeyim yok,* diye düşündü Elena. *Züğürdün tekiyim.*

Elena?

Elena zihinsel sesi ve sokağın ucundaki gölgeyi tanıyınca rahatladı. Hemen Stefan'a doğru koştu. Stefan ellerini ceketinin ceplerinden çıkardı ve ısıtmak için Elena'nın ellerini tuttu.

"Bana nereye gittiğini Meredith söyledi."

"Eve gittim," dedi Elena. Söyleyebildiği tek şey buydu. Ama rahatlamak için Stefan'a yaslandığında, onun anladığını biliyordu.

"Oturabileceğimiz bir yer bulalım," dedi Stefan ve hayalkırıklığıyla duraksadı. Daha önce birlikte gittikleri her yer şimdi Elena için tehlikeli ya da kapalıydı. Stefan'ın arabası da hala polisteydi.

Sonunda okula gittiler ve bir çatı çıkıntısının altına otururak yağan karı izlediler. Elena ona Margaret'ın odasında olanları anlattı.

"Meredith'le Bonnie'ye, kasabalılara kedilerin de saldırabileceğini haber vermelerini söyleyeceğim. İnsanlar bunu bilmeli. Ve bence birinin Robert'ı izlemesi gerek," diye bitirdi.

NymphE - kafla.com

"Onu biz izleriz," dedi Stefan. Elena kendini gülümsemekten alamadı.

"Bu kadar Amerikalılaşman ilginç," dedi Elena. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim ama buraya ilk geldiğinde daha yabancı gibiydin. Şimdi kimse senin bütün hayatını burada geçirmediğini anlayamaz."

"Biz çok çabuk uyum sağlarız. Buna mecburuz," dedi Stefan. "Her zaman yeni ülkeler, yeni kuşaklar, yeni ortamlar var. Sen de uyum sağlayacaksın."

"Ben de mi?" Elena'nın bakışları düşen kar tanelerine takıldı. "Bilmiyorum..."

"Zamanla öğreneceksin. Bizimle ilgili... İyi bir şey... Eğer bizimle ilgili iyi bir varsa, o da bol zaman. Çok fazla zamanımız var. İstediğimiz kadar. Sonsuza dek."

"*Sonsuza dek dostlar.* Katherine'in sana ve Damon'a söylediği buydu, değil mi?" diye mırıldandı Elena.

Stefan'ın gerildiğini hissetti. "O üçümüzden sözediyordu," dedi. "Ben bundan bahsetmiyorum."

"Ah, Stefan, lütfen yapma, şimdi olmaz. Damon aklıma bile gelmemişti, sadece sonsuzluğu düşünüyordum. Beni korkutuyor. Bununla ilgili her şey beni korkutuyor ve bazen uykuya dalıp bir daha uyanmak istemediğimi düşünüyorum..."

Stefan'ın kollarında kendini daha güvende hissediyordu ve yeni duyularının uzaktan olduğu kadar yakından da inanılmaz olduğunu farketti. Stefan'ın kalbinin atışlarını, damarlarında dolaşan kanın uğultusunu duyabiliyordu. Ceketinin kokusuna karışmış kendi kokusunu, karın ve giysilerinin yününün kokusunu alabiliyordu.

"Lütfen bana güven," diye fısıldadı Elena. "Damon'a öfkeli olduğunu biliyorum ama ona bir şans ver. Bence onda görünenden fazlası var. Ve Diğer Güç'ü bulmamıza yardım etmesini istiyorum. Ondan istediğim tek şey bu."

O anda bu kesinlikle doğruydu. Elena bu gece avcı yaşamıyla ilgili bir şey yapmak istemiyordu, karanlık onu çekmiyordu. O anda istediği tek şey, evinde, şöminenin önünde oturuyor olmaktı.

Stefan'la böyle sarılarak oturmak da çok güzeldi. Bunu yapmak için dışarıda, karda oturmaları gerekse bile. Elena'nın ensesini öperken Stefan'ın nefesi ılıktı. Stefan artık kendini ondan uzaklaştırmaya çalışmıyordu.

Açlık da yoktu. En azından, ona böyle yakın olduğunda hissettiği türden bir açlık hissetmiyordu. Şimdi kendisi de onun gibi bir avcıyken, ihtiyacı farklıydı. Hayatını sürdürmek için avlanmaktan ziyade birlikteliğe ihtiyacı vardı. Bir şey kaybetmiş olabilirlerdi ama başka bir şey kazanmışlardı. Stefan'ı daha önce hiç anlamadığı bir şekilde *anlıyordu*. Ve bu da onları birbirine yaklaştırmıştı. Ta ki zihinleri birbirinin içinde eriyene kadar. Bu zihinsel seslerin gürültülü gevezeliği değildi. Derin ve söze gerek duymayan bir iletişimdi. Sanki ruhları birleşmişti.

"Seni seviyorum," dedi Stefan, Elena'nın ensesine gömdüğü dudaklarıyla. Elena ona daha sıkı sarıldı. Stefan'ın neden bu kadar uzun süredir korktuğunu şimdi anlıyordu. Yarını düşünmek bile seni ölesiye korkuturken birine bağlanmak zordu. Çünkü başka birini daha kendinle birlikte aşağı sürüklemek istemezdin.

Özellikle de sevdiğin birini. "Ben de seni seviyorum," dedi Elena kendini tutamayarak. Huzuru kaçmıştı, arkasına yaslan-

NymphE - kuflu.com

dı. "Damon'a bir şans vermeyi deneyecek misin, benim hatırım için? Onunla birlikte çalışmayı deneyecek misin?"

"Onunla birlikte çalışacağım ama ona güvenmiyorum. Bunu yapamam. Onu çok iyi tanıyorum."

"Bazen onu kimsenin tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Pekala o zaman, yapabileceğini yap. Belki yarın ondan Robert'ı izlemesini isteyebiliriz."

"Bugün Bayan Flowers'ı izledim." Stefan'ın dudakları titredi. "Bütün öğleden sonra ve akşam. Ve ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?"

"Üç sepet çamaşır yıkadı. Her an patlayacakmış gibi görünen antika bir makineyle. Giysi kurutucusu filan da yoktu. Sadece çamaşır ipleri. Hepsi bodrumda. Sonra dışarı çıktı ve yaklaşık iki düzine kuş yemliğini doldurdu. Ardından bodruma dönüp konserve kavanozlarını temizledi. Zamanının büyük bölümünü orada geçiriyor. Kendi kendine konuşuyor."

"Her yaşlı kadın gibi," dedi Elena. "Pekala. Belki de Meredith yanıldı, belki o kadın sadece göründüğü gibi yaşlı bir kadındır." Meredith'in adı anılınca Stefan'ın yüz ifadesinin değiştiğini farketti. "Ne?"

"Şey, Meredith'in de kendi adına açıklaması gereken bazı şeyler var. Ona sormadım, ona senin sormanın daha doğru olacağını düşündüm. Bugün okuldan sonra Alaric Saltzman'la konuşmaya gitti. Ve nereye gittiğini kimsenin bilmesini istemiyordu."

Elena huzursuz oldu. "Ne olmuş?"

"Sonrasında yalan söyledi. Yani, konuyu açmamaya çalıştı en azından. Zihnini deşmeye çalıştım ama Güçler'im tükenmek üzere. Ve onun da iradesi çok güçlü."

"Ve buna hakkın yoktu! Stefan, beni dinle. Meredith asla bizi incitecek bir şey yapmaz ve bize asla ihanet etmez. Bizden her ne gizliyorsa..."

"Yani bir şey gizlediğini sen de itiraf ediyorsun."

"Evet," dedi Elena isteksizce. "Ama bunun bizi incitecek bir şey olmadığından eminim. Meredith birinci sınıftan beri benim arkadaşım..." Elena bu cümleyi söyler söylemez bir şey kafasına takıldı. Sonuçta anaokulundan beri yakın oldukları bir arkadaşı daha vardı: Caroline. Daha geçen hafta Stefan'ı yok etmeye ve Elena'yı bütün kasabanın önünde küçük düşürmeye çalışmıştı.

Ve Caroline'ın günlüğünde Meredith için ne yazılmıştı? *Meredith hiçbir şey yapmaz, sadece izler. Sanki kendi başına hareket edemez de sadece olaylara tepki verir. Ayrıca, annemin ve babamın onun ailesi hakkında konuştuklarını duydum. Onlardan hiç sözetmemesine şaşmamak gerek.*

Elena'nın bakışları Stefan'ın bir cevap bekleyen yüzüne döndü. "Önemi yok," dedi sakince. "Meredith'i tanıyorum ve ona güveniyorum. Sonuna kadar da güveneceğim."

"Umarım bunu hak ediyordur Elena," dedi Stefan. "Bunu gerçekten umuyorum."

NymphE - kuflu.com



12 Aralık, Perşembe sabahı

Sevgili Günlük,

Bir haftalık çalışmadan sonra ne başardık?

Şey, son altı-yedi gündür üç şüphelimizi sürekli izledik. Sonuçlar: Robert'ın geçen haftaki davranışlarıyla ilgili raporlara bakılırsa, bu son haftayı herhangi bir işadamı gibi çalışarak geçirdi. Alaric, bir tarih öğretmeni için sıradışı görünen hiçbir şey yapmadı. Bayan Flowers zamanının büyük bölümünü bodrumunda geçirdi. Yani gerçek anlamda hiçbir şey öğrenemedik.

Stefan, Alaric'in birkaç kez müdürle görüştüğünü söyledi ama ne hakkında konuştuklarını duyacak kadar yaklaşamamış.

Meredith'le Bonnie, köpeklerin yanı sıra diğer evcil hayvanların da tehlikeli olabileceği konusunda kasabalıları uyarmak için hareket geçti. Bunun için fazla uğraşmaları da gerekmedi. Görünüşe

bakılırsa kasabadaki herkes zaten isterinin eşiğinde. O zamandan beri başka hayvan saldırıları da bildirildi ama hangilerinin ciddiye alınması gerektiğine karar vermek zor. Bazı çocuklar bir sincabı rahatsız etmiş ve sincap da onları ısırmış. Massases'ların evcil tavşanı, en küçük oğullarını tırmalamış. Yaşlı Bayan Coomber bütün yılanların kış uykusunda olması gereken şu günlerde, bahçesinde zehirli yılanlar görmüş.

Emin olduğumuz tek vaka, köpekleri karantinada tutan veterinerin uğradığı saldırı. Bazıları onu ısırmış ve çoğu kafeslerinden kaçmış. Sonrasında ortadan kaybolmuşlar. İnsanlar onlardan kurtulmak istiyor ve ormanda açlıktan ölmelerini umuyor.

Bütün bu süre boyunca kar yağdı. Fırtına yoktu ama kar yağışı hiç durmadı. Hayatımda hiç bu kadar çok kar görmemiştim.

Stefan'ın yarın geceki dansla ilgili endişeleri var.

Bu da bizi, şimdiye kadar ne öğrendiğimiz sorusuna geri getiriyor. Ne biliyoruz? Saldırılar olduğunda şüphelilerimizden hiçbiri Massases'lara, Bayan Coomber'a veya veterinere yakın bir yerde değildi. Diğer Güç'ü bulmak konusunda hala başladığımız yerdeyiz.

Alaric'in küçük partisi bu gece. Meredith oraya gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Yapacak başka bir şey bulamıyorum zaten.

Damon uzun bacaklarını esnetti ve ahırın içine bakınarak ağır ağır konuştu. "Hayır, özellikle tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Ama ne başarmayı umduğunuzu da tam olarak anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," dedi Elena. "Ama daha iyi bir fikrim de yok. Senin var mı?"

NymphE - kuffu.com

"Ne yani, zaman geçirmek için başka ne yapabileceğimiz konusunda mı? Elbette var. Sana anlatmamı ister misin?" Elena ona doğru elini salladı ve Damon sustu.

"Bu noktada yapabileceğimiz yararlı şeylerden bahsediyorum. Robert şehir dışında, Bayan Flowers..."

"Bodrumda," dedi hepsi birden.

"Ve biz burada oturuyoruz. Kimsenin daha iyi bir fikri yok mu?"

Sessizliği bozan Meredith oldu. "Bonnie'yle benim için tehlikeli olacağını düşünüyorsanız, siz de bizimle gelsenize. Kendinizi göstermeniz gerektiğini söylemiyorum. Bizimle gelip tavan arasında gizlenebilirsiniz. Bir şey olursa çığlık atarız ve siz de bizi duyarsınız."

"Birinin çığlık atmasına gerek olacağını sanmıyorum," dedi Bonnie. "Orada hiçbir şey olmayacak."

"Şey, belki de olmaz ama güvenli oynamanın da kimseye bir zararı olmaz," dedi Meredith. "Ne dersiniz?"

Elena yavaşça başıyla onayladı. "Mantıklı görünüyor." Birinin itiraz edip etmeyeceğini görmek için gruba bakındı ama Stefan sadece omuz silkti, Damon da Bonnie'yi güldüren bir şeyler mırıldandı.

"Tamam o zaman, karar verildi. Gidiyoruz."

Ahırdan dışarı çıktıklarında, son günlerde hep olduğu gibi kapıda onları yine kar karşıladı.

"Biz Bonnie'yle benim arabamla gidebiliriz," dedi Meredith. "Siz üçünüz de..."

"Ah, biz bir yol buluruz," dedi Damon kurt gibi sırıtarak. Meredith etkilenmeden başıyla onayladı. *İlginç,* diye düşündü

Elena kızlar uzaklaşırken. *Meredith, Damon'dan asla etkilenmedi. Sanki karizması onun üzerinde bir işe yaramıyor.*

Tam acıktığını söylemek üzereydi ki Stefan, ağabeyine döndü.

"Orada bütün gece boyunca Elena'nın yanında kalacak mısın? Her dakika?" diye sordu.

"İstersen engellemeyi bir dene," dedi Damon neşeyle. Birden yüzü asıldı. "Neden?"

"Çünkü bunu yapacaksan, siz ikiniz önden gidebilirsiniz. Ben sonra size katılırım. Yapmam gereken bir şey var. Uzun sürmez."

Elena içinin ısındığını hissetti. Stefan, ağabeyine güvenmeyi deniyordu. Stefan onu bir kenara çektiğinde, Elena onaylayan bir tavırla gülümsedi.

"Sorun ne?"

"Bugün Caroline'dan bir mesaj aldım. Alaric'in partisinden önce onunla okulda buluşmamı istiyor. Özür dileyecekmiş."

Elena ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Duyduklarına bakılırsa Caroline bugünlerde acınacak haldeydi. Ve belki onunla konuşmak, Stefan'a da kendini daha iyi hissettirirdi.

"Şey, *senin* özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi Elena. "Başına gelen her şey onun kendi hatasıydı. Onun hiç tehlikeli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır ama Güçler'im o kadarına yeter. Caroline sorun değil. Onunla buluşacağım. Alaric'in evine onunla birlikte geliriz."

"Dikkatli ol," dedi Elena, Stefan uzaklaşırken.

TAVAN ARASI TAM HATIRLADIĞI GİBİYDİ; KARANLIK, TOZLU VE MUşambalarla kaplı bir sürü eşyayla dolu. Daha geleneksel bir şekilde ön kapıdan giren Damon, onu pencereden alabilmek için

NymphE - kuflu.com

panjurları açmıştı. Sonra birlikte eski şiltenin üzerine oturup alt kattan gelen sesleri dinlediler.

"Daha romantik bir ortam ayarlayabilirdim," dedi Damon koluna yapışan bir örümcek ağını temizlerken. "Sen de bu konuda daha..."

"Evet," dedi Elena. "Şimdi sus."

Bu bir tür oyun gibiydi. Sohbet parçalarını birleştirerek bir anlam çıkarmaya ve sesleri yüzleri uydurmaya çalışıyorlardı.

"Ve sonra dedim ki, muhabbetkuşunu ne kadar süredir beslediğin umrumda bile değil, ya ondan kurtulursun ya da Kar Dansı'na Mike Feldman'la giderim. Ve o da..."

"...Söylentilere bakılırsa, dün gece Bay Tanner'ın mezarı kazılmış..."

"...Caroline'ın Kar Kraliçesi yarışmasından çekileceği hiç aklına gelir miydi? Sence..."

"...Ölmüş ama size onu *gördüğümü* söylüyorum. Ve hayır, rüya görmüyordum, üzerinde gümüşi bir elbise vardı ve saçları altın sarısı..."

Elena kaşlarını kaldırarak Damon'a döndü, sonra anlamlı bir şekilde siyah giysilerine baktı. Damon sırıttı.

"Romantizm," dedi Damon. "Bana gelince, ben seni siyahlar içinde daha çok seviyorum."

"Şey, kesinlikle öyle, değil mi?" diye mırıldandı Elena. Bugünlerde Damon'ın yanında kendini çok daha rahat hissetmesi şaşırtıcıydı. Sessizce otururak sohbetin devamını dinledi ve bu arada zamanın nasıl geçtiğini anlamadı bile. Sonra diğerlerinden daha yakında, tanıdık bir ses duydu.

"Tamam, tamam, *gidiyorum*. Tamam."

Elena ve Damon birbirine bakarak ayağa kalkarken tavan arası kapısının tokmağı döndü. Bonnie kenardan içeri baktı.

"Meredith bana buraya gelmemi söyledi. Nedenini bilmiyorum. Alaric'le sohbet ediyor ve berbat bir parti. Hapşu!"

Şiltenin üzerine oturdu ve birkaç dakika sonra Elena da ona katıldı. Stefan'ın bir an önce gelmesini diliyordu. Kapı tekrar açılıp da Meredith içeri girdiğinde, bunu çok istediğinden artık emindi.

"Meredith, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. En azından, endişelenecek bir şey yok. Stefan nerede?" Meredith'in yanaklarına olağanüstü bir kızarıklık yayılmıştı ve gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Sanki bir şeyi kontrol altında tutmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Daha sonra gelecek..." diye başladı Elena ama Damon araya girdi.

"Nerede olduğunun önemi yok. Merdivenden çıkan kim?"

"*Merdivenden çıkan kim* de ne demek?" dedi Bonnie ayağa kalkarken.

"Herkes *sakin* olsun," dedi Meredith pencerenin önüne geçerek. Ama kendisi hiç sakin görünmüyordu. "Pekala," diye seslendi ve bir an sonra Alaric Saltzman içeri girdi.

Damon'ın hareketi o kadar hızlıydı ki Elena bile onu takip edemedi. Tek bir hareketle Elena'nın bileğini yakalayıp onu arkasına çekmişti ve aynı anda da Alaric'in karşısına dikilmişti. Bir avcının duruşuyla bütün kasları gerilmiş halde ve saldırmaya hazırdı.

"Ah, yapma," diye bağırdı Bonnie telaşla ve Damon yüzünden gerilemeye başlamış olan Alaric'in üzerine atıldı. Alaric ne-

NymphE - kuflu.com

redeyse dengesini kaybediyordu, arkaya dönerek el yordamıyla kapıyı aradı. Diğer eli kemerine gitmişti.

"Durun! Kesin şunu!" diye araya girdi Meredith. Elena, Alaric'in ceketinin altındaki şekli gördü ve silah olduğunu anladı.

Sonrasında olanları yine izleyemedi. Damon onun bileğini bırakıp Alaric'inkini yakaladı ve Alaric yüzünde şaşkın bir ifadeyle yere çökerken Damon silahın şarjöründeki mermileri tek tek boşalttı.

"Sana bunun aptalca olduğunu, ona ihtiyaç duymayacağını söylemiştim," dedi Meredith. Elena, siyah saçlı kızı kolundan yakalamış olduğunu o an farketti. Bunu Meredith'i Damon'dan uzak tutmak için yapmış olmalıydı ama hatırlamıyordu.

"Bu tahta uçlu şeyler iğrenç, birini yaralayabilir," dedi Damon yarı şakacı bir tavırla. Mermilerden birini şarjöre geri koydu ve namluya sürerek Alaric'e nişan aldı.

"Kes şunu," diye bağırdı Meredith. Sonra Elena'ya döndü. "Onu durdur Elena. Sadece daha fazla zarar verecek. Alaric'in kötü bir niyeti yok, yemin ederim. Bütün haftayı *sizin* ona zarar vermeyeceğiniz konusunda onu ikna etmeye çalışarak geçirdim."

"Ve sanırım şimdi bileğim kırıldı," dedi Alaric oldukça sakin bir tavırla. Kumral saçları gözlerinin önüne düşmüştü.

"Bu konuda kendinden başkasını suçlayamazsın," dedi Meredith. Alaric'in omuzlarını tutan Bonnie, Meredith'e döndü ve sonra birkaç adım gerileyerek oturdu.

"Bunun açıklamasını duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Lütfen bana güven," dedi Meredith, Elena'ya.

Elena onun gözlerine baktı. Meredith'e güveniyordu. Kelimeler başka bir anıyı canlandırmış, Stefan'dan ona güvenmesini isteyen kendi sesini hatırlatmıştı. Başıyla onayladı.

"Damon?" dedi. Damon silahı doğal bir tavırla Alaric'in üzerinden çekti ve hepsine tek tek bakarak gülümserken böyle yapay silahlara ihtiyacı olmadığını açıkça belli etti.

"Şimdi, herkes sadece dinlerse konuyu anlayacaksınız," dedi Meredith.

"Ah, *eminim*," dedi Bonnie.

Elena, Alaric Saltzman'a yaklaştı. Ondan korkmuyordu. Elena'yı baştan aşağı süzen adamın bakışlarındaysa bariz bir korku vardı.

Alaric'in oturduğu yere bir metre kala Elena durdu, diz çöktü ve gözlerine baktı.

"Selam," dedi.

Alaric hala bileğini tutuyordu. "Selam," dedi ve zorlukla yutkundu.

Elena önce Meredith'e kaçamak bir bakış attı, sonra tekrar Alaric'e döndü. Evet, korkuyordu. Ve saçları o şekilde yüzüne düşmüşken oldukça genç görünüyordu. Belki de Elena'dan dört ya da beş yaş büyüktü. Daha fazla değil.

"Canını yakmayacağız," dedi Elena.

"Ben de ona bunu söyleyip duruyordum," dedi Meredith sakince. "Daha önce neler görmüş, ne hikayeler duymuş olursa olsun, sizin farklı olduğunuzu söyledim. Ona Stefan'la ilgili anlattıklarından, bütün bu yıllar boyunca nasıl doğadan beslendiğinden sözettim. Senin yaşadıklarını ve bunu asla kendin istemediğini de ona anlattım Elena."

NymphE - kuflu.com

Peki, neden ona bu kadar çok şey anlattın ki, diye düşündü Elena. Alaric'e döndü. "Pekala, sen bizi biliyorsun. Bizim seninle ilgili tek bildiğimiz ise senin bir tarih öğretmeni olduğun."

"O bir avcı," dedi Damon tehditkar bir tavırla. "Bir vampir avcısı."

"*Hayır,*" dedi Alaric. "En azından senin bildiğin anlamda değil." Bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Pekala. Üçünüz hakkında bildiklerime dayanarak..." Birden sustu ve bir şeyi aniden farketmiş gibi odaya bakındı. "Stefan nerede?"

"Gelecek. Aslında, her an gelebilir. Okula uğrayıp Caroline'ı alacaktı," dedi Elena. Alaric'in tepkisine hazır değildi.

"Caroline Forbes mu?" dedi Alaric aniden doğrulup otururak. Sesi, Dr. Feinberg ve müdürle konuşurken olduğu gibi kararlı ve sertti.

"Evet. Bugün Caroline ona bir mesaj göndermiş, özür dilemek istediğini söylemiş. Onunla partiden önce okulda buluşmak istediğini yazmış."

"Oraya gidemez. Onu durdurmak zorundasınız." Alaric ayağa fırladı ve telaşla tekrarladı. "Onu durdurmak zorundasınız."

"Çoktan gitti bile. Neden? Neden gitmesin ki?" diye sordu Elena.

"Çünkü Caroline'ı iki gün önce hipnoza soktum. Aynı şeyi daha önce Tyler'la da denedim ama hiç sonuç alamadım. Ama Caroline iyi bir denek oldu ve Quonset Kulübesi'nde olanları kısmen hatırladı. Saldırganın Stefan Salvatore olduğunu söyledi."

Şaşkın sessizlik bir saniye bile sürmedi. "Caroline ona ne yapabilir ki?" diye sordu Bonnie. "Stefan'ın canını..."

"Anlamıyor musunuz? Burada artık sadece lise öğrencileriyle karşı karşıya değilsiniz," dedi Alaric. "Çok ileri gitti. Caroline'ın babası bunu biliyor. Tyler'ın babası da öyle. Kasabanın güvenliği için endişeleniyorlar..."

"Şşşt! Sessiz olun!" Elena zihnini zorluyor, Stefan'ın varlığını bulmaya çalışıyordu. Stefan zayıf düşmüştü ve Elena sakin kalmaya çalışmasına rağmen içi korku ve panikle buruluyordu. Sonunda bir şey sezmişti, çok hafif bir şeydi ama bunun Stefan olduğunu sanıyordu. Ve zor durumdaydı.

"Bir terslik var," diye doğruladı Damon ve Elena onun da araştırdığını anladı. Üstelik Damon'ın zihni onunkinden çok daha güçlüydü. "Gidelim."

"Durun, önce konuşalım. Böyle bir şeye öylece dalamazsınız." Ama Alaric duvara konuşuyor gibiydi. Damon çoktan pencereye koşmuştu ve bir an sonra Elena da dışarı atlayıp karların üzerinde Damon'ın yanına indi. Alaric onlara yukarıdan seslendi.

"Biz de geliyoruz. Orada bekleyin. Önce onlarla konuşmama izin verin. Ben halledebilirim..."

Elena onu duymadı bile. Zihni tek bir amaçla, tek bir düşünceyle meşguldü: Stefan'a zarar vermek isteyen insanların canını yakmak! *Evet, fazla ileri gittiler,* diye düşünüyordu. *Ve şimdi ben de gerektiği kadar ileri gideceğim. Ona dokunmaya cüret ederlerse...* Onlara yapacaklarıyla ilgili görüntüler büyük bir hızla zihninden geçti. Başka zaman olsa, bu düşüncelerle vücudunda artan adrenalin onu şaşırtabilirdi.

Karların üzerinde koştururken Damon'ın zihnini yanında hissedebiliyordu; kırmızı ışık ve öfkenin bir karışımı gibiydi.

NymphE - kuflu.com

Elena'nın içindeki öfke bundan zevk alıyordu. Birden aklına başka bir şey geldi.

"Seni yavaşlatıyorum," dedi. Sıradışı bir hızla karların üzerinde koştururken nefes nefese kalmıştı. Ama iki bacaklı, hatta dört bacaklı hiçbir şey, bir kuşun kanatlarının hızıyla yarışamazdı. "Sen git," dedi. "Olabildiğince çabuk oraya ulaş. Ben sana yetişirim."

Havadaki bulanıklığı ve titremeyi izlemek için durmadı. Ama kanat seslerini duyduğunda, başını kaldırıp yükselen kargaya baktı ve Damon'ın zihinsel sesini duydu.

İyi avlar, dedi ve kanatlı siyah şekil okula doğru hızla uzaklaştı.

İyi avlar, diye düşündü Elena da. Bunda ciddiydi. Hızını ikiye katladı ve zihnini Stefan'ın varlığına odakladı.

STEFAN SIRTÜSTÜ YATARKEN GÖRÜŞÜNÜN BU KADAR BULANIK olmamasını ya da daha bilinçli olmayı diliyordu. Bulanıklığın nedeni kısmen acı, kısmen kardı ama aynı zamanda kafasındaki yedi santimlik bir yaradan akan kanın da etkisi vardı.

Okulun etrafını kontrol etmemekle aptallık etmişti. Bunu yapsaydı, diğer tarafta park etmiş siyah arabaları görebilirdi. Buraya gelmesi bile çok aptalcaydı. Ve şimdi bu aptallığın bedelini ödeyecekti.

Keşke yardım çağırabilecek kadar düşüncelerini toparlayabilseydi... Ama bu adamların onu böylesine kolayca yenebilmesine izin veren zayıflığı, bunu da engelliyordu. Tyler'a saldırdığı geceden beri neredeyse hiç beslenmemişti. Bu çok ironikti. İçinde bulunduğu durumda kendi suçluluk duygusunun da etkisi vardı.

Doğamı değiştirmeye çalışmamalıydım, diye düşündü. *Sonuçta Damon haklı. Herkes aynı; Alaric, Caroline, herkes. Herkes ihanet eder. Hepsini öldürmeli ve bundan zevk almalıydım.*

Damon'ın Elena'yla ilgileneceğini umuyordu. Elena onun yanında güvendeydi. Damon güçlü ve acımasızdı. Damon ona hayatta kalmayı öğretirdi. Stefan buna sevindi.

Ama içinde bir şey ağlıyordu.

KESKİN GÖZLERİ AŞAĞIDAKİ FAR HUZMELERİNİ GÖRDÜ VE KARGA alçaldı. Ama Damon'ın görüntüyü onaylamaya ihtiyacı yoktu; Stefan'ın yaşam gücü olan hafif titreşime doğru dalıyordu. Hafifti, çünkü Stefan zayıftı ve vazgeçmişti.

Hiç ders almıyorsun, değil mi kardeşim, diye düşündü Damon. *Aslında seni olduğun yerde bırakmalıyım.* Ama yere alçalırken değişti ve kargadan daha fazla zarar verebilecek bir şeye dönüştü.

Siyah kurt, Stefan'ın etrafını sarmış olan adamların arasına dalarken Stefan'ın göğsüne nişanlanmış sivri uçlu tahtayı tutan adamı hedef almıştı. Darbenin etkisi adamı üç metre geriye fırlattı ve kazık çimenlerin üzerinde sekerek uzaklaştı. Damon dişlerini adamın boğazına geçirme dürtüsünü dizginlemeye çalıştı. Bu dürtü, şimdi büründüğü biçimin dürtülerinden dolayı şu anda daha da güçlüydü. Damon olduğu yerde döndü ve hala ayakta duran diğer adamlara yöneldi.

İkinci saldırısı onları kaçırdı ama içlerinden biri ışığa ulaşarak döndü ve bir şeyi omzunun üzerine kaldırdı. *Tüfek,* diye düşündü Damon. Ve muhtemelen Alaric'in silahındaki gibi özel mermilerle doluydu. Tetiği çekmeden önce adama ulaşması

NymphE - kuflu.com

mümkün değildi. Kurt hırladı ve hızla atılmak için yere çömeldi. Adamın etli yüzünde bir gülümseme belirdi.

Saldıran bir yılan kadar hızlı bir şekilde, beyaz bir el karanlıktan uzanarak tüfeğe vurdu. Adam çılgınca ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kurt ağzını açıp sırıtırcasına dişlerini gösterdi. Elena gelmişti.



BAY SMALLWOOD'UN tüfeği çimenlerin üzerinden sekti. Adam silahı elinden kapanın ne olduğunu anlamak için dönünce, yüzündeki ifade Elena'yı eğlendirdi. Ve Damon'ın ışıkların diğer tarafından onaylayıcı bakışlarını hissetti. Damon, yavrusunun ilk avından gurur duyan bir kurt gibiydi. Ama Stefan'ın yerde yattığını gördüğünde, Elena diğer her şeyi unuttu. Korkunç bir öfkeyle nefesi kesildi ve Stefan'a yöneldi.

"Herkes dursun! Herkes olduğu yerde kalsın! Kesin!"

Ses, lastik gürültüleri arasında onlara yaklaşıyordu. Alaric Saltzman'ın arabası otoparka girip kayarak dururken neredeyse ters dönüyordu. Araba durur durmaz Alaric kendini dışarı attı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu adamlara doğru hızlı adımlarla yürürken.

Çığlığı duyunca, Elena otomatikman gölgelere çekildi. Şimdi, ona doğru dönen adamların yüzlerine bakıyordu. Bay

NymphE - kuflu.com

Smallwood'un yanında duran Bay Forbes'i ve Vickie Bennett'ın babası Bay Bennett'ı tanımıştı. Diğerleri, Quonset Kulübesi'nde Tyler'la saldırıya uğrayan diğer çocukların babaları olmalıydı.

Soruya cevap veren, yabancılardan biri oldu ve gerginliğini gizleyemeden konuştu. "Şey, beklemekten sıkıldık. İşleri biraz hızlandırmaya karar verdik."

Kurt hırladı. Hafif bir hırıltıdan motorlu testere homurtusuna dönüşen bir sesti bu. Diğer herkes geri çekildi ve hayvanı gördüğünde Alaric'in gözleri de kocaman açıldı.

Arabalardan birine sokulmuş birinden daha yumuşak ve sürekli başka bir ses geliyordu. Caroline Forbes ağlıyor, tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. "Bana onunla konuşmak istediklerini söylediler. Ona ne yapacaklarını söylemediler."

Alaric gözünü kurttan ayırmadan başıyla kızı işaret etti. "Ve bir de onun bunu görmesine izin mi verecektiniz? Genç bir kızın? Bunun ona verebileceği psikolojik hasarın farkında mısınız?"

"Boğazı parçalandığında alacağı psikolojik hasara ne dersin?" diye karşılık verdi Bay Forbes ve diğerleri bağırarak onayladı. "Bizim asıl endişelendiğimiz bu."

"O halde doğru kişiyi ele geçirmekle ilgilenseniz iyi edersiniz," dedi Alaric. "Caroline," diye ekledi kıza dönerek, "düşünmeni istiyorum Caroline. Seanslarını bitirmemiştik. Bıraktığımızda Stefan'ı tanımladığını düşündüğünü biliyorum. Ama o olduğundan kesinlikle emin misin? Başka biri, ona benzeyen biri olamaz mı?"

Caroline arabaya dayanarak olduğu yerde dikildi ve yaşlarla dolu yüzünü kaldırdı. Olduğu yerde doğrulup oturan Stefan'a, sonra da Alaric'e baktı. "Ben..."

"İyi düşün Caroline, kesinlikle emin olmalısın. Başka biri olabilir miydi, mesela..."

"Kendine Damon Smith diyen adam gibi biri mesela," dedi Meredith. Alaric'in arabasının yanında, ince bir gölge gibi duruyordu. "Onu hatırlıyor musun Caroline? Alaric'in ilk partisine gelmişti. Bazı açılardan Stefan'a benziyordu."

Caroline şaşkın bir tavırla bakarken Elena olduğu yerde gerildi. Caroline yavaşça başıyla onayladı.

"Evet... Olabilir, sanırım. Her şey o kadar hızlı oldu ki... Ama olabilir."

"Ve hangisi olduğundan kesinlikle emin değilsin?" diye sordu Alaric.

"Hayır... Kesinlikle emin olamam."

"İşte," dedi Alaric. "Size daha fazla seansa ihtiyacı olduğunu, henüz hiçbir şeyden emin olamayacağımızı söylemiştim. Hala kafası karışık." Temkinli bir tavırla Stefan'a doğru yürüdü. Elena, kurdun da gölgelere çekilmiş olduğunu farketti. Elena onu görebiliyordu ama adamların gözleri büyük ihtimalle onu seçemiyordu.

Ortadan kaybolması adamları saldırganlaştırmıştı. "Neden sözediyorsunuz siz? Smith de kim? Ben onu hiç görmedim."

"Ama kızınız Vickie muhtemelen gördü Bay Bennett," dedi Alaric. "Bir sonraki seansta bunu öğrenebiliriz. Bunu yarın konuşacağız. Yarına kadar bekleyebilirsiniz, değil mi? Bence şimdi Stefan'ı hastaneye götürsem iyi olur." Adamlar kendi aralarında huzursuzca kıpırdandı.

"Ah, kesinlikle. Ve biz beklerken her şey olabilir," diye başladı Bay Smallwood. "Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda..."

NymphE - kuflu.com

"Yani bu durumda adaleti kendiniz sağlayacaksınız, öyle mi?" dedi Alaric. Sesi sertleşmişti. "Elinizde doğru şüpheli olsun ya da olmasın. Bu çocuğun doğaüstü güçleri olduğuna dair kanıtınız nerede? Sizinle ne kadar savaştı?"

"Burada bizimle savaşan bir kurt vardı," dedi Bay Smallwood kıpkırmızı bir yüzle. "Belki birliktedirler."

"Ben kurt murt görmedim. Bir köpek gördüm. Belki de karantinadan kaçan köpeklerden biri. Ama bu konunun onunla ne ilgisi var? Mesleki deneyimime dayanarak size yanlış adamı yakaladığınızı söylüyorum."

Adamlar tereddüt ediyordu ama hala yüzlerinde biraz şüphe vardı. Meredith araya girdi.

"Sanırım bu bölgede daha önce de vampir saldırıları olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Stefan buraya gelmeden uzun süre önce büyükbabam da bir saldırıya uğramıştı. Belki bazılarınız bunu duymuşsunuzdur." Caroline'a dik dik baktı.

Bu kadardı. Elena adamların birbirlerine huzursuzca baktığını ve arabalarına doğru gerilemeye başladığını gördü. Aniden, hepsi oradan bir an önce ayrılmak ister gibi davranmaya başlamıştı.

Bay Smallwood geride kaldı. "Bunu yarın konuşacağımızı söyledin Saltzman. Bir dahaki sefere, oğlumun hipnozdayken neler anlattığını duymak istiyorum."

Babası, Caroline'ı tuttu ve her şeyin bir hata olduğunu, kimsenin işleri ciddiye almadığını homurdanarak onu çabucak arabaya soktu.

Son araba da hareket edince, Elena sevgilisinin yanına koştu. "Sen iyi misin? Yaralandın mı?"

Stefan, Alaric'in yardım için uzattığı elinden uzaklaştı. "Caroline'la konuşurken bir şey bana arkadan çarptı. Birazdan iyileşirim." Alaric'e bir bakış attı. "Teşekkürler. Neden?"

"O bizim tarafımızda," dedi Bonnie yanlarına gelerek. "Size söylemiştim. Ah, Stefan, gerçekten iyi misin? Bir an orada bayılacağımı sandım. Ciddi değillerdi. Yani, gerçekten *ciddi* olamazlardı..."

"Ciddi olsunlar ya da olmasınlar, burada kalmamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Meredith. "Stefan'ın gerçekten hastaneye gitmeye ihtiyacı var mı?"

"Hayır," dedi Stefan, Elena onun başındaki kesiği endişeyle incelerken. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Oturacak bir yere."

"Anahtarlarım yanımda. Tarih sınıfına gidelim," dedi Alaric.

Bonnie şaşkın bir tavırla gölgelere bakıyordu. "Kurt da mı?" diye sordu ve bir gölge öne atılıp Damon'a dönüşünce irkildi.

"Ne kurdu?" dedi Damon.

Stefan yüzünü buruşturarak hafifçe döndü, "Sana da teşekkürler," dedi duygusuz bir sesle. Ama Stefan'ın, ağabeyinin yüzüne dikilen bakışlarında şaşkınlık vardı.

ELENA KORİDORDA ONU KENARA ÇEKTİ. "STEFAN, *NEDEN* ARKANdan geldiklerini farkedemedin? Neden bu kadar zayıfsın?"

Stefan başını iki yana salladı. "En son ne zaman beslendin?" diye ekledi Elena. "Stefan, *ne zaman*? Ben yanındayken hep bir bahane uyduruyorsun. Kendine ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ben iyiyim," dedi Stefan. "Gerçekten iyiyim Elena. Daha sonra avlanacağım."

NymphE - kuflu.com

"*Söz* veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Daha sonra, derken tam olarak ne kadar sonradan bahsettikleri konusunda anlaşmadıkları o anda Elena'nın aklına gelmedi. Koridorda, Stefan'ın öne geçmesine izin verdi.

Tarih sınıfı gece Elena'nın gözüne biraz farklı görünmüştü. Tuhaf bir atmosferi vardı, sanki ışıklar fazla parlakmış gibi. Şimdi bütün sıralar duvar dibine yığılmış olduğundan, Alaric'in masasının etrafına sadece beş sandalye çektiler. Sandalyeleri düzenlemeyi bitiren Alaric, Stefan'ı kendi minderli sandalyesine doğru nazikçe itti.

"Pekala, herkes bir yere otursun."

Hepsi ona bakıyordu. Bir an sonra, Bonnie bir sandalyeye yerleşti ama Elena, Stefan'ın yanında ayakta durdu. Damon grupla kapı arasında bir yerde kaldı ve Meredith, Alaric'in masasının üzerindeki kağıtları biraz iterek köşesine tünedi.

Alaric'in gözlerindeki öğretmen bakışı silindi. "Pekala," dedi tekrar ve çektiği sandalyelerden birine oturdu. "Pekala."

"Pekala," dedi Elena.

Herkes birbirine bakıyordu. Elena kapının yanından aldığı ilkyardım setinden bir parça pamuk çıkardı ve Stefan'ın başına pansuman yapmaya başladı.

"Sanırım bir açıklama yapma zamanı geldi," dedi.

"Doğru. Evet. Şey, görünüşe bakılırsa bir tarih öğretmeni olmadığımı hepiniz anlamışsınız..."

"Daha ilk beş dakika içinde," dedi Stefan. Sesi sakin ve tehlikeliydi. Elena bu ses tonunun Damon'ı hatırlattığını farkederek irkildi. "Eh, o halde nesin?"

Alaric özür dileyen bir hareket yaptı ve çekingen bir tavırla konuştu. "Bir psikolog. Kanepeci türünden değil," diye ekledi hemen. "Bir araştırmacı, bir deneysel psikologum. Duke Üniversitesi'nden. ESP* deneylerinin başladığı yer."

"Hani şu bakmadan kartta ne olduğunu bilmeni istedikleri gibi araştırmalar mı?" diye sordu Bonnie.

"Evet. Şey, şimdi elbette bunun bir hayli ötesine geçti. Sizinle Rhine kartlarıyla test yapmayı istemeyeceğimi söylemiyorum, özellikle de transa girdiğinizde." Alaric'in yüzü bilimsel merakla aydınlandı. Sonra boğazını temizleyerek devam etti. "Ama... Dediğim gibi. Her şey birkaç yıl önce parapsikoloji üzerine yazdığım bir yazıyla başladı. Doğaüstü güçlerin varlığını kanıtlamaya çalışmıyordum, sadece o güçlere sahip insanlar üzerindeki psikolojik etkilerini inceliyordum. Örneğin Bonnie, bir örnek vaka." Alaric'in sesi yükseldi ve konferans verir gibi devam etti. "Bu güçlerle başa çıkmak, zihinsel ve duygusal açıdan üzerinde nasıl bir etki yaratıyor?"

"Korkunç," diye cevap verdi Bonnie heyecanla. "Artık onları istemiyorum. Onlardan *nefret* ediyorum."

"Şey, görüyorsunuz," dedi Alaric. "Harika bir örnek olursun. Benim asıl sorunum, incelemek için gerçek psişik güçleri olan birini bulamamaktı. Bir sürü sahtekar vardı; kristal şifacılar, çubukla su arayanlar, kanallar, adını siz koyun. Ama polis merkezindeki bir arkadaşım bana bir tüyo verene kadar, gerçek bir şey bulamamıştım.

"Güney Carolina'da bir vampir tarafından ısırıldığını ve o zamandan beri psişik kabuslar gördüğünü söyleyen bir kadın var-

* ESP: Extra Sensory Perception. Altıncı his ve duygu ötesi algı. Ç.N.

NymphE - kutlu.com

dı. O dönemde sahtekarlara o kadar alışmıştım ki onun da öyle olduğunu düşünüyordum. Ama değildi. En azından, ısırılması konusunda yalan söylemiyordu. Ama gerçekten psişik olduğunu asla kanıtlayamadım."

"Isırıldığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Elena.

"Tıbbi kanıtlar vardı. Yaralarında bulunan salya kalıntıları, insan salyasına benzerdi ama tam olarak aynı değildi. İçinde pıhtılaşma önleyici bir madde vardı, hani şu sülüklerd..." Alaric aniden ne söylediğinin farkına vararak durdu ve hemen konuyu geçiştirdi. "Her neyse, sonuçta emindim. Ve her şey böyle başladı. Kadının başına gerçekten sıradışı bir şey geldiğinden emin olduktan sonra, onunkine benzer başka vakaları incelemeye başladım. Çok fazla yoktu, yine de vampirlerle karşılaşmış bazı insanlar vardı.

"Diğer tüm araştırmalarımı bırakıp vampir kurbanlarını bulmaya ve incelemeye odaklandım. Açıkçası bu alandaki en önemli uzman haline geldim," dedi Alaric. "Çok sayıda yazı yazdım..."

"Ama daha önce hiç gerçek bir vampir görmemiştin," diye araya girdi Elena. "Şimdiye kadar yani. Bu doğru mu?"

"Şey... Hayır. Yani karşımda etten kemikten halde görmemiştim. Ama bu konuda incelemeler filan yazmıştım."

Elena dudağını ısırdı. "Köpeklerle ne yapıyordun?" diye sordu. "Kilisede, ellerini onlara doğru sallarken?"

"Ah..." Alaric mahcup bir tavırla baktı. "Oradan buradan bir şeyler öğrenmiştim. Yaşlı bir dağlı bana kötülüğü uzaklaştıracak bir şey öğretmişti. İşe yarayabileceğini düşündüm."

"Öğrenmen gereken çok şey var," dedi Damon.

"Bu açık," dedi Alaric, sonra yüzünü buruşturdu. "Aslında, bunu buraya geldikten hemen sonra keşfettim. Müdürünüz Brian Newcastle adımı duymuş. Yaptığım araştırmaları biliyordu. Tanner öldürüldüğünde ve Dr. Feinberg cesette hiç kan bulamadığında ama boyunda dişle açılmış yara izlerine rastladığında... Beni aradılar. Bunun benim için büyük bir fırsat olabileceğini düşündüm. Hala bölgede bulunan bir vampir vakası. Tek sorun, buraya geldiğimde benden vampiri ortadan kaldırmamın beklendiğini anlamam oldu. Daha önce sadece kurbanlarla ilgilendiğimi bilmiyorlardı. Ve... Şeey, belki de boyumdan büyük bir işe kalkıştım. Ama güvenlerine layık olmak için elimden geleni yaptım."

"Rol yaptın," dedi Elena. "Evindeyken sözde inimizi filan bulmaktan sözettiğini duyduğumda, yaptığın şey buydu. Sadece onların beklentilerine karşılık veriyordun."

"Şey, *tam olarak* değil," dedi Alaric. "Teorik olarak ben bir uzmanım." Birden duraksadı. "Onlarla konuştuğumu duymakla ne kastettin?"

"Sen bir in ararken, o senin evinin tavan arasında uyuyordu," dedi Damon. Alaric ağzını açtı ve tekrar kapadı.

"Asıl bilmek istediğim, Meredith'in bütün bu sonuçlara nereden ulaştığı," dedi Stefan. Gülümsemiyordu.

Bütün bu konuşmalar boyunca Alaric'in masasının üzerindeki kağıt yığınlarına düşünceli gözlerle bakan Meredith başını kaldırıp diğerlerine baktı. Duygusuz bir sesle konuştu.

"Onu tanıdım. Başlangıçta nerede gördüğümü hatırlayamamıştım, çünkü neredeyse üç yıl olmuştu. Sonra büyükbabamın yattığı hastanede gördüğümü hatırladım. O adamlara söyledi-

NymphE - kuflu.com

ğim şey doğruydu Stefan. Büyükbabam bir vampirin saldırısına uğramıştı."

Kısa bir sessizlik oldu ve Meredith devam etti. "Uzun zaman önce olmuş, ben doğmadan önce. Çok ağır yaralanmamış ama asla gerçekten iyileşememiş. Biraz... Vickie gibi olmuş ama daha şiddete eğilimli hali. Sonunda kendine veya başka birine zarar vereceğinden korkmaya başlamışlar. Bu yüzden güvende olacağını düşünerek bir hastaneye yatırmışlar."

"Bir akıl hastanesi," dedi Elena. Sesi, sevgili arkadaşına duyduğu sempatiyi yansıtıyordu. "Ah, Meredith. Ama neden bu konuda bir şey söylemedin? Bize anlatabilirdin."

"Biliyorum. Anlatabilirdim... Ama anlatamadım. Ailem bu sırrı çok uzun süre gizledi. Daha doğrusu gizlemeye çalıştı. Caroline'ın günlüğüne yazdıklarına bakılırsa bunu duyduğu açıktı. Sorun şu ki büyükbabamın vampirlerle ilgili anlattıklarına kimse gerçekten inanmadı. Diğer çılgınca hikayelerinden biri sandılar. Böyle bir sürü şey anlatırdı gerçekten de. Ben bile inanmıyordum... Ta ki Stefan'la tanışana kadar. Sonra... Bilmiyorum. Zihnim parçaları birleştirmeye başladı. Ama sen geri dönene kadar düşündüğüm şeye gerçekten *inanmıyordum* Elena."

"Benden nefret etmemene şaşırdım," dedi Elena.

"Nasıl edebilirim ki? Seni tanıyorum. Stefan'ı da. Kötü olmadığınızı biliyorum." Meredith, Damon'a bakmadı, onun kötü olup olmadığından hala pek emin değildi. "Ama Alaric'in hastanede büyükbabamla konuştuğunu hatırladığımda, onun da [illegible]ığını biliyordum. Sadece bunu sizlere nasıl kanıtlayabileceğimi bilmiyordum."

"Ben de seni tanımamıştım," dedi Alaric. "İhtiyarın farklı bir soyadı vardı. Annenin babasıydı sanırım, değil mi? Ve o zamanlar seni bekleme salonunda gördüysem bile, henüz çırpı bacaklı bir çocuktun. Değişmişsin," dedi takdir dolu bir bakışla.

Bonnie öksürdü.

Elena düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Peki, o zaman bu adamlar ellerinde kazıkla burada ne arıyordu?"

"Caroline'ı hipnoza sokmak için ailesinden izin istemiştim. Ve bulgularımı onlara da açıkladım. Ama bu gece olanlarla bir ilgim olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Bundan haberim bile yoktu."

"Ona ne yaptığımızı, Diğer Güç'ü aradığımızı anlattım," dedi Meredith. "Bize yardım etmek istiyor."

"Yardım *edebileceğimi* söyledim," dedi Alaric temkinli bir tavırla.

"Yanlış," dedi Stefan. "Ya bizimlesindir ya da bize karşısındır. Orada yaptığın şey için, adamlarla konuştuğun için minnettarım ama bu sorunu senin başlattığın da bir gerçek. Şimdi bir karar vermek zorundasın. Bizimle misin... Onlarla mı?"

Alaric her birinin yüzüne tek tek baktı: Meredith'in ısrarcı gözlerine, Bonnie'nin kalkık kaşlarına, yerde diz çökmüş olan Elena'ya ve Stefan'ın şimdiden iyileşmeye başlamış olan kafasına. Sonra bakışlarını, duvara dayanmış halde duran Damon'a çevirdi. "Yardım edeceğim," dedi sonunda. "Tanrım, bu gerçekten de ilginç bir vaka."

"Tamam o halde," dedi Elena. "Takımdasın. Şimdi, yarın Bay Smallwood'la ilgili ne yapacağız? Tyler'ı tekrar hipnoza sokmanı isterse?"

NymphE - kuflu.com

"Onu oyalarım," dedi Alaric. "Sonsuza dek oyalayamam ama bize biraz zaman kazandırabilirim. Ona dansla ilgili yardım etmem gerektiğini..."

"Durun," dedi Stefan. "Eğer önlemenin bir yolu varsa, bu dans kesinlikle yapılmamalı. Müdürle aran iyi, kurulla konuşabilirsin. Onlara dansı iptal ettir."

Alaric irkildi. "Bir şeyler olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Stefan. "Bunun tek sebebi sadece diğer partilerde olanlar da değil. Bence bir şeyler gelişiyor. Bu bir haftadır devam ediyor, bunu hissedebiliyorum."

"Ben de öyle," dedi Elena. O ana kadar farketmemişti ama hissettiği gerginlik, telaş duygusu, sadece kendi içinden yükselmiyordu. Dışarıda, her yerdeydi. Havayı yoğunlaştırıyordu. "Bir şeyler olacak Alaric."

Alaric hafif bir ıslıkla nefesini boşalttı. "Şey, onları ikna etmeyi denerim ama... Bilmiyorum. Müdür her şeyi normalmiş gibi göstermeye kararlı. Ve partinin iptal edilmesi için ona söyleyebileceğim mantıklı bir sebep aklıma gelmiyor."

"Yine de ısrar et," dedi Elena.

"Ederim. Bu arada, belki siz de kendinizi korumayı düşünmelisiniz. Meredith'in dedikleri doğruysa saldırıların hedefi siz ve size yakın olan insanlar olacak. Erkek arkadaşın bir kuyuya atıldı, araban nehre itildi, cenaze törenin bozuldu. Meredith, senin kardeşinin de az kalsın bir saldırıya uğrayacağını söyledi. Eğer yarın bir şey olacaksa, belki kasabadan gitmek isteyebilirsiniz."

İrkilme sırası Elena'daydı. Saldırıları hiç bu açıdan değerlendirmemişti ama Alaric söylediklerinde haklıydı. Stefan'ın içini çektiğini ve parmaklarını daha sıkı kavradığını hissetti.

"Doğru," dedi Stefan. "Gitmelisin Elena. Ben burada..."

"*Hayır*. Sensiz gitmiyorum. Ve," diye devam etti Elena. Bir an durup düşündü. "Ve Diğer Güç'ü bulup durdurana kadar ben de *hiçbir yere* gitmiyorum." Başını kaldırıp Stefan'a baktı ve konuşmasını hızlandırdı. "Ah, Stefan, görmüyor musun, diğer hiç kimsenin buna karşı en ufak bir şansı bile yok. Bay Smallwood ve arkadaşlarının hiçbir fikri yok. Alaric sadece ellerini sallayarak savaşabileceğini sanıyor. Hiçbiri neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyor. Eğer biri ona karşı bir şey yapabilecekse, bu sadece biz olabiliriz."

Stefan'ın bakışlarındaki itirazı görebiliyordu ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Ama doğruca gözlerinin içine bakmaya devam ederken itirazlarının tek tek düştüğünü farketti. Çünkü söyledikleri doğruydu.

"Pekala," dedi Stefan sonunda sıkıntıyla. "Ama bütün bunlar biter bitmez gidiyoruz. Seni, insanların ellerinde tahta kazıklarla dolaştığı bir kasabada bırakmaya hiç niyetim yok."

"Evet." Elena, Stefan'ın elini sıkarak karşılık verdi. "Bütün bunlar bittiğinde gidiyoruz."

Stefan, Alaric'e döndü. "Onları yarınki danstan vazgeçirmenin bir yolu yoksa, bence dikkatli olsak iyi olur. Bir şey olursa, kontrolden çıkmadan önce onu durdurabiliriz belki."

"Bu iyi bir fikir," dedi Alaric neşelenerek. "Yarın hava kararıktan sonra burada, tarih sınıfında buluşabiliriz. Buraya kimse gelmez. Bütün gece nöbet tutarız."

Elena şüpheli bakışlarını Bonnie'ye çevirdi.

"Eh... Bu dansı kaçırmak anlamına gelecek... Gidecek olanlarımız için yani."

NymphE - kuflu.com

Bonnie doğruldu. "Ah, bir dansı kaçırmak kimin umrunda ki?" dedi. "Neden bir dans herhangi biri için önemli olsun ki?"

"Doğru," dedi Stefan ciddi bir yüzle. "O halde karar verildi." Vücudu bir acıyla gerilmiş gibi yüzünü buruşturarak bakışlarını eğdi. Onun bu hali, Elena'yı endişelendirdi.

"Eve gidip dinlenmen gerek," dedi. "Alaric, bizi götürebilir misin? O kadar uzak değil."

Stefan yürüyebileceğini söyleyerek itiraz ettiyse de sonunda vazgeçti. Pansiyona ulaştıklarında Stefan ve Damon arabadan indi, Elena'ysa son bir soru için Alaric'in penceresine eğildi. Alaric onlara hikayesini anlattığından beri zihnini kemiren bir şey vardı.

"Vampirlerle karşılaşan şu insanlar," dedi Elena. "Psikolojik etkiler nelerdi? Yani, hepsi delirip kabuslar mı görüyordu? Aralarında iyi olanlar var mıydı?"

"Bu kişiye bağlı," dedi Alaric. "Ve kaç kez bağlantıya girdiklerine, ne türde bağlantılar olduğuna... Çoğunlukla kurbanın kişilik yapısı ve başına gelen olayı ne ölçüde kaldırabildiği önemli."

Elena başıyla onayladı ve Alaric'in arabasının farları karlı havada gözden kaybolana kadar bir şey söylemedi. Sonra Stefan'a döndü.

"Matt..."

12

STEFAN, kar kristalleri serpilmiş siyah saçlarının altından Elena'ya baktı. "Ne olmuş Matt'e?"

"Bir şey... Hatırlıyorum. Net değil. O ilk gece, kendimde değilken... O zaman Matt'i görmüş müydüm? Ben..."

İçinde yükselen korku ve tiksintiyle devam edemedi. Ama bitirmesine gerek yoktu ve Stefan'ın da cevap vermesi gerekmiyordu. Elena gerçeği onun gözlerinde görmüştü.

"Tek yolu buydu Elena," dedi. "İnsan kanı olmazsa ölürdün. Birine isteği dışında saldırmayı, incitmeyi, belki de onu öldürmeyi mi tercih ederdin? Duyduğun ihtiyaç seni buna itebilirdi. Bunu mu yapsaydın?"

"*Hayır*," dedi Elena başını şiddetle iki yana sallayarak. "Ama Matt olmak zorunda mıydı? Ah, buna cevap verme. Benim de aklıma başka biri gelmiyor." Titrek bir nefes aldı. "Onun için endişeleniyorum Stefan. O geceden beri onu görmedim. Matt iyi mi? Sana neler söyledi?"

NymphE - kuflu.com

"Pek bir şey değil," dedi Stefan bakışlarını kaçırarak. "Özünde yatan şey, *beni rahat bırak*'tı. O gece herhangi bir şey olduğunu inkar etti ve senin öldüğünü söyledi."

"Durumu kaldıramayan birinin sözlerine benziyor," diye yorum yaptı Damon.

"Ah, kes sesini!" dedi Elena. "Sen bu konunun dışında kal lütfen ve bunu yaparken de belki zavallı Vickie Bennett'ı düşünmek isteyebilirsin. Sence o bugünlerde nasıl dayanıyor?"

"Vickie Bennett'ın kim olduğunu bilseydim, belki bir yararı olabilirdi. Ondan bahsedip duruyorsunuz ama kızla karşılaşmadım bile."

"Evet, karşılaştın. Benimle oyun oynama Damon. Mezarlık, hatırladın mı? Kilise harabeleri? Kızı orada iç çamaşırlarıyla dolaşır halde bırakmıştın?"

"Üzgünüm ama hayır. Ve genellikle iç çamaşırlarıyla bıraktığım kızları *hatırlarım*."

"O zaman Stefan yaptı," dedi Elena alaycı bir tavırla.

Damon'ın gözleri öfkeyle parladı ama hemen rahatsız edici bir gülümsemeyle örtbas etti. "Belki öyledir. Belki de *sen* yapmışsındır. Benim için farketmez ama bu suçlamalardan yorulmaya başladım artık. Ve şimdi..."

"Dur," dedi Stefan şaşırtıcı bir sıcaklıkla. "Henüz gitme. Konuşmamız gerek..."

"Korkarım daha önceden verilmiş bir sözüm var." Kanat sesleri duyuldu ve Stefan'la Elena yalnız kaldı.

Elena yumruğunu dudaklarına dayadı. "Lanet olsun. Onu kızdırmak istememiştim. Özellikle de bütün akşam neredeyse uygar davrandıktan sonra."

"Boşver," dedi Stefan. "Öfkeli olmak onun hoşuna gidiyor. Matt'le ilgili ne diyordun?"

Elena, Stefan'ın yüzündeki bitkin ifadeyi gördü ve ona sarıldı. "Şimdi onun hakkında konuşmayalım. Belki de yarın onu görmeye gitmeliyiz. Ona..." Elena çaresizce diğer elini kaldırdı. Matt'e ne söylemek istediğini bilmiyordu, sadece *bir şey* yapması gerektiğini biliyordu.

"Bence," dedi Stefan yavaşça, "onu görmeye *sen* gitsen daha iyi olur. Ben onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemek istemedi. Bunu anlayabiliyorum. Belki sen daha etkili olursun. Ve bence..." Bir an duraksadıktan sonra kararlı bir tavırla devam etti. "Bence onunla yalnız konuşman daha iyi. Hatta şimdi gidebilirsin."

Elena ona dik dik baktı. "Emin misin?"

"Evet."

"Ya sen... Sen iyi olacak mısın? Seninle kalma..."

"Beni merak etme Elena," dedi Stefan nazikçe. "Hadi git."

Elena tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Uzun sürmez."

ELENA, BOYALARI DÖKÜLEN VE ÇARPIK POSTA KUTUSUNDA *Honeycutt* yazan evin yan tarafına kimseye görünmeden süzüldü. Matt'in penceresi kilitli değildi. *Dikkatsiz çocuk,* diye düşündü Elena onaylamayan bir tavırla. *İçeri bir şeylerin girebileceği aklına gelmiyor mu?* Pencereyi açtı ama daha ileri gidemezdi. Yumuşak bir duvar gibi hissettiği görünmez bir engel, havayı yoğunlaştırarak geçmesini engelliyordu.

"Matt," diye fısıldadı. Oda karanlıktı, yine de yataktaki silueti belli belirsiz görebiliyordu. Yeşil rakamları olan bir dijital saat, 00:15'i gösteriyordu. "Matt," diye tekrarladı.

NymphE - kuflu.com

Siluet kıpırdandı. "Ha?"

"Matt, seni korkutmak istemedim." Elena yatıştırıcı bir sesle konuşuyor, ürküterek ödünü patlatmak yerine onu nazikçe uyandırmaya çalışıyordu. "Benim, Elena. Seninle konuşmak istiyorum. Ama önce beni içeri davet etmelisin. Bunu yapar mısın?"

"Ah, içeri gel." Elena, Matt'in sesinde şaşkınlık hissetmemişti. Ancak içeri girdikten sonra onun hala uyuduğunu farketti.

"Matt. *Matt*," diye fısıldadı daha fazla yaklaşmaya korkarak. İçerisi çok sıcak, neredeyse boğucuydu. Anlaşılan kalorifer sonuna kadar açılmıştı. Yatağın üzerindeki battaniye yığınının altından çıkan çıplak ayağı ve diğer uçtaki sarı saçları görebiliyordu.

"Matt?" Elena çekingen bir tavırla uzanıp ona dokundu.

İşte bu bir karşılık buldu. Matt öfkeli bir homurtuyla hızla doğrulup oturdu. Göz göze geldiklerinde, gözleri iri iri açıldı.

Elena küçük ve zararsız görünmeye çalışıyordu. Duvara doğru geriledi. "Seni korkutmak istemedim. Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama biraz konuşabilir miyiz?"

Matt sadece ona bakmaya devam etti. Sarı saçları terliydi ve ıslak tavuk tüyleri gibi dikilmişti. Çıplak boynunda atan nabzı görülüyordu. Elena, Matt'in yataktan fırlayıp koşarak odadan çıkacağından korktu.

Sonra Matt'in omuzları gevşedi ve yavaşça gözlerini kapadı. Derin derin ama zorlukla nefes alıp veriyordu. "Elena."

"Evet," diye fısıldadı Elena.

"Sen öldün."

"Hayır, buradayım."

"Ölüler geri dönmez. Babam geri dönmedi."

"Gerçekten ölmedim, sadece değiştim." Matt'in gözleri hala kapalıydı ve Elena içini saran soğuk umutsuzluğu hissetti. "Ölmüş olmamı diliyorsun, değil mi? Hemen gidiyorum," diye fısıldadı.

Matt yüzünü buruşturdu, yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

"Hayır. Ah, hayır. Ah, yapma, Matt, lütfen."

Elena kendi gözyaşlarıyla savaşırken ona sarıldı. "Matt, çok üzgünüm, buraya hiç gelmemeliydim."

"Gitme," diye hıçkırdı Matt. "Sakın gitme."

"Gitmeyeceğim." Elena kendini daha fazla tutamadı ve gözyaşları Matt'in ıslak saçlarına damladı. "Seni incitmeyi asla istemedim," dedi. "*Asla*, Matt, bütün o zamanlar boyunca, yaptığım her şey... Seni asla incitmek istemedim. Gerçekten..." Sonra sustu ve sadece Matt'e sarılmaya devam etti.

Bir süre sonra Matt'in nefesi yatıştı, arkasına yaslanıp yüzünü yatak örtülerine sildi. Elena'yla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Yüzünde sadece utanç değil aynı zamanda güvensizlik de vardı. Sanki kendini korktuğu bir şeye hazırlıyormuş gibiydi.

"Pekala, demek buradasın. Hayattasın," dedi Matt. "Peki, ne istiyorsun?"

Elena afallamıştı.

"Hadi, istediğin bir şey olmalı. Ne?"

Elena yine gözlerinin dolduğunu hissetti ama bu kez bastırdı. "Sanırım bunu hakettim. Hakettiğimi *biliyorum*. Ama bu kez, Matt, kesinlikle hiçbir şey istemiyorum. Sadece özür dilemeye, seni kullandığım için üzgün olduğumu söylemeye geldim. Benim için çok değerlisin ve sana bir şey olursa üzülürüm. Bir

NymphE - kuflu.com

şeyleri düzeltebilmeyi umuyordum." Ağır bir sessizlikten sonra ekledi. "Sanırım artık gitsem iyi olur."

"Hayır, dur, bekle bir saniye." Matt yüzünü yine yatak örtülerine sildi. "Dinle. Bu aptalcaydı ve sersem gibi..."

"Hayır, bir beyefendi gibi davrandın. Yoksa bana uzun zaman önce kapıyı gösterirdin."

"Hayır, ben aptalın tekiyim. Ölmediğin için zıp zıp zıplıyor olmalıydım. Birazdan bunu da yaparım. Dinle." Elena'nın bileğini yakaladı ve genç kız şaşkınlıkla bakakaldı. "Kara Göl Canavarı bile olsan umrumda değil, sadece..."

"Matt." Elena paniğe kapılarak boştaki elini Matt'in dudaklarına koydu.

"Biliyorum. Siyah pelerinli çocukla nişanlısın. Endişelenme, onu hatırlıyorum. Hatta Tanrı bilir neden ama ondan hoşlanıyorum da." Matt derin bir nefes aldı. Şimdi daha da sakinleşmiş gibiydi. "Bak, Stefan'ın sana söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Bana bir sürü şey anlattı. Kötü olmak ve Tyler'a yaptıklarıyla ilgili üzüntü duymamak hakkında. Neden sözettiğimi biliyor musun?"

Elena gözlerini yumdu. "O geceden beri neredeyse hiçbir şey yemedi. Sanırım sadece bir kez avlandı. O kadar zayıf düştü ki bu gece neredeyse kendini öldürtüyordu."

Matt başıyla onayladı. "Demek sadece saçmalıyordu. Bunu tahmin etmeliydim."

"Şey, hem öyle hem de değil. İhtiyaç çok güçlü, tahmin edebileceğinden çok daha güçlü." Elena bugün kendisinin de beslenmediğini ve Alaric'in evine gitmeden öncesinden beri aç olduğunu hatırladı. "Aslında... Matt, ben şimdi gitsem iyi olur

Sadece bir şey... Yarın gece dans olursa, sakın gitme. Orada bir şeyler olacak, kötü bir şeyler. Biz engellemeye çalışacağız ama ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

"*Biz* dediğin kim?" diye sordu Matt.

"Stefan, umarım Damon ve ben. Meredith'le Bonnie de... Bir de Alaric Saltzman. Alaric'i sorma, uzun hikaye."

"Neyi engellemeye çalışacaksınız?"

"Ah, nasıl da unuttum, sen bilmiyorsun. O da uzun hikaye ama... Kısa cevabı şu: Beni öldüren her neyse onu. Cenaze törenimde o köpekleri insanlara kim saldırttıysa. Kötü bir şey, Matt. Bir süredir Fell's Church'ün başına musallat oldu. Ve yarın gece herhangi bir şey yapmasını engellemeye çalışacağız." Elena yüzünü buruşturmamaya çalışarak konuştu. "Bak, üzgünüm ama gerçekten gitmem gerek." Kendini tutamadı ve bakışları Matt'in boynundaki mavi damara kaydı.

Bakışlarını kaçırmayı başardığında ve Matt'in yüzüne baktığında, şaşkınlığın yerini ani bir kavrayışın aldığını gördü. Sonra inanılmaz bir şey oldu. Kabullenme. "Sorun değil," dedi Matt.

Elena doğru duyduğundan emin olamadı. "Matt?"

"Sorun değil dedim. Daha önce canım yanmadı."

"Hayır. Hayır Matt, gerçekten. Buraya bunun için gelmedim..."

"Biliyorum. Bu yüzden istiyorum. Sana bir kez olsun istemediğin bir şeyi vermek istiyorum." Bir an sonra ekledi. "Eski günlerin hatırına."

Stefan, diye düşündü Elena. Stefan ona yalnız gelmesini söylemişti. Stefan biliyordu. Ve sorun değildi. Bu, onun Matt'e hediyesiydi... Ve Elena'ya.

NymphE - kuflu.com

Sana geri döneceğim Stefan, diye düşündü Elena.

"Yarın gelip size yardım edeceğim," dedi Matt, Elena ona yaklaşırken. "Davet edilmiş olmasam bile."

Ve Elena'nın dudakları Matt'in boynuna değdi.

13 Aralık, Cuma

Sevgili Günlük,

Zaman geldi.

Bunu daha önce de yazdığımı ya da en azından düşündüğümü biliyorum. Ama zaman geldi. Büyük gece. Her şeyin olacağı gece. İşte bu.

Stefan da hissediyor. Bugün okuldan döndüğünde, dansın yapılacağını söyledi. Bay Newcastle dansı iptal ederek panik yaratmak istememiş. Dışarıda 'güvenlik' sağlayacaklarmış. Sanırım bununla kastettikleri şey polis. Belki Bay Smallwood ve dostlarından bazıları da tüfekleriyle gelir. Her ne olacaksa, durdurabileceklerini sanmıyorum.

Bizim de bunu başarabileceğimizden emin değilim.

Bütün gün kar yağdı. Geçit kapandı. Yani kasabanın bütün giriş çıkışları kapalı. Kar temizleme aracı oraya gidene kadar. Ki bu da yarın sabahtan önce olmayacak. Ve yarın çok geç olacak.

Havada bir tuhaflık var. Sadece kar değil. Sanki çok daha soğuk bir şey bekliyor. Bir okyanusun dalgasının kıyıya çarpmadan önce çekilmesi gibi şimdilik geri çekildi. Ama serbest kaldığında...

Bugün diğer günlüğümü düşündüm. Yatak odası dolabımın zemin tahtalarının altındaki. Artık bana ait olan bir şey varsa, o da

sadece o günlük. Onu almayı düşündüm ama eve tekrar gitmek istemiyorum. Dayanabileceğimi sanmıyorum. Ve eğer beni görürse, Judith Hala'mın dayanamayacağını da biliyorum.

Buna dayanabilen birilerinin olduğuna inanamıyorum. Meredith, Bonnie... Özellikle de Bonnie. Şey, Meredith de. Hele de ailesinin başına gelenlerden sonra. Ve Matt.

Onlar iyi ve sadık dostlar. Komik; arkadaşlardan ve hayranlardan oluşan bir dünya olmadan öleceğimi sanırdım. Ama şimdi sadece bu üçüyle de çok mutluyum. Çünkü onlar gerçek dostlar.

Onlara bu kadar değer verdiğimi daha önce farketmemiştim. Ya da Margaret'a... Hatta Judith Hala'ma. Ve okuldaki herkes... Daha birkaç hafta önce, Robert E. Lee'deki bütün insanlar düşüp ölse bile umursamayacağımı söylediğimi biliyorum ama bu doğru değil. Bu gece onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Konudan konuya atladığımın farkındayım. Sadece, benim için önemli olan şeylerden bahsediyorum işte. Onları zihnimde toparlamaya çalışıyorum. Ne olur ne olmaz diye.

Şey, zaman geldi. Stefan bekliyor. Bu son satırı bitirip gideceğim.

Sanırım kazanacağız. Öyle olmasını umuyorum.

Deneyeceğiz.

Tarih sınıfı ılık ve parlak ışıklıydı. Okul binasının diğer tarafında, kantin daha da parlaktı ve Noel süsleriyle parlıyordu. Oraya ulaştıklarında, Elena temkinli bir mesafeden ortamı kontrol etmiş, dans için gelen çiftleri izlemiş ve kapıda duran şerif yardımcılarını görmüştü. Damon'ın sessiz varlığını arkasında hissederek uzun, açık kumral saçlı bir kızı işaret etmişti.

NymphE - kuflu.com

"Vickie Bennett," demişti.

"Buna inanırım," diye karşılık vermişti Damon da.

Elena şimdi gece için kurdukları karargaha bakıyordu. Alaric'in masası boşaltılmıştı ve Alaric okul haritasının üzerine eğilmişti. Meredith onun yanında duruyordu, siyah saçları Alaric'in koluna dökülüyordu. Matt'le Bonnie otoparkta dansa gelenlerle kaynaşıyordu, Stefan'la Damon da okulun etrafında devriye geziyordu. Bu işi sırayla yapacaklardı.

"Sen içeride kalsan iyi olur," dedi Alaric, Elena'ya. "En son ihtiyacımız olan şey, birinin seni görüp elinde kazıkla kovalamaya başlaması."

"Bütün hafta kasabada dolaşıp durdum," dedi Elena. "Görülmek istemezsem, beni göremezsin." Yine de tarih sınıfında kalıp koordinasyonla ilgilenmeyi kabul etti.

Bir şato gibi, diye düşündü Alaric'in harita üzerinde şerif yardımcılarını ve diğer adamları konumlandırmasını izlerken. *Ve biz de şatomuzu savunuyoruz. Ben ve sadık şövalyelerim.*

Duvardaki düz yüzeyli yuvarlak saat geçen dakikaları sayıyordu. Elena kapıdan girip çıkanlara yol verirken bir yandan da saati kontrol ediyordu. İsteyenlere termostan sıcak kahve dolduruyor ve gelen raporları dinliyordu.

"Okulun kuzey tarafında her şey sakin."

"Caroline az önce Kar Kraliçesi seçildi. Büyük sürpriz."

"Otoparkta bazı çocuklar kavga etti, şerif onları topladı..."

Böylece geceyarısı gelip geçti.

"Belki de yanıldık," dedi Stefan bir saat kadar sonra. Akşam başladığından beri ilk kez hepsi birden içerideydi.

"Belki de başka bir yerde oluyor," dedi Bonnie.

"Nerede olacağını bilmek mümkün değil ki," dedi Elena. "Ama olacağı konusunda yanılmadık."

"Belki de," dedi Alaric düşünceli bir tavırla, "bir yolu vardır. Nerede olacağını öğrenmenin yani." Bütün başlar soran bir tavırla kalkınca açıkladı. "Önseziler."

Bütün gözler Bonnie'ye döndü.

"Ah, hayır," dedi Bonnie. "Bunları bıraktım artık. *Nefret ediyorum.*"

"Bu büyük bir armağan..." diye başladı Alaric.

"Büyük bir baş ağrısı. Bakın, anlamıyorsunuz. Sıradan tahminler bile yeterince kötü zaten. Çoğu zaman bilmek istemediğim şeyleri öğreniyorum. Ama kontrol altına alınmak... İşte o *berbat.* Sonrasında ne dediğimi bile hatırlamıyorum. Ki bu daha da korkunç."

"Kontrol altına alınmak mı?" dedi Alaric. "Nasıl yani?"

Bonnie içini çekti. "Kilisede bana olan şey buydu," dedi. "Başka şeyler de yapabiliyorum. Su falı bakmak ya da avuç okumak gibi..." Bir an Elena'ya baktı ve sonra başını çevirdi. "Ve öyle şeyler... Ama bir de, birinin beni ele geçirdiği ve ağzımdan konuştuğu zamanlar var. Bedenimin içinde başka biri varmış gibi."

"Mezarlıkta bir şeyin beni beklediğini söylediğinde olduğu gibi," dedi Elena. "Ya da köprüye yaklaşmamam konusunda beni uyardığın zamanki gibi. Akşam yemeğine geldiğinde, ölümün evin içinde olduğunu söylediğindeki gibi." Otomatikman Damon'a döndü ama Damon ona dümdüz bakarak karşılık verdi. *Ama bu yanlıştı,* diye düşündü Elena. Ölümü Damon'ın elinden olmamıştı. O halde kehanet neyi kastetmişti? Bir an için

NymphE - kuflu.com

zihninde bir şey belirdi ama daha ne olduğunu anlayamadan Meredith araya girdi.

"Sanki başka bir ses Bonnie'nin ağzından konuşuyor," diye açıkladı Meredith, Alaric'e. "Hatta görünüşü değişiyor. Belki de kilisede bunu görebilecek kadar yakında değildin."

"Niye bunları bana daha önce anlatmadınız?" diye sordu Alaric. "Bu önemli olabilir. Bu varlık -ya da her neyse- bize çok önemli bilgiler sağlayabilir. Diğer Güç'le ilgili gizemi ortadan kaldırabilir veya en azından bize nasıl savaşacağımız konusunda bir ipucu verebilir."

Bonnie başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Öylece ıslık çalıp çağırabileceğim bir şey değil ve sorulara da cevap vermiyor. Sadece kendiliğinden oluyor. Ve bundan nefret ediyorum."

"Yani onu başlatan herhangi bir şey aklına gelmiyor mu? Daha önce olmasını sağlamış bir şey?"

Elena'yla Meredith birbirine baktı. Bunu neyin başlatabileceğini kesinlikle biliyorlardı. Elena yanağının iç tarafını ısırdı. Bu Bonnie'nin tercihiydi. Bonnie'nin tercihi olmalıydı.

Başını ellerinin arasına alan Bonnie, kızıl buklelerinin arasından Elena'ya bir bakış attı. Sonra gözlerini kapatarak homurdandı.

"Mumlar," dedi.

"Ne?"

"*Mumlar.* Bir mum alevi işe yarar. Emin olamam, anlamaya çalış, herhangi bir söz vermiyorum."

"Birinin bilim laboratuarını yağmalaması gerekecek," dedi Alaric.

ALARIC'İN İLK KEZ DERSE GİRDİĞİ VE HEPSİNE SANDALYELERİ daire biçiminde dizmelerini söylediği günkü gibiydi. Elena çemberde oturanların, mum aleviyle aydınlanan yüzlerine baktı. Matt dişlerini sıkmıştı. Yanında, siyah kirpiklerinin gölgesi yukarı vuran Meredith oturuyordu. Alaric hevesli bir tavırla öne eğilmişti. Damon'ın yüzünde ışık ve gölge dans ediyordu. Elena'nın gözleri Stefan'ın çıkık elmacıkkemiklerine takıldı. Ve son olarak da mum ışığında daha da kırılgan ve solgun görünen Bonnie...

Hepimiz birbirimizle bağlantılıyız, diye düşündü Elena kilisede hissettiklerini hatırlayarak. Bir kase suyun içinde yüzen beyaz mum daireyi hatırladı. *Birlikte olursak başarabiliriz.*

"Sadece mumun içine bakacağım," dedi Bonnie titrek bir sesle. "Ve hiçbir şey düşünmeyeceğim. Kendimi açmaya çalışacağım." Derin derin nefes alıp verirken bakışlarını mumun alevine odakladı.

Ve daha önceki gibi aniden oluverdi. Bonnie'nin yüzündeki ifade silindi. Gözleri mezarlıktaki taş melek heykellerinin gözleri gibi boş bakmaya başladı.

Tek kelime etmiyordu.

O anda, Elena ne soracaklarına karar vermediklerini hatırladı. Bonnie bağlantıyı kaybetmeden önce doğru soruyu zihninde biçimlendirmeye çalıştı. "Diğer Güç'ü nerede bulabiliriz?" diye sordu. Aynı anda Alaric patladı. "Sen kimsin?" Sesleri ve soruları karıştı.

Bonnie'nin yüzü döndü ve görmeyen gözlerle çemberdekileri taradı. Sonra Bonnie'ye ait olmayan bir ses cevap verdi. "Ge[illegible] gör."

NymphE - kuflu.com

"Bir dakika," dedi Matt, Bonnie hala transtayken ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde. "Nereye gidiyor bu?"

Meredith montuna uzandı. "Onunla gidiyor muyuz?"

"Ona dokunmayın!" dedi Alaric, Bonnie kapıya doğru yürürken yerinden fırlayarak.

Elena önce Stefan'a, sonra Damon'a baktı. Hepsi birlikte boş koridorda Bonnie'nin peşine düştü.

"Nereye gidiyoruz? Hangi soruya cevap veriyor?" diye sordu Matt. Elena sadece başını iki yana salladı. Alaric, Bonnie'nin hızına uyum sağlamak için hafifçe koşuyordu.

Dışarıya, yağan kara çıktığında Bonnie yavaşladı ve Elena'yı şaşırtan bir şekilde Alaric'in personel otoparkındaki arabasına gidip yanında durdu.

"Hepimiz sığmayız, ben Matt'le gelirim," dedi Meredith. Teni soğuk havanın yanı sıra heyecanla buz kesen Elena, Alaric'in arabasına bindi. Damon'la Stefan onun iki yanına oturdu. Bonnie öne yerleşti. Doğruca karşıya bakıyor, hiç konuşmuyordu. Ama Alaric otoparktan çıkarken Bonnie bir elini kaldırarak işaret etti. Doğruca Lee Caddesi'ne ve sonra sola, Arbor Green'e... Elena'nın evine yaklaşıp Thunderbird'e yöneldiler. Şimdi Old Creek Yolu'na gidiyorlardı.

Elena nereye gittiklerini o zaman anladı.

Diğer köprüden, herkesin 'yeni köprü' dediği yerden mezarlığa yöneldiler. Wickery Köprüsü artık yıkılmıştı. Kapı tarafından, Tyler'ın Elena'yı kilise harabelerine götürürken kullandığı yerden geçtiler.

Alaric'in arabası, Tyler'ın arabasının durduğu yerde durdu. Meredith arkalarına yanaştı.

Korkunç bir deja vu duygusuyla, Elena tepeye uzanan patikayı tırmanıp kapıdan geçti ve Bonnie'nin peşinden, kilise harabelerinin durduğu yere yürüdü. Bir zamanlar kapının olduğu boş deliğe geldiklerinde duraksadılar.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Elena. "Dinle beni. Sadece hangi sorumuza cevap verdiğini söyle."

"Gel de gör."

Elena çaresizce diğerlerine baktı. Sonra eşikten geçti. Bonnie yavaşça beyaz mermer türbeye yaklaştı ve durdu.

Elena önce türbeye, sonra Bonnie'nin hayaleti andıran yüzüne baktı. Kollarındaki ve ensesindeki bütün tüyler kabarmıştı. "Ah, hayır..." diye fısıldadı. "O olmasın."

"Elena, neden sözediyorsun sen?" diye sordu Meredith.

Elena, Thomas ve Honoria Fell'in mermer heykellerine baktı. "Bu şey açılıyor," diye fısıldadı.

NymphE - kuflu.com



"Sizce içine bakmalı mıyız?" diye sordu Matt.

"Bilmiyorum," dedi Elena. Tyler yağmalama amacıyla açtığında olduğu gibi, mezarın içinde ne olduğunu görmeyi şimdi de istemiyordu. "Belki de açamayız," diye ekledi. "Tyler ve Dick yapamadı. Ancak ben üzerine yaslandığım zaman yana kaydı."

"Şimdi de yaslan, belki bir tür gizli mekanizması vardır," dedi Alaric. Elena denedi ama sonuç alamadı. "Pekala," dedi Alaric. "Hepimiz tutup kaldırmaya çalışalım. Şöyle. Hadi, gelin..."

Çömeldiği yerden Damon'a baktı. Damon durduğu yerden alaycı bir tavırla mezara bakıyordu. "Affedersin," dedi Damon ve Alaric kaşlarını çatarak kenara çekildi. Damon ve Stefan taş kapağın birer ucundan tutup kaldırdı.

İki kardeş kapağı kenara çekip mezarın yan tarafına yasladı

Elena daha fazla yaklaşamıyordu. Bunun yerine, mide bulantısını bastırmaya çalışarak Stefan'ın yüz ifadesine odaklandı. Orada ne bulacaklarını bu şekilde de öğrenebilirdi. Zihninden görüntüler geçiyordu: Parşömen renkli mumyalanmış cesetler, çürümüş etler, sırıtan kafatasları. Stefan dehşete kapılmış, midesi bulanmış, tiksinmiş gibi görünürse...

Ama Stefan açık mezara bakarken yüzünde sadece şaşkınlık ifadesi belirdi.

Elena daha fazla dayanamadı. "Ne var orada?"

Stefan gülümsedi ve Bonnie'ye bir bakış atarak konuştu. "Gel de gör."

Elena yavaşça mezara yaklaşıp aşağı baktı. Sonra başını aniden kaldırarak şaşkınlıkla Stefan'a döndü.

"*Nedir bu?*"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Stefan. Meredith ve Alaric'e döndü. "Yanında el feneri olan var mı? Ya da bir ip?"

Açık mezarın içine baktıktan sonra, ikisi de arabalarına koştular. Elena olduğu yerde kalarak aşağı baktı ve gece görüşünü zorladı. Hala inanamıyordu.

Mezar bir mezar değil, kapıydı.

O gece kapak altında kaydığında neden aşağıdan soğuk bir rüzgar hissettiğini şimdi anlıyordu. Yerdeki bir tür kilere veya mağaraya bakıyordu. Şimdi tek görebildiği bir duvardı. Dümdüz aşağı doğru inen bir duvar. Ve taşa bir merdiven gibi demir çıtalar sabitlenmişti.

"İşte," dedi Meredith, Stefan'ın yanına dönerek. "Alaric'de bir el feneri var, bu da benimki. Bu da seni aramaya çıktığımızda Elena'nın arabama koyduğu ip."

NymphE - kuflu.com

Meredith'in el fenerinin dar ışık huzmesi aşağıdaki karanlık odayı taradı. "Fazla derini göremiyorum ama boş gibi görünüyor," dedi Stefan. "Önce ben ineceğim."

"*Aşağı* inmek mi?" dedi Matt. "Bak, aşağı inmemiz gerektiğinden emin misiniz? Bonnie, sen ne dersin?"

Bonnie kıpırdamamıştı bile. Hala yüzü tamamen ifadesiz bir şekilde duruyor, sanki etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu. Tek kelime etmeden bir bacağını aşağı uzattı, döndü ve inmeye başladı.

"Vay canına," dedi Stefan. El fenerini ceketinin cebine tıktı ve bir elini mezarın kenarına koyarak aşağı atladı.

Elena'nın, Alaric'in yüzündeki ifadeye gülecek zamanı yoktu. Öne eğilip seslendi. "İyi misin?"

"İyiyim." El fenerinin ışığı aşağıdan yüzüne vurdu. "Bonnie de iyi olacak. Çıtalar aşağı kadar iniyor. Yine de ipi yanınıza alsanız iyi olur."

Elena, en yakında duran Matt'e baktı. Matt, mavi gözlerinde çaresiz bir bakışla başını salladı. Elena derin bir nefes aldı ve Stefan'ın yaptığı gibi bir elini mezarın kenarına koydu. Aniden başka bir el bileğini yakaladı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Meredith ciddi bir tavırla. "Ya Bonnie'yi ele geçiren varlık, Diğer Güç'se?"

"Bunu uzun zaman önce ben de düşündüm," dedi Elena. Meredith'in elini güven veren bir tavırla okşadı ve aşağı atladı.

Stefan'ın kolu onu karşılayarak destekledi. Elena dengesini bulduktan sonra etrafına bakındı. "Aman Tanrım..."

Burası tuhaf bir yerdi. Duvarlar taşla kaplıydı. Pürüzsüz ve neredeyse cilalı gibi parlaktılar. Belli aralıklarla demir şamdanl

yerleştirilmişti ve bazılarında erimiş mum kalıntıları vardı. Elena odanın diğer tarafını göremiyordu ama el feneri oldukça yakında demir parmaklıklı bir kapıyı gösteriyordu. Kapı, bazı kiliselerde sunakta kullanılan kapılara benziyordu.

Bonnie dibe yeni ulaşıyordu. Diğerleri inene kadar sessizce bekledi. Önce Matt, sonra Meredith, ardından da Alaric geldi.

Elena yukarı baktı. "Damon?"

Mezarın tepesinde siluetini görebiliyordu.

"Bizimle misin?" diye sordu Elena. "Bizimle geliyor musun?" dememişti. Damon'ın farkı anlayacağını biliyordu.

Sonraki beş saniye boyunca bekledi. Altı, yedi, sekiz...

Aniden hava dalgalandı ve Damon düzgün bir şekilde yere indi. Ama Elena'ya bakmadı. Gözleri uzağa bakıyordu ve yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Bu bir yeraltı türbesi," dedi Alaric hayretle. El fenerinin ışığıyla etrafı taradı. "Bir kilisenin altındaki bir yeraltı odası, gömü yeri olarak kullanılır. Genellikle daha büyük kiliselerin altına inşa ederler."

Bonnie doğruca kapıya yürüdü, tek eliyle itti. Kapı ardına kadar hızla açıldı.

Elena'nın kalp atışları iyice hızlanmıştı. Her nasılsa, ayaklarını hareket ettirmeye, kendini Bonnie'nin peşinden gitmeye zorladı. Keskinleşmiş duyuları neredeyse acı verecek ölçüde duyarlıydı ama kendilerini nasıl bir şeye soktukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Stefan'ın el fenerinin ışığı o kadar zayıftı ki sadece kayalık zemini ve Bonnie'nin gizemli siluetini gösteriyordu.

Bonnie durdu.

NymphE - kuflu.com

İşte bu, diye düşündü Elena nefesi kesilerek. *Ah, Tanrım, işte bu. Gerçekten bu.* Aniden kendini çok canlı bir rüyanın içinde gibi hissetti. Rüya gördüğünü bildiği ama hiçbir şeyi değiştiremediği veya uyanamadığı bir rüyada gibiydi. Bütün vücudu kaskatı kesildi.

Diğerlerinin korkusunun kokusunu alabiliyordu ve Stefan'ın varlığını yanında hissediyordu. El fenerinin ışığı Bonnie'nin ötesinde kalan şeyleri aydınlatıyordu ama Elena önce onların ne olduğunu seçemedi. Açılar, düzlükler gördü ve sonra bir şey odağa girdi. Kenarları belirgin şekilde uzayıp yayılan ölü beyazı bir yüz...

Çığlığı boğazında takılıp kaldı. Bu sadece bir heykeldi ama hatlarını tanıyordu. Yukarıdaki mezar kapağındakiyle aynıydı. Bu mezar, az önce içinden geçtiklerinin aynısıydı. Ama bu kapak kırılmış, karşı duvara fırlatılmıştı. Bir şey yere kırılgan fildişi sopalar gibi dağılmıştı. *Mermer parçaları,* diye düşündü Elena, *sadece mermer, mermer parçaları.*

Bunlar ezilip parçalanmış insan kemikleriydi.

Bonnie arkasını döndü.

Boş bakışlı gözleriyle grubu taradı. Sonunda Elena'nın gözlerinin içine baktı.

Sonra, aniden, ipleri kesilmiş bir kukla gibi öne doğru sendeledi.

Elena onu tutmaya çalışırken neredeyse kendi de düşüyordu. "Bonnie? Bonnie?" Bonnie'nin kahverengi gözleri korkuyla açılmış halde ona baktı. "Neler oldu?" diye sordu Elena. "Nereye gitti?"

"Buradayım."

Yağmalanmış mezarın üzerinde, hafif bir ışık vardı. *Hayır, ışık değil,* diye düşündü Elena. Görebiliyordu ama normal bir ışık değildi. Kızılötesi veya morötesinden daha tuhaf, insan gözlerinin algılayamayacağı bir şeydi. Dışarıdan bir Güç'le beynine dikte ediliyordu.

"Diğer Güç," diye fısıldadı Elena kanı donarak.

"Hayır, Elena."

Ses de, tıpkı görüntünün ışık olmaması gibi, ses değildi. Bir yıldız parıltısı gibi sessiz ve hüzünlüydü. Ona bir şeyi hatırlatmıştı.

Anne, diye düşündü aniden. Ama bu annesinin sesi değildi. Mezarın üzerindeki ışık dalgalanıyordu ve bir an için Elena nazik, üzgün bir yüz gördü. O zaman anladı.

"Sizi bekliyordum," dedi Honoria Fell'in sesi. "Burada, nihayet Bonnie'nin dudakları olmadan, kendi başıma konuşabilirim. Beni dinleyin. Zamanınız çok kısa ve tehlike gerçekten çok büyük."

Sonunda Elena da konuşabildi. "Bu oda ne? Neden bizi buraya getirdin?"

"Bunu siz istediniz. Siz isteyene kadar size burayı gösteremezdim. Burası sizin savaş alanınız."

"Anlamıyorum."

"Bu mezar, Fell's Church halkı tarafından benim için yapıldı. Fiziksel bedenim için bir dinlenme yeri. Hayatta gizli güçlere sahip olan biri için gizli bir yer. Bonnie gibi, ben de başkalarının bilemeyeceği şeyleri biliyordum. Başkalarının göremeyeceği şeyleri görüyordum."

"Bir psişiktin," dedi Bonnie.

NymphE - kuflu.com

"O günlerde adına cadılık diyorlardı. Ama güçlerimi asla zarar vermek için kullanmadım ve öldüğümde, kocamla birlikte huzur içinde dinlenebilmemiz için bu anıtı yaptılar. Sonra, yıllar sonra, huzurumuz bozuldu."

Honoria'nın ışık görüntüsü yine dalgalandı. "Fell's Church'e başka bir Güç geldi. Nefret ve yıkım isteğiyle dolu bir Güç. Dinlenme yerimi yağmaladı ve kemiklerimi etrafa saçtı. Burayı kendi evi yaptı. Kasabaya karşı kötülükler planlamaya başladı. Ve ben uyandım.

"Seni başından beri uyarmaya çalıştım Elena. Burada, mezarlıkta yaşıyor. Seni bekliyor ve izliyor. Bazen bir baykuş biçimine..."

Bir baykuş. Elena'nın zihninden hızla düşünceler geçti. Kilisenin çan kulesinde duran baykuş. Ahırda kendisini izleyen baykuş. Evinin önündeki yalancıakasya ağacından ona bakan baykuş.

Peçeli baykuş... Avcı kuş... Et yiyici... Sonra, iki tarafta ufuk çizgisi boyunca uzanır gibi görünen büyük beyaz kanatları hatırladı. Sis veya kardan oluşan büyük bir kuş peşinden geliyordu ve kan şehvetiyle, hayvani bir nefretle ona odaklanmıştı...

"Hayır!" diye bağırdı bunu hatırladığında.

Stefan'ın ellerini omuzlarında, parmaklarını neredeyse etinin içinde hissetti ve gerçeğe döndü. Honoria Fell hala konuşuyordu.

"Ve sen, Stefan, seni de izliyordu. Elena'dan önce senden nefret ediyordu. Sana işkence ediyor, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Sevdiğin herkesten nefret ediyor. İçi zehirli aşkla dolu."

Elena gayriihtiyari arkasına baktı; Meredith, Alaric ve Matt'in de donup kalmış olduğunu gördü. Bonnie ve Stefan yanındaydı. Ama Damon... Damon neredeydi?

"Nefreti öylesine büyüdü ki her ölüm, dökülen her kan ona zevk vermeye başladı. Şu anda kontrol ettiği hayvanlar ormandan dışarı süzülüyor. Kasabaya, ışıklara doğru gidiyorlar."

"Kar Dansı!" dedi Meredith telaşla.

"Evet. Ve bu kez hepsini öldürecek."

"Onları uyarmamız gerek," dedi Matt. "Danstaki herkes..."

"Onları kontrol eden zihin yok olana kadar asla güvende olamazsınız. Ölümler devam edecek. Güç'ü yok etmelisiniz. Sizi bu yüzden buraya getirdim."

Işık bir kez daha titreşti. "Cesaretiniz var. Güçlü olun. Size verebileceğim tek yardım bu."

"Dur... Lütfen..." diye başladı Elena.

Ses ona aldırmadan devam etti. "Bonnie, iki seçeneğin var. Gizli Güçler bir sorumluluktur. Aynı zamanda bir armağandır ama geri alınabilir. Onlardan vazgeçmek ister misin?"

"Ben..." Bonnie korkuya kapılarak başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var..."

"Zaman yok. Tercihini yap." Işık titreşiyor, kendi merkezine doğru büzülüyordu.

Bonnie'nin gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmıştı, Bonnie yardım arayarak Elena'ya baktı. "Bu *senin* tercihin," diye fısıldadı Elena. "Kendi adına karar vermelisin."

Bonnie'nin yüzündeki kararsız ifade yavaş yavaş silindi ve sonunda başıyla onayladı. Elena'dan uzaklaşarak desteksiz bir şekilde ışığa döndü. "Vazgeçmeyeceğim," dedi Bonnie. "Bir

NymphE - kuflu.com

şekilde onlarla başa çıkmayı öğreneceğim. Büyükannem bunu başarmıştı."

Işıkta neşeyi hatırlatan bir titreşim oldu. "Akıllıca bir seçim yaptın. Güçlerini de akıllıca kullan. Bu sizinle son konuşmam."

"Ama..."

"Dinlenmeyi hakettim. Bu sizin savaşınız." Ve sönen bir ateşin son kıvılcımları gibi, ışık kayboldu.

Işık gittikten sonra, Elena etrafındaki baskıyı hissetti. Bir şey olacaktı. Onlara doğru ezici bir güç geliyordu. "Stefan..."

Stefan da hissetmişti. "Hadi," dedi Bonnie korkulu bir sesle. "Buradan çıkmamız gerek."

"Partiye dönmeliyiz," dedi Matt. Yüzü kül gibiydi. "Onlara yardım etmeliyiz..."

"Ateş," diye bağırdı Bonnie aniden irkilerek. Bu düşünce aklına yeni gelmiş gibiydi. "Ateş onları öldürmez ama uzak tutar..."

"Dinlemediniz mi? Diğer Güç'le yüzleşmemiz gerek. Ve o *burada*, tam burada, şu anda. Gidemeyiz!" diye bağırdı Elena. Zihni karmakarışıktı. Görüntüler, anılar ve korkunç bir sıkıntı. Kan şehveti... Bunu hissedebiliyordu...

"Alaric." Stefan emreden bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sen geri dön. Diğerlerini de götür. Elinizden geleni yapın. Ben burada kalacağım..."

"Bence hepimiz gitmeliyiz!" diye bağırdı Alaric. Etraflarını saran sağır edici gürültü yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

El fenerinin ışığı, Elena'ya daha önce farketmediği bir şeyi gösterdi. Yanındaki duvarda bir delik vardı. Duvarın yüzeyi yırtılmış gibiydi. Ve diğer tarafta, toprağın derinliklerine sonsuzmuş gibi uzanan karanlık bir delik görünüyordu.

Nereye uzanıyor, diye düşündü Elena ama bu düşünce korkusunun altında silinip gitti. *Beyaz baykuş... Avcı kuş... Et yiyici... Karga,* diye düşündü ve aniden neden korktuğunu anladı.

"Damon nerede?" diye bağırdı dönerken Stefan'ı da beraberinde sürükleyerek. "Damon nerede?"

"Çıkın buradan!" diye bağırdı Bonnie korkudan çatlayan bir sesle. Ses karanlığı yararken kendini kapıya doğru attı.

Bu bir hırıltıydı ama bir köpek hırıltısı değildi. Çok daha derin, ağır ve güçlü bir hırıltıydı. Ormandan gelen muazzam bir sesti bu. Elena'nın göğsünde tınlıyor, kemiklerini sızlatıyordu.

Elena donup kaldı.

Aç ve vahşi ses yine geldi. Son derece güvenli. Usulca. Bununla birlikte, tünelden ağır ayak sesleri de geliyordu.

Bonnie bağırmaya çalışıyor ama boğazından sadece tiz bir ıslık çıkıyordu. Tünelin karanlığında bir şey yaklaşıyordu. Bir kedinin çevikliğiyle ve zarifliğiyle yürüyen bir şekil. Elena şimdi bu hırıltıyı tanımıştı. Avcı kedilerin en büyüğünün sesiydi. Tünelin ucuna ulaşırken kaplanın sarı gözleri karanlıkta parladı.

Ve sonra her şey aniden oldu.

Elena, Stefan'ın onu yoldan çekmeye çalıştığını farketti. Ama kendi kasları ona engel oldu ve artık çok geçti.

Kaplan zarif bir şekilde sıçradı ve güçlü kaslar iri gövdeyi havaya savurdu. O anda, Elena'nın zihni hayvanın parıltılı yan taraflarını ve zarif omurgasını gördü ama çığlık ağzından kendiliğinden yayıldı.

"*Damon, hayır!*"

Ancak siyah kurt onu karşılamak için karanlığın içinden fırladığında, Elena kaplanın beyaz olduğunu farketti.

NymphE kuflu.com

Kurt, büyük kedinin saldırısını savuşturdu ve Elena, Stefan'ın onu çekip aldığını hissetti. Kasları kar taneleri gibi erimişti ve Stefan onu duvara yapıştırırken Elena karşı koyamadı bile. Mezarın kapağı, şimdi onunla hırlayan beyaz şeklin arasındaydı ama kapı savaşın diğer tarafındaydı.

Elena'nın kendi zayıflığı, kısmen korkudan kısmen şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu, kulakları uğulduyordu. Bir an önce, Damon'ın bütün bu süre boyunca onlarla oynadığından, başından beri Diğer Güç olduğundan emindi. Ama kaplandan yayılan kötülük ve kan şehveti inkar edilemezdi. Mezarlıkta onu izleyen, nehirde ölüme iten şey buydu. Kurdun öldürmek için savaştığı bu beyaz şey, Diğer Güç'tü.

İmkansız bir karşılaşmaydı. Ne kadar güçlü ve saldırgan olursa olsun, siyah kurdun hiç şansı yoktu. Kaplanın dev pençelerinden birinin tek bir hamlesi, kurdun omzunu ta kemiğe kadar yardı. Sonra çenesi ardına kadar açıldı ve kurdun boynuna sarılmaya çalıştı.

Bu arada Stefan el fenerinin ışığını kedinin gözlerine tutarak yaralı kurdu bir kenara itip araya girdi. Elena bağırmak, içindeki enerjiyi serbest bırakacak bir şey yapmak istiyordu. Anlamıyordu, hiçbir şey anlamıyordu. Stefan tehlikedeydi. Ama Elena kıpırdayamıyordu bile.

"Çıkın!" diye bağırdı Stefan. "Hemen! Çıkın!"

Işığı kaplanın gözlerinden ayırmadan, hiçbir insanın ulaşamayacağı bir hızla kaplanın beyaz pençesinden sıyrıldı. Meredith şimdi kapının diğer tarafındaydı. Matt, Bonnie'yi yarı taşıyor yarı sürüklüyordu. Alaric geçmişti.

Kaplan saldırdığı anda kapı gürültüyle kapandı. Stefan yana devrildi ve tekrar kalkmaya çalışırken ayakları kaydı.

"Sizi bırakmayacağız..." diye bağırdı Alaric.

"Gidin!" diye bağırdı Stefan. "Dansa gidin, elinizden geleni yapın! Çabuk!"

Başındaki yaralardan akan kana ve omzundaki açık yarasına rağmen kurt yine saldırıya geçti. Kaplan ona karşılık verdi. Hayvanların sesleri öyle yükselmişti ki Elena dayanamıyordu. Meredith ve diğerleri gitmişti ve Alaric'in el feneri gözden kaybolmuştu.

"Stefan!" diye bağırdı Elena, onu tekrar savaşmak için zıplamaya hazır halde görünce.

Eğer ölürse, Elena da ölürdü. Ve eğer ölmesi gerekiyorsa, Stefan'la birlikte gidecekti.

Şaşkınlığını üzerinden atarak hıçkırıklar arasında Stefan'a doğru sendeledi ve ona sıkıca sarıldı. Stefan gürültünün ve şiddetin arasına girerken Elena vücudunu saran güçlü kolları hissetti. Ama o da Stefan kadar inatçıydı. Döndü ve ikisi birlikte düşmanla karşılaştı.

Kurt düşmüştü. Sırtüstü yerde yatıyordu. Tüyleri kanı göstermeyecek kadar siyah olmasına rağmen vücudunun altında kırmızı bir gölet oluşmuştu. Beyaz kedi onun tepesinde dikiliyor, dişleri savunmasız haldeki siyah boğazdan sadece birkaç santim ötede duruyordu.

Ama ölüm darbesi inmedi. Bunun yerine, kaplan başını kaldırıp Stefan'la Elena'ya baktı.

Tuhaf bir sükunetle, Elena hayvanın görünüşünün ince detaylarını farketti.

NymphE - kuflu.com

Bıyıklar düz ve ince, gümüş telleri andırıyordu. Kürkü bembeyazdı ve hafif altın sarısı çizgilerle kaplıydı. *Beyaz ve altın sarısı,* diye düşündü ahırdaki baykuşu hatırlayarak. Ve bu da başka bir anıyı canlandırdı... Gördüğü başka bir şey... Duyduğu başka bir şey...

Pençesini hızla sallayan kedi, feneri Stefan'ın elinden savurdu. Elena, Stefan'ın acıyla tısladığını duydu ama artık karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Hiç ışık olmadığında, bir avcı bile kör kalırdı. Stefan'a sımsıkı tutunarak öldürücü darbenin acısına kendini hazırladı.

Ama aniden başı döndü. Her tarafı girdap gibi dönen gri bir sis kaplamıştı. Artık Stefan'a tutunamıyordu. Düşünemiyordu. Konuşamıyordu. Ayağının altından zemin kaymıştı sanki. Belli belirsiz bir şekilde Güç'ün kendisine karşı kullanıldığını anladı.

Stefan'ın vücudunun ondan uzaklaşarak düştüğünü hissetti ve sise daha fazla direnemedi. Düşüş sonsuzluk gibi geldi ve ne zaman yere çarptığını anlayamadı.

44

Beyaz baykuş... Avcı kuş... Avcı... Kaplan. Seninle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı. Bir kedi gibi... Büyük bir kedi... Bir kedi yavrusu. Beyaz bir kedi yavrusu.

Ölüm evin içinde.

Ve kedi yavrusu... Kedi yavrusu, Damon'dan kaçmıştı. Korkudan değil, keşfedilme endişesinden. Margaret'ın göğsünün üzerinde dururken, pencerenin dışında Elena'yı görünce uluduğu gibi.

Elena inledi, bilinçaltı bir anlığına yüzeye çıktı ama daha gözlerini açamadan, gri sis onu geri sürükledi. Düşünceleri yine karmakarışık oldu.

Zehirli aşk... Stefan, Elena'dan önce senden nefret ediyordu... Beyaz ve altın sarısı... Beyaz bir şey... *Ağacın altındaki beyaz bir şey...*

NymphE kuflu.com

Bu kez gözlerini açmaya çalıştığında başardı. Ve daha gözleri loş ve kıpırdayan ışığa alışamadan anlamıştı. Sonunda anlamıştı.

Uzun beyaz elbiseli figür, yakmakta olduğu mumdan döndü ve Elena, karşısında ancak kendisine ait olabilecek bir yüz gördü. Ama biraz farklıydı; buzdan oyulmuş bir heykel gibi solgun ve güzeldi ama *yanlıştı*. Elena'nın rüyasındaki aynalarla dolu koridorda gördüğü kendi sonsuz yansıması gibiydi. Aç ve alaycı. Kötü niyetli.

"Merhaba Katherine," diye fısıldadı.

Katherine gülümsedi. Sinsi ve ölümcül bir gülümsemeydi bu. "Sandığım kadar aptal değilmişsin," dedi.

Sesi neşeli ve tatlıydı. *Gümüşi,* diye düşündü Elena. Kirpikleri gibi. Hareket ederken de elbisesinde gümüşi ışıklar vardı. Ama saçları altın sarısıydı, neredeyse Elena'nın saçları kadar açık sarıydı. Gözleri bir kedi yavrusunun gözlerini andırıyordu: Yuvarlak ve mücevher mavisi. Boynunda aynı canlı renkten, taşla işlenmiş bir kolye vardı.

Elena'nın boğazı ağrıyordu. Sanki çok uzun süre bağırmış gibi. Ve boğazı kupkuruydu. Başını yavaşça yana çevirdiğinde, o küçük hareket bile canını yaktı.

Stefan yanında öne çökmüş, kollarından kapının demir parmaklıklarına bağlanmış halde duruyordu. Başı göğsüne sarkmıştı ama yüzünün görünen kısmı ölü beyazıydı. Boğazı yırtılmıştı ve yakasına akan kan kurumuştu.

Elena, Katherine'e doğru öyle hızlı döndü ki bir an gözleri kararadı. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Katherine sivri beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Çünkü onu *seviyorum,*" dedi çocuksu bir tavırla. "Sen sevmiyor musun?"

Ancak o zaman Elena neden kıpırdayamadığını, neden kollarının acıdığını anladı. Stefan gibi o da kapalı kapıya sıkıca bağlanmıştı. Acıya aldırmadan başını diğer tarafa çevirdiğinde Damon'ı gördü.

Kardeşinden daha kötü durumdaydı. Ceketi ve kolu yırtılmıştı. Yarasının görüntüsü, Elena'nın midesini bulandırdı. Gömleği paramparçaydı. Nefes alıp verirken Damon'ın kaburgalarının küçük hareketlerini görebiliyordu. Bu küçük hareket olmasa, onun öldüğünü zannedebilirdi. Kan saçlarını matlaştırmış, kapalı gözlerine akmıştı.

"Hangisinden daha çok hoşlanıyorsun?" diye sordu Katherine sıcak, dostça bir ses tonuyla. "Bana söyleyebilirsin. Sence hangisi daha iyi?"

Elena ona tiksintiyle baktı. "Katherine," diye fısıldadı. "Lütfen. Lütfen beni dinle..."

"Söyle. Hadi." Katherine neredeyse dudakları birbirine değecek kadar yüzünü yaklaştırdığında, o mücevher mavisi gözler Elena'nın görüş alanını doldurdu. "Bence ikisi de eğlenceli. Eğlenmeyi sever misin Elena?"

Elena mide bulantısıyla gözlerini kapadı ve başını çevirdi. Keşke başı bu kadar dönmeseydi.

Katherine gülerek geri çekildi. "Biliyorum, seçim yapmak çok zor." Olduğu yerde döndüğünde, Elena onun elbisesinin eteği olduğunu sandığı şeyin aslında saçları olduğunu anladı. Erimiş altın gibi sırtından aşağı dökülüyor, yürürken arkasından sürünüyordu.

"Zevk meselesi," diye devam etti Katherine. Birkaç zarif dans adımıyla Damon'ın önüne gelip durdu. Elena'ya şeytani bir ba-

NymphE - kuflu.com

kış attı. "Ben tatlı severim." Damon'ı saçlarından yakalayıp başını arkaya çekti ve dişlerini boynuna geçirdi.

"Hayır! Bunu yapma! Canını daha fazla yakma..." Elena öne atılmaya çalıştı ama çok sıkı bağlanmıştı. Kapı sağlam demirdendi ve taşa gömülmüştü. İpler de kalındı. Katherine hayvani sesler çıkarıyor, eti kemiriyordu. Damon baygın olmasına rağmen acıyla inledi. Elena, Damon'ın vücudunun refleksten kaynaklanan bir hareketle seğirdiğini gördü.

"Lütfen dur. Ah, lütfen..."

Katherine başını kaldırdı. Yanağından kan süzülüyordu. "Ama açım ve o da çok *lezzetli*," dedi. Katherine geri çekilip tekrar saldırdı ve Damon'ın vücudu gerildi. Elena bir çığlık attı.

Ben de böyleydim, diye düşündü. *Başlangıçta, ormandaki o ilk gece, ben de böyleydim. Stefan'ı bu şekilde incittim, onu öldürmek istedim...*

Etrafını koyu bir karanlık sardı ve Elena minnetle karanlığa teslim oldu.

ALARIC'İN ARABASI OKULA YAKLAŞIRKEN BİR BUZ TABAKASININ üzerinde kaydı, Meredith neredeyse ona çarpacaktı. Matt'le birlikte arabadan fırladıklarında kapıları açık bıraktılar. İleride, Alaric'le Bonnie de aynı şeyi yaptı.

"Kasabanın geri kalanı ne olacak?" diye bağırdı Meredith onlara doğru koşarken. Rüzgar hızlanıyordu ve yüzü soğuktan yanıyordu.

"Sadece Elena'nın ailesi, Judith Hala ve Margaret," diye bağırdı Bonnie. Sesi korku doluydu ama bakışlarında konsantr

yon vardı. Bir şey hatırlamaya çalışır gibi başını arkaya yasladı. "Evet, işte bu. Köpekler onların peşine düşecek. Onları başka bir yere götürün, kiler gibi bir yere. Onları orada tutun!"

"Ben hallederim. Siz üçünüz partiyle ilgilenin!"

Bonnie, Alaric'in peşinden koşmak için döndü ve Meredith arabasına koştu.

PARTİ DAĞILMAK ÜZEREYDİ. DIŞARIDA DA, İÇERİDEKİ KADAR çift vardı ve otoparka doğru yürümeye başlamışlardı. Matt ve Bonnie'yle birlikte koşan Alaric polislere seslendi.

"Geri dönün! Herkesi içeri toplayıp kapıları kapatın!" diye bağırdı Alaric.

Ama zaman yoktu. Karanlıkta bekleyen siluetlerden ilkiyle birlikte kantine ulaştı. Şerif yardımcılarından biri daha ses çıkarmaya ya da tabancasını çekmeye fırsat bulamadan öldü.

Diğeri daha hızlıydı ve bir silah sesi duyuldu. Öğrenciler çığlık çığlığa kaçışmaya başladı ve otoparka yöneldi. Alaric arkalarından koşuyor, onları geri göndermeye çalışıyordu.

Her taraftan, park edilmiş arabaların arasından başka siluetler fırladı. Panik yayıldı. Alaric bağırmaya devam ediyor, korku içindeki öğrencileri binaya doğru toparlamaya çalışıyordu. Dışarıda kolay av olurlardı.

Avluda Bonnie, Matt'e döndü. "Ateşe ihtiyacımız var!" dedi. Matt kantine koştu ve yarısı dans programlarıyla dolu bir kutuyla geri döndü. Yere attı ve daha önce mumları yakmak için kullandıkları kibritleri bulmak için ceplerini karıştırdı.

Kağıt tutuşup parlak bir şekilde yanmaya başladığında bir güvenlik adası oluşturmuştu. Matt insanları arkasındaki kantin

NymphE - kuflu.com

kapılarına doğru yönlendiriyordu. Bonnie içeri daldı ve en az dışarıdaki kadar büyük bir kargaşayla karşılaştı.

Otorite sahibi birini bulmak için etrafına bakındı ama yetişkinlerden hiçbirini göremedi. Sadece paniğe kapılmış çocuklar vardı. Sonra kırmızı ve yeşil krepon kağıtları gözüne ilişti.

Gürültü muazzamdı. Burada birinin sesini duyurması imkansızdı. Dışarı çıkmaya çalışan insanların arasından geçerek salonun diğer ucuna ulaştı. Caroline oradaydı. Solgun görünüyordu. Üzerinde Kar Kraliçesi kıyafeti vardı. Bonnie onu mikrofona sürükledi.

"Sen iyi konuşursun. Onlara içeri girmelerini ve içeride *kalmalarını* söyle! Onlara süsleri indirmeye başlamalarını söyle. Yanabilecek her şeye ihtiyacımız var; tahta sandalyeler, çöp tenekelerinin içindeki şeyler, *her şey*. Onlara bunun tek şansımız olduğunu söyle!" Caroline korku içinde ve şaşkınlıkla bakarken Bonnie ekledi: "Madem tacı başına geçirdin, bari bir işe yarasın!"

Caroline'ın itaat ettiğini görmek için beklemedi. Yine insanların arasına daldı. Bir an sonra Caroline'ın önce tereddütlü, sonra güçlü bir şekilde kolonlardan gelen sesini duydu.

ELENA GÖZLERİNİ TEKRAR AÇTIĞINDA ETRAFINA ÖLÜM SESSİZLİĞİ hakimdi.

"Elena?" Boğuk bir fısıltı duyunca görüşünü odaklamaya çalıştı ve kendini acı dolu yeşil gözlere bakarken buldu.

"Stefan," dedi. Hareket edebilmeyi dileyerek ona doğru ölemle eğildi. Bir anlamı yoktu ama sanki birbirlerine dokunabilseler, tüm bunlara daha kolay katlanacaklardı.

Çocuksu bir gülüş duyuldu. Elena sese doğru dönmedi ama Stefan dönüp baktı. Elena onun tepkisini, yüzünden neredeyse tanımlanamayacak bir hızla geçen ifadeleri gördü. Şaşkınlık, inanamama, mutluluk... Ve dehşet. Sonunda gözlerini körleştiren bir korku.

"Katherine," dedi. "Bu imkansız. Olamaz. Sen öldün..."

"Stefan..." dedi Elena ama Stefan karşılık vermedi.

Katherine bir eliyle ağzını örtüp kıkırdadı.

"Sen de uyanmışsın," dedi Elena'nın diğer tarafına bakarak. Elena bir Güç akımı hissetti. Bir an sonra, Damon yavaşça başını çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı.

Yüzünde şaşkınlık yoktu. Gözlerini kısarak başını arkaya yasladı ve bir-iki dakika hiç konuşmadan Katherine'e baktı. Sonra hafif ve acılı bir şekilde gülümsedi.

"Tatlı küçük beyaz kedimiz," diye fısıldadı. "Tahmin etmeliydim."

"Hiç aklınıza gelmedi, değil mi?" dedi Katherine. Oyun oynayan bir çocuk gibi hevesli, neşeliydi. "Herkesi kandırdım." Yine güldü. "O kadar eğlenceliydi ki... Sen Stefan'ı izlerken seni izlemek... Ve ikiniz de orada olduğumu bilmiyordunuz. Hatta seni bir kez tırmaladım!" Tırnaklarını pençe gibi katlayarak tırmalama hareketi yaptı.

"Elena'nın evinde. Evet, hatırlıyorum," dedi Damon yavaşça. Hiç öfkeli görünmüyordu. Aksine, memnun gibiydi. "Eh, kesinlikle bir avcısın. Leydi ve kaplan."

"Ve Stefan'ı o kuyuya attım," dedi Katherine. "Dövüştüğünüzü gördüm, buna bayıldım. Stefan'ı ormanın kıyısına kadar izledim, sonra..." Ellerini bir kelebek yakalar gibi birbirine kapadı.

NymphE - kuflu.com

Sonra yavaşça açıp sanki gerçekten avcunda bir şey varmış gibi baktı ve yine güldü. "Onu oynamak için elimde tutacaktım," dedi. Sonra dudaklarını büzdü ve Elena'ya öfkeyle baktı. "Ama sen onu aldın. Bu çok hainceydi Elena, bunu yapmamalıydın."

Çocuksu sinsilik yüzünden silinmişti ve bir an için, Elena orada bir kadının yakıcı nefretini gördü.

"Açgözlü kızlar cezalandırılır," dedi Katherine, Elena'ya yaklaşarak. "Ve sen açgözlü bir kızsın."

"Katherine!" Stefan sersemliğini üzerinden atmıştı, aceleyle konuştu. "Bize başka neler yaptığını anlatmak istemez misin?"

İlgisi dağılan Katherine geri çekildi. Önce şaşkınlıkla, sonra kibirle baktı.

"Şey, eğer gerçekten istiyorsanız," dedi. Ellerini yukarı kaldırıp olduğu yerde dönerken saçları yine yeri süpürdü. "Hayır," dedi sonra neşeyle. Tekrar dönüp onlara doğru bir işaret yaptı. "Siz tahmin edin. Siz tahmin edin ve ben de size *doğru* ya da *yanlış* diyeyim. Hadi!"

Elena zorlukla yutkundu ve Stefan'a kaçamak bir bakış attı. Katherine'i oyalamanın bir anlamı olduğunu sanmıyordu, nasılsa sonuç değişmeyecekti. Ama içinden bir ses, olabildiğince uzun süre hayata sarılmasını söylüyordu.

"Vickie'ye saldırdın," dedi Elena dikkatle. Kendi sesi kulaklarında çınlıyordu. "O gece kilise harabelerinde olan kız."

"Güzel! Evet," diye bağırdı Katherine. Yine kedi tırmalaması hareketini yaptı. "Sonuçta benim kilisemdeydi," diye ekledi omuz silkerek. "Ve o çocukla yaptıkları şey... Ah! Bir kilisede öyle şeyler yapılmaz. Bu yüzden onu tırmaladım!" Katherine küçük bir çocuğa hikaye anlatıyormuş gibi kelimeyi uzatırken

hareketi tekrar gösterdi. "Ve... Kanını yaladım!" Pembe dudaklarını yaladı. Sonra işaretparmağını Stefan'a doğru salladı. "Sıradaki tahmin!"

"O zamandan beri avlanıyordun," dedi Stefan. Oyun oynamıyordu, tiksinti dolu bir gözlemini ifade ediyordu.

"Evet, onu söylemiştik! Sıradaki," dedi Katherine sertçe. Sonra elbisesinin boynundaki düğmelerle oynadı. Ve Elena, Vickie'yi, ürkek bakışlarını ve kantinde herkesin önünde soyunuşunu hatırladı. "Ona saçma sapan şeyler yaptırdım." Katherine güldü. "Çok eğlenceli bir oyuncaktı."

Elena'nın kolları uyuşmuştu. Refleksle ipleri çekiştirdiğini anladı. Katherine'in sözleri onu öyle kızdırmıştı ki hareketsiz duramıyordu. Kendini durmaya, arkaya yaslanıp hissizleşmiş ellerini hissetmeye çalıştı. Kurtulsa bile ne yapacağını bilmiyordu ama denemek zorundaydı.

"Sıradaki tahmin," dedi Katherine tehlikeli bir tavırla.

"Neden senin kilisen olduğunu söyledin?" diye sordu Damon. Sesi hala keyifliydi. Sanki bunların hiçbiri onu etkilememiş gibiydi. "Honoria Fell'in değil mi burası?"

"Ah, şu yaşlı hortlak!" dedi Katherine alaycı bir tavırla. Dudaklarını büzüp Elena'nın arkasına öfkeyle baktı. Elena ilk kez mezarın girişine doğru oturduklarını farketti. Belki de Honoria onlara yardım ederdi...

Ama sonra kaybolmadan önce Honoria'nın son sözlerini hatırladı. *Size verebileceğim tek yardım bu.* Yardım gelmeyecekti.

Elena'nın düşüncelerini okumuş gibi, Katherine ona döndü. "O bir şey yapamaz. Sadece eski bir kemik yığınından ibaret." Zarif eller, o kemikleri kırıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Yapa-

NymphE - kuflu.com

bileceği tek şey konuşmak ve birçok kez onu duymanı engelledim." Katherine'in yüzü yine asılmıştı ve Elena içinin korkuyla dolduğunu hissetti.

"Bonnie'nin köpeği Yangtze'yi sen öldürdün," dedi. Bu rasgele bir tahmindi, sadece Katherine'in dikkatini dağıtmak için söylemişti ama işe yaramıştı.

"Evet! Çok eğlenceliydi. Hepiniz koşarak evden fırladınız ve ağlayıp sızlamaya başladınız..." Katherine sahneyi pandomimle canlandırdı: Bonnie'nin evinin önünde yerde yatan bir köpek ve dışarı fırlayarak onu bulan kızlar. "Tadı kötüydü ama değdi. Bir kargaya dönüştüğünde Damon'ı oraya kadar takip ettim. Onu çok izlerdim zaten. İsteseydim o kargayı kapabilirdim ve..." Elini keskin bir hareketle büktü.

Bonnie'nin rüyası, diye düşündü Elena. Bütün vücudu buz kesmişti. Stefan ve Katherine'in kendisine baktığını görene kadar, yüksek sesle konuştuğunu bile anlamamıştı. "Bonnie rüyasında seni görmüştü," diye fısıldadı. "Ama ben olduğumu sanıyordu. Rüzgarla sallanan bir ağacın altında beni ayakta dururken gördüğünü söyledi. Ve benden korkmuş. Farklı göründüğümü söyledi. Solgun ama neredeyse parlar halde. Bir karga uçarak geçmiş ve onu tutup boynunu kırmışım." Elena'nın midesi ağzına geldi ve zorlukla bastırdı. "Ama aslında sendin," dedi.

Katherine eğleniyor gibiydi. "İnsanlar sık sık beni rüyasında görür," dedi kibirli bir tavırla. "Halan da rüyasında beni görmüştü. Ona ölümünün onun hatası olduğunu söyledim. Senin söylediğini sanıyor."

"Ah Tanrım..."

"Keşke ölseydin," dedi Katherine yüzünü tiksintiyle buruşturarak. "Ölmeliydin. Seni o nehirde yeterince uzun süre tuttum. Ama öyle bir baş belasısın ki ikisinin de kanını içtiğin için geri döndün. Ah, her neyse." Alaycı bir tavırla güldü. "Şimdi seninle daha uzun süre oynayabilirim. O gün kendimi kaybetmiştim çünkü Stefan'ın sana benim yüzüğümü verdiğini görmüştüm. Benim yüzüğümü!" Sesi yükseldi. "Benim! Onlara beni hatırlatması için bırakmıştım. Ve *sana* verdi! Onunla sadece oynamakla kalmayacağımı o zaman anladım. Onu öldürmek zorundaydım."

Stefan'ın gözleri kısıldı. "Ama ben senin öldüğünü sanıyordum," dedi. "Ölmüştün. Beş yüz yıl önce. Katherine..."

"Ah, sizi ilk kez o zaman kandırdım," dedi Katherine ama şimdi sesinde neşe yoktu. Ciddiydi. "Her şeyi hizmetçim Gudren'le birlikte planladık. İkiniz tercihimi kabul etmediniz," diye patladı ve Stefan'la Damon'a öfkeyle baktı. "Hep birlikte mutlu olmamızı istemiştim. Sizi sevmiştim. İkinizi de. Ama bu size yetmedi."

Katherine'in yüzü yine değişti ve Elena beş asır önceki kırgın çocuğu gördü. Katherine o zamanlar öyle görünüyor olmalıydı. İri mavi gözler gerçekten yaşlarla dolmuştu.

"Birbirinizi sevmenizi istiyordum," diye devam etti Katherine. "Bunu yapamadınız. Kendimi çok kötü hissettim. Benim öldüğümü düşünürseniz, birbirinizi seveceğinizi sandım. Ve gitmem gerektiğini biliyordum. Babam benden şüphelenmeye başlamadan önce.

"Bu yüzden Gudren'le birlikte bu planı hazırladık," dedi anılara dalarak. "Güneşe karşı başka bir tılsım yaptırdım ve yüzü-

NymphE - kuflu.com

ğümü ona verdim. Beyaz elbisemle birlikte, en güzel beyaz elbisemle birlikte şömineden biraz kül aldı. Küllerin doğru kokması için orada hayvan yağı yaktık. Ve hepsini güneşe bıraktı. Külleri mesajımla birlikte orada buldunuz. Sizi kandırabileceğimden emin değildim ama oldu işte.

"Ama sonra..." Katherine'in yüzü acıyla buruştu. "Sonra her şeyi yanlış yaptınız. Üzülüp ağlamanız ve birbirinizi teselli etmeniz gerekirdi. Bunu sizin için yapmıştım. Bunun yerine, siz koşup kılıçlarınıza sarıldınız. Bunu neden yaptınız?" Bu içten gelen bir çığlıktı. "Neden armağanımı kabul etmediniz? Ona bir çöpmüş gibi davrandınız. Size o mesajda birbirinizle barışmanızı istediğimi yazmıştım. Beni dinlemediniz ve kılıçlarınızı çektiniz. Sonra da birbirinizi öldürdünüz. Bunu neden yaptınız?"

Katherine'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Stefan'ın yüzü de ıslanmıştı. "Aptaldık," dedi. Şimdi o da geçmişe dönmüştü. "Senin ölümün için birbirimizi suçladık ve öyle aptaldık ki... Katherine, dinle beni. Hepsi benim hatamdı, ilk saldıran bendim. Ve üzgünüm, çok üzgünüm. O zamandan beri ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Bunu kaç kez düşündüğümü, değiştirebilmek için bir şeyler yapabilmeyi nasıl dilediğimi bilemezsin. Değiştirmek için her şeyimi verirdim, *her şeyimi*. Ağabeyimi öldürdüm..." Sesi çatladı ve yanaklarından yaşlar süzüldü. Kalbi acıyla burkulan Elena çaresizce Damon'a döndü ve onun kendisinin farkında bile olmadığını gördü. Yüzündeki keyifli ifade silinmiş, bakışları tam bir konsantrasyonla Stefan'a odaklanmıştı.

"Katherine, lütfen beni dinle," dedi Stefan sesi titreyerek. "Hepimiz birbirimizi yeterince incittik. Lütfen bizi bırak artık.

Ya da istiyorsan beni al ama onları bırak. Suçlu olan benim. Beni al, ne istersen yaparım..."

Katherine'in mücevher mavisi gözleri sonsuz bir kederle doluydu. Elena nefes alamıyor, ortamı saran büyüyü bozmaktan korkuyordu. Katherine'in yüzü yumuşadı, gözlerinde büyük bir özlemle Stefan'a doğru yürüdü.

Fakat sonra aniden Katherine'in içindeki buz geri döndü ve yanaklarındaki yaşlar dondu. "Bunu uzun zaman önce düşünmeliydin," dedi. "O zaman seni dinleyebilirdim. Önce birbirinizi öldürdüğünüz için üzülmüştüm. Gudren'i bile almadan kaçtım. Ama hiçbir şeyim yoktu. Yeni bir elbisem bile yoktu. Açtım ve üşüyordum. Klaus beni bulmasaydı, açlıktan ölebilirdim."

Klaus. Elena, Stefan'ın kendisine söylediği bir şeyi hatırladı. Klaus, Katherine'i vampire dönüştüren adamdı, köylülerin kötü olduğunu söylediği adam.

"Bana gerçeği öğreten *Klaus*'tu," dedi Katherine. "Bana dünyanın gerçekte nasıl olduğunu gösterdi. Güçlü olmalı ve istediğin şeyleri almalısın. Sadece kendini düşünmelisin. Ve şimdi en güçlü benim. Öyleyim. Nasıl bu hale geldiğimi biliyor musunuz?" Karşılık vermelerini bile beklemeden sorusunu kendisi cevapladı. "Yaşamlar. Bir sürü. İnsanlar ve vampirler. Şimdi hepsi *benim* içimde. Bir-iki asır sonra Klaus'u da öldürdüm. Şaşırmıştı. Ne kadar çok şey öğrendiğimi bilmiyordu.

"Yaşamları alarak kendimi onlarla doldurmak beni çok mutlu ediyordu. Ama sonra sizi, ikinizi ve yaptıklarınızı hatırladım. Armağanıma nasıl karşılık verdiğinizi. Ve sizi cezalandırmam gerektiğini anladım. Sonunda bunu nasıl yapacağımı da buldum.

NymphE - kuflu.com

"Sizi, ikinizi de buraya getirdim. Sen nasıl insanların zihinlerine düşünce ekiyorsan, bu düşünceyi senin zihnine ektim Stefan. Seni buraya yönlendirdim. Ve sonra Damon'ın seni takip etmesini sağladım. Elena buradaydı. Bence o bir şekilde benimle bağlantılı olmalı, çünkü bana benziyor. Onu görüp suçluluk duyacağınızı biliyordum. Ama ona aşık olmaman gerekiyordu!" Katherine'in sesindeki kırgınlık yine öfkeye dönüştü. "Beni unutmaman gerekiyordu! Yüzüğümü ona vermemen gerekiyordu!"

"Katherine..."

Katherine devam etti. "Ah, beni o kadar öfkelendirdin ki. Ve şimdi sana bunu ödeteceğim, gerçekten ödeteceğim. Artık en çok kimden nefret ettiğimi biliyorum. Senden nefret ediyorum Stefan. Çünkü seni daha çok sevmiştim." Yine kontrolünü kazanarak yüzündeki son yaşları sildi ve abartılı bir saygınlıkla olduğu yerde dimdik durdu.

"Damon'dan o kadar nefret etmiyorum," dedi. "Hatta yaşamasına izin verebilirim." Gözlerini kıstı ve aklına gelen bir fikirle tekrar iri iri açtı. "Dinle Damon," dedi. "Sen Stefan kadar aptal değilsin. İşlerin gerçekte nasıl olduğunu biliyorsun. Söylediğini duydum. Yaptığın şeyleri gördüm." Öne eğildi. "Klaus öldüğünden beri yalnızım. Bana eşlik edebilirsin. Yapman gereken tek şey beni sevdiğini söylemek. O zaman onları öldürürüm ve birlikte gideriz. Hatta istersen kızı sen öldürebilirsin. Ne dersin?"

Ah Tanrım, diye düşündü Elena yine midesi bulanarak. Damon'ın bakışları Katherine'in mavi gözlerine dikilmişti, yüzünü inceliyor gibiydi. Ve yüzünde yine keyifli bir ifade belirmişti. *Ah Tanrım, hayır,* diye düşündü Elena. *Lütfen, hayır...*

Damon yavaşça gülümsedi.

15

ELENA, Damon'ı sessiz bir korkuyla izliyordu. O rahatsız edici gülümsemeyi çok iyi tanıyordu. Ama zihninde alaycı bir soru vardı. Ne farkederdi ki? O ve Stefan zaten ölecekti. Damon'ın kendini kurtarması mantıklıydı. Ve ondan kendi doğasına ters davranmasını beklemek yanlıştı.

O güzel, kaprisli gülümsemeyi kederle izledi.

Katherine de ona gülümsüyordu. "Birlikte çok mutlu olacağız. Onlar öldüğünde, gitmene izin vereceğim. Seni gerçekten incitmek istemedim. Sadece kızgındım." İnce ellerinden birini uzatıp Damon'ın yanağını okşadı. "Özür dilerim."

"Katherine," dedi Damon. Hala gülümsüyordu.

"Evet?" Katherine öne eğildi.

"Katherine..."

"Evet, Damon?"

"Canın cehenneme!"

NymphE - kuflu.com

Elena yüzünü buruşturarken bir anda ortalık karıştı. Güç şiddetli bir şekilde aktı. Katherine'deki değişime bakarak çığlık attı. O güzel yüz değişiyor, ne hayvan ne de insan denemeyecek bir şeye dönüşüyordu. Katherine'in gözleri kızıl bir alevle aydınlandı ve dişleri Damon'ın boğazına gömüldü.

Pençelerini açarak Damon'ın kan içindeki göğsünü tırmaladı ve etini parçaladı. Elena çığlık çığlığa bağırıyor, kollarındaki acının kendisini tutan iplere karşı koymasından kaynaklandığını belli belirsiz farkediyordu. Stefan'ın da bağırdığını duymuştu ama hepsinden öte, Katherine'in zihinsel sesini duyuyordu.

Buna pişman olacaksınız! Hepinizi pişman edeceğim! Sizi öldüreceğim! Sizi öldüreceğim! Sizi öldüreceğim! Sizi öldüreceğim!

Sadece kelimeler bile, Elena'nın zihnine saplanan hançerler gibi acıtıyordu. Güç onu sersemletmiş, sırtını demir parmaklıklara dayamıştı. Ama bundan kurtulmak mümkün değildi. Aynı anda her yerden yankılanıyor, kafatasına vuruyordu.

Sizi öldüreceğim! Sizi öldüreceğim! Sizi öldüreceğim!

Elena bayıldı.

ALET ODASINDA JUDITH'İN YANINA ÇÖMELMİŞ OLAN MEREDITH, kapının dışından gelen sesleri yorumlamaya çalışıyordu. Köpekler kilere dalmıştı. Nasıl olduğundan emin değildi ama bazılarının kanlı burun deliklerine bakılırsa, yer seviyesindeki camları kırmış olmalıydılar. Şimdi alet odasının önündeydiler ama Meredith ne yaptıklarını bilmiyordu. Dışarısı fazla sessizdi.

Robert'ın kucağında kıvrılmış olan Margaret bir kez inledi.

"Şşşt," diye fısıldadı Robert. "Her şey yoluna girecek hayatım. Her şey yoluna girecek."

Meredith, Margaret'ın başının üzerinden Robert'ın korku dolu ama kararlı gözlerine baktı. *Bir de hepimiz senin Diğer Güç olduğunu sanmıştık,* diye düşündü. Ama şimdi pişmanlık duymaya zaman yoktu.

"Elena nerede? Elena beni izleyeceğini söylemişti," dedi Margaret gözlerini iri iri açarak. "Beni koruyacağını söylemişti." Judith bir elini onun ağzına kapadı.

"Seni koruyor zaten," diye fısıldadı Meredith. "Sadece kendisi gelemediği için yerine beni gönderdi, hepsi o. Bu gerçekten *doğru*," diye ekledi öfkeyle, Robert'ın azarlayan bakışlarını görünce.

Dışarıda sessizliğin yerini tırmalama ve kemirme sesleri almıştı. Köpekler kapıyı zorluyordu.

Robert, Margaret'ın başını kucağına daha sıkı yapıştırdı.

BONNIE NE KADAR SÜREDİR ÇABALADIKLARINI BİLMİYORDU. Kesinlikle saatler geçmiş olmalıydı. Ona sonsuzluk gibi gelmişti. Köpekler mutfaktan ve eski tahta yan kapılardan içeri dalmıştı. Ama şimdiye kadar sadece bir düzinesi ateş engelini geçebilmişti ve silahlı adamlar çoğunu halletmişti.

Ama Bay Smallwood ve arkadaşlarının elindeki tüfekler artık boştu. Ve yakacak şeyleri giderek azalıyordu.

Vickie kısa süre önce bir sinir krizi geçirmiş, bir şey canını yakıyormuş gibi çığlıklar atarak başını tutmuştu. Onu kontrol altına almaya çalışırlarken, kız kendinden geçmişti.

Bonnie, yıkılmış yan kapıdan ateşe bakan Matt'e yaklaştı. Matt'in köpeklere değil çok daha uzaktaki bir şeye baktığını biliyordu. Buradan göremediği bir şeye.

NymphE kuflu.com

"Beklemek zorundasın Matt," dedi. "Yapabileceğin başka bir şey yok." Matt dönüp cevap vermedi.

"Neredeyse şafak söktü," dedi Bonnie. "Belki de güneş doğduğunda köpekler gider." Ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordu.

Matt yine cevap vermedi. Bonnie arkadaşının omzuna dokundu. "Stefan onun yanında. Stefan orada."

Sonunda Matt bir tepki verdi. Başıyla onayladı. "Stefan orada," dedi.

Kahverengi bir şey, hırıltılar arasında karanlığın içinden fırladı.

ELENA TEKRAR KENDİNE GELDİĞİNDE ARADAN OLDUKÇA UZUN zaman geçmişti. Mezarın açıklığından süzülen soğuk ve gri ışıktan anlamıştı bunu.

Damon'ı da görebiliyordu. Giysileriyle birlikte ipleri de parçalanmış halde yerde yatıyordu. Artık yaralarının tamamen görülebileceği kadar ışık vardı ve Elena onun hala hayatta olup olmadığını merak etti. Ölü gibi hareketsizdi.

Damon, dedi. Ancak bunu yaptıktan sonra kelimeyi yüksek sesle söylemediğini farketti. Her nasılsa, Katherine'in çığlığı zihninde bir devreyi açmış ya da uyuyan bir şeyi uyandırmıştı. Hiç şüphesiz Matt'in kanı da yararlı olmuş, ona nihayet zihinsel sesini kullanacak gücü vermişti.

Başını diğer tarafa çevirdi. *Stefan?*

Stefan'ın yüzünde büyük bir acı vardı ama uyanıktı. Hatta fazla uyanıktı. Elena neredeyse onun da etrafında olup bitenlere karşı Damon kadar duyarsız olmasını dileyecekti.

Elena, diye karşılık verdi.

O nerede, diye sordu Elena, bakışlarıyla yavaş yavaş odayı tararken.

Stefan mezarın açıklığına doğru baktı. *Bir süre önce yukarı çıktı. Belki de köpeklerin ne yaptığını kontrol etmek istemiştir.*

Elena bundan daha fazla korkamayacağını sanıyordu ama yanılmıştı. Diğerlerini ancak şimdi hatırlamıştı.

Elena, çok üzgünüm. Stefan'ın yüzünde kelimelerle anlatılamayacak bir ifade vardı.

Senin hatan değildi Stefan. Bunu ona sen yapmadın. Kendi kendine yaptı. Ya da... Sadece oluverdi. Olduğumuz şey yüzünden. Elena'nın düşüncelerinin altında, Stefan'a ormanda nasıl saldırdığının ve intikam hırsıyla Bay Smallwood'un üzerine koşarken hissettiklerinin anısı vardı. *Bana da olabilirdi,* dedi.

Hayır! Sen asla onun gibi olmazdın.

Elena cevap vermedi. Şimdi Güçler'i olsa, Katherine'e neler yapardı? Dahası, ne yapmazdı ki? Ama bu konuda daha fazla konuşmak, Stefan'ı daha fazla üzmekten başka bir işe yaramazdı.

Damon'ın bize ihanet edeceğini sandım, dedi.

Ben de öyle, diye karşılık verdi Stefan. Ağabeyine bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Ondan hala nefret ediyor musun?

Stefan'ın bakışları karardı. *Hayır,* dedi sakince. *Hayır, artık ondan nefret etmiyorum.*

Elena başıyla onayladı. Nedense, bu önemliydi. Sonra bütün sinirleri aşırı gerilmiş halde irkildi. Mezarın açıklığından bir şey girmişti. Stefan da gerildi.

Geliyor, Elena...

NymphE - kuflu.com

Seni seviyorum Stefan, dedi Elena umutsuzca, beyaz sis onlara doğru yaklaşırken.

Katherine önlerinde *beden*lendi.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi sinirli bir tavırla. "Tünelimi engelliyorsunuz." Yine Elena'nın arkasındaki delikten tünele baktı. "Ortalıkta dolaşmak için bu tünelleri kullanıyorum," diye devam etti, ayaklarının dibinde serili yatan Damon'a aldırmadan. "Nehrin altına kadar gidiyor. Dolayısıyla akan suyun üzerinden geçmek zorunda kalmıyorum. Bunun yerine, altından geçiyorum." Şakasının etkisini görmek istercesine onlara beklentiyle baktı.

Elbette, diye düşündü Elena. *Nasıl bu kadar aptal olabildim? Damon bizimle Alaric'in arabasında nehrin üzerinden geçti. O zaman akan suyun üzerinden geçebilmişti ve muhtemelen bunu birçok defa yaptı. Damon, Diğer Güç olamazdı.*

Bu kadar korkarken hala bir şeyler düşünebilmesi şaşırtıcıydı. Sanki zihninin bir parçası tüm bu olanları uzaktan izliyordu.

"Sizi şimdi öldüreceğim," dedi Katherine rahat bir tavırla. Sohbet eder gibiydi. "Sonra nehrin altından geçip arkadaşlarınızı da öldüreceğim. Sanırım köpekler henüz işi bitiremedi. Neyse, ben hallederim."

"Elena'yı bırak gitsin," dedi Stefan. Sesi aynı anda hem zor çıkıyor hem de dayatıyordu.

"Bunu nasıl yapacağıma karar vermedim," dedi Katherine ona aldırmadan. "Sizi kızartabilirim. Bunun için neredeyse yeterince ışık var artık. Ve şunlar da var." Elini elbisesinin altına soktu ve kapalı halde çekti. "Bir, iki, üç!" dedi ve iki gümüş, bir

altın yüzüğü yere bıraktı. Taşları Katherine'in gözleri gibi masmaviydi. Tıpkı Katherine'in boynundaki kolyenin taşı gibi.

Elena'nın elleri çılgınca seğirdi ve sağ parmağının çıplak olduğunu hissetti. Haklıydı. O metal parçası olmadığında çıplaktı. Yaşamı için, hayatta kalması için o yüzük şarttı. O olmadan...

"Bunlar olmadan ölürsünüz," dedi Katherine yüzükleri ayağının altında ezerken. "Ama bunun yeterince *yavaş* olacağından emin değilim." Gümüşi elbisesi loş ışıkta parlarken Katherine mezarın neredeyse diğer duvarına kadar geriledi.

O anda Elena'nın aklına bir fikir geldi.

Ellerini oynatabiliyordu. Biriyle diğerini yoklayabildiğine bakılırsa, artık önceki kadar hissiz değillerdi. İpler gevşemişti.

Ama Katherine çok güçlüydü. İnanılmayacak kadar güçlü. Ve Elena'dan daha hızlıydı. Elena kendini kurtarsa bile, ancak çok hızlı tek bir hareket yapacak kadar zamanı olacaktı.

Bir bileğini bükerken iplerin tamamen çözüldüğünü hissetti.

"Başka yollar da var," dedi Katherine. "Sizi kesip kan kaybından öldürebilirim. İzlemeyi severim."

Elena dişlerini sıkarak ipleri daha da zorladı. Eli acı verici bir açıyla bükülmüştü ama bastırmaya devam etti. İpin bileğinin üzerinde kaydığını hissetti.

"Ya da fareler," dedi Katherine. "Fareler eğlenceli olabilir. Onlara ne zaman başlayıp ne zaman duracaklarını söyleyebilirim."

Diğer elini kurtarmak çok daha kolaydı. Elena arkasında olup bitenlerle ilgili renk vermemeye çalışıyordu. Stefan'ın zihnine seslenmek istedi ama buna cesaret edemedi. Katherine duyabilirdi.

NymphE - kuflu.com

Katherine, ağır adımlarla Stefan'a yaklaştı. "Sanırım senden başlamalıyım," dedi yüzünü Stefan'ınkine yaklaştırarak. "Yine acıktım. Ve sen çok tatlısın Stefan. Ne kadar tatlı olduğunu unutmuşum."

Yere vuran gri bir ışık dörtgeni vardı. Şafak ışığı. Mezarın açıklığından geliyordu. Katherine o ışığın dışındaydı. Ama...

Katherine aniden gülümsedi ve mavi gözleri parladı. "Buldum! Kanını neredeyse sonuna kadar içeceğim ve *onu* öldürürken sana izleteceğim! İçinde sadece onun ölümünü göreceğin kadar güç bırakacağım. Bu gerçekten iyi bir plan değil mi?" Neşeli bir şekilde ellerini ovaladı ve olduğu yerde dönerek uzaklaştı.

Sadece bir adım daha, diye düşündü Elena. Katherine'in ışık dörtgenine yaklaştığını gördü. Sadece bir adım daha...

Katherine o adımı da attı. "Karar verildi!" Dönmeye başladı. "Ne güzel bir..."

Şimdi!

Ağrıyan kollarını ipin son halkasından da kurtaran Elena, düşmanına saldırdı. Avlanan bir kedinin ölüm sıçrayışı gibiydi. Ava ulaşmak için son bir umutsuz koşu. Tek şans. Tek umut.

Katherine'e olanca hızı ve ağırlığıyla çarptı. Darbenin etkisiyle ikisi de ışık dörtgenine yuvarlandı. Katherine'in başının taş zemine sertçe çarptığını hissetti.

Ve yakıcı acıyı algıladı. Bütün vücudu asidin içine atılmış gibiydi. Bütün vücudu açlıkla kavruluyordu sanki. Ama bin kat daha güçlüydü. Dayanılmazdı.

"*Elena!*" diye bağırdı Stefan hem zihninde hem de yüksek sesle.

Stefan, diye düşündü Elena. Katherine'in şaşkın gözleri odaklanırken, Elena altındaki Güç artışını hissetti. Ağzı öfkeyle bükülmüş, dişleri öne fırlamıştı. Dişleri öyle uzundu ki alt dudağını deliyorlardı. O bozuk ağız bir ulumayla açıldı.

Elena'nın uyuşmuş eli Katherine'in boğazına uzandı. Parmakları Katherine'in mavi kolyesini sardı. Bütün gücüyle çekti ve zincirin koptuğunu hissetti. Sıkıca kavramaya çalışıyordu ama parmaklarını yeterince kullanamıyordu ve Katherine'in pençesi çılgınca karşı koyuyordu. Sonunda kolye ikisinin de elinden fırlayıp karanlığa savruldu.

"*Elena!*" diye bağırdı Stefan tekrar. Sesi korku doluydu.

Elena vücudunun ışıkla dolduğunu hissetti. Sanki şeffaf olmuştu. Ama ışık acı demekti. Altında, Katherine'in çarpık yüzü doğruca gökyüzüne bakıyordu. Ulumak yerine sürekli yükselip güçlenen bir çığlık atıyordu.

Elena kalkmaya çalıştı ama yeterince gücü yoktu. Katherine'in yüzü çatlıyor, yarılıyordu ve yarılan yerlerde ateşten çizgiler oluşuyordu. Çığlıklar iyice artmıştı. Katherine'in saçları tutuşmuştu ve teni kararıyordu. Elena hem altındaki hem de üzerindeki ateşi hissediyordu.

Sonra bir şey onu omuzlarından yakalayarak geri çekti. Gölgelerin serinliği buzlu su gibiydi. Bir şey onu çevirip kucağına yatırdı.

Stefan'ın kollarını gördü. Güneş ışığıyla temas ettiği yerler kızarmıştı ve iplerini koparırken kan içinde kalmıştı. Yüzündeki korkuyu ve acıyı gördü. Sonra görüşü bulandı, her yer karanlığa gömüldü.

NymphE - kuflu.com

Meredith'le Robert, kapıdaki delikten girmeye çalışan kanlı burunlara saldırırken aniden şaşkınlıkla duraksadılar. Dişler artık ısırmaya çalışmıyordu. Burunlardan biri seğirerek geri çekildi. Meredith köpeğin gözlerinin donuk baktığını farketti. Hiçbiri kıpırdamıyordu.

Artık kilerden de gürültü gelmiyordu. Her şey sessizleşmişti.

Ama umuda kapılmaya korkuyorlardı.

VICKIE'NİN ÇIĞLIKLARI BIÇAKLA KESİLMİŞ GİBİ BİRDEN SONA erdi. Dişlerini Matt'in bacağına geçirmiş olan köpek gerildi ve ürpererek titredi, sonra ağzını açarak geri çekildi. Bonnie nefes nefese döndü, ateşin diğer tarafına baktı. Diğer köpeklerin düştükleri yerdeki cesetlerini görecek kadar ışık vardı.

Matt'le birbirlerine yaslandılar ve şaşkın gözlerle etraflarına bakındılar.

Nihayet kar yağışı durmuştu.

ELENA YAVAŞÇA GÖZLERİNİ AÇTI.

Her şey son derece net ve sakindi.

Çığlıkların bitmesine sevinmişti. Çok canı yanmıştı ama artık acımıyordu. Bütün vücudu yine ışıkla dolmuş gibi hissediyordu ama bu kez acı yoktu. Sanki yükseklerde, havada süzülüyordu. Sanki bir bedeni yokmuş gibiydi.

Gülümsedi.

Başını çevirmek canını yakmıyor, sadece havada süzülme hissini güçlendiriyordu. Yerdeki solgun ışıkta, gümüşi elbiseden yükselen dumanı ve kalıntılarını gördü. Katherine'in beş yüz yıl önceki yalanı, şimdi gerçek olmuştu.

Hepsi bu kadar, diye düşündü Elena. Artık kimseye zarar vermek istemiyordu ve zamanını Katherine'i düşünerek harcamaya da niyeti yoktu. Çok daha önemli şeyler vardı.

"Stefan," dedi ve içini çekerek gülümsedi. Ah, bu güzeldi. Kendini kuş gibi hissediyordu.

"Böyle olmasını istemedim," dedi Elena hüzünle gülümseyerek. Stefan'ın yeşil gözleri dolmuştu ama gülümseyerek karşılık verdi.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum Elena."

Anlıyordu. Bu iyiydi. Bu çok önemliydi. Artık gerçekten önemli olan şeyleri görmek kolaydı. Ve Stefan, kendisinin Elena için her şeyden daha önemli olduğunu anlıyordu.

Çok uzun zamandır ona gerçekten hiç bakmadığını farketti. Siyah saçları ve meşe yapraklarına benzeyen yeşil gözleriyle ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Ama şimdi görüyordu ve ruhunun o gözlerde parladığının farkındaydı. *Buna değdi,* diye düşündü. *Ölmek istemiyordum, şimdi de istemiyorum. Ama mecbur kalsam hepsini yine yapardım.*

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Elena.

"Seni seviyorum," dedi Stefan, Elena'nın elini sıkarak.

Elena'nın benliğini tuhaf bir hafiflik sarmıştı. Stefan'ın onu tuttuğunu neredeyse hissetmiyordu bile.

Korkuya kapılacağını sanırdı. Ama korkmuyordu. Stefan orada olduğu sürece de korkmayacaktı.

"Partideki insanlar, artık hepsi güvende, değil mi?" diye sordu Elena.

"Artık hepsi güvende," diye fısıldadı Stefan. "Onları sen kurtardın."

NymphE - kuflu.com

"Bonnie'yle Meredith'e veda edemedim. Judith Hala'ma da. Onlara, hepsini sevdiğimi söyle."

"Söylerim," dedi Stefan.

"Onlara bunu kendin de söyleyebilirsin," dedi başka bir ses. Damon zeminde kendini sürükleyerek Stefan'ın arkasına gelmişti. Kanlar içindeki yüzü berbat haldeydi ama gözleri her zamanki delici bakışlarını kaybetmemişti. "İradeni kullan Elena. Dayan. Gücün var..."

Elena zayıf bir şekilde gülümsedi. Gerçeği biliyordu. Şu anda olanlar, sadece iki hafta önce başlayan şeyi sona erdiriyordu. İşleri düzeltmek, Matt'le barışmak ve Margaret'a veda etmek için on üç günü olmuştu. Stefan'a onu sevdiğini söylemek için. Ama artık bu süre sona ermişti.

Yine de Damon'ı incitmenin anlamı yoktu. Damon'ı da seviyordu. "Denerim," diye söz verdi.

"Seni eve götürelim," dedi Damon.

"Henüz değil," dedi Elena. "Biraz daha bekleyelim."

O dipsiz gibi görünen siyah gözlerde bir şey oldu ve yakıcı parıltılar söndü. Elena, Damon'ın da bildiğini o zaman anladı.

"Korkmuyorum," dedi. "Şey... Sadece biraz." Uyku bastırmıştı ve kendini çok rahat hissediyordu. Her şey ondan uzaklaşıyordu.

Göğsünde bir sızı vardı. Pek korkmuyordu ama üzgündü. Özleyeceği, yapmış olmayı dileyeceği çok şey vardı.

"Ah," dedi kısık sesle. "Ne komik."

Şimdi mezarın duvarları erimiş gibiydi. Gri, bulutlu, belirsiz görünüyordu ve orada kapı gibi bir şey vardı. Yeraltı odasına açılan kapı gibi. Ama bu kapının arkasındaki ışık farklıydı.

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı. "Stefan? Çok yorgunum."

"Artık dinlenebilirsin," diye fısıldadı Stefan.

"Beni unutmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman korkmuyorum."

Damon'ın yüzünde bir şey parlıyordu. Elena ona uzanıp dokundu ve parmaklarını merakla geri çekti.

"Üzülme," dedi Elena parmaklarının ucundaki serin ıslaklığı hissederek. Ama endişeliydi. Şimdi Damon'ı kim anlayacaktı? Kim onu zorlayacak, gerçekte içinde olanları görmeye çalışacaktı? "Birbirinizle ilgilenmelisiniz," dedi Elena. Rüzgarda titreşen bir mum alevi gibi, gücü biraz geri geldi. "Stefan, bana söz verir misin? Birbirinizle ilgileneceğinize söz verir misiniz?"

"Söz veriyorum," dedi Stefan. "Ah, Elena..."

Şimdi bütün benliğini uyku sarmıştı. "Bu güzel," diye fısıldadı. "Bu güzel... Stefan."

Kapı yaklaşıyordu. O kadar ki artık ona dokunabiliyordu. Annesiyle babasının o kapının arkasında olup olmadığını merak etti.

"Artık eve dönme zamanı," diye fısıldadı Elena.

Ve sonra karanlık, tüm gölgeleri yutarak silindi ve sonunda geriye ışıktan başka bir şey kalmadı.

STEFAN ONU KUCAĞINDAN BIRAKAMIYORDU. ONA SIMSIKI SARILMIŞTI. Zorlukla tuttuğu gözyaşları artık yanaklarından aşağı dökülüyordu. Bu, Elena'yı nehirden çıkardığı zamankinden farklı bir acıydı. Bu kez öfke ve nefret yoktu. Sadece sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sevgi vardı.

NymphE - kuflu.com

Bu daha çok acıtıyordu.

İki adım ötesindeki ışık dörtgenine baktı. Elena ışığa gitmişti. Onu orada tek başına bırakmıştı.

Uzun sürmeyecek, diye düşündü.

Yüzüğü yerdeydi. Gözlerini ışık huzmesinden ayırmadan ayağa kalkarken Stefan yüzüğe bakmadı bile.

Bir el kolunu yakalayarak geri çekti.

Stefan, ağabeyinin yüzüne baktı.

Damon'ın gözleri gece kadar siyahtı ve Stefan'ın yüzüğü elindeydi. Stefan yerinden kıpırdamadan onu izlerken, Damon yüzüğü onun parmağına taktı ve kolunu bıraktı.

"Şimdi," dedi Damon acıyla olduğu yere çöküp, "istediğin yere gidebilirsin." Stefan'ın Elena'ya verdiği yüzüğü yerden alıp uzattı. "Bu da senin. Al onu. Al ve git." Başını başka tarafa çevirdi.

Stefan uzun süre avucundaki altın yüzüğe baktı.

Sonra parmakları yüzüğün üzerine kapandı ve bakışlarını Damon'a çevirdi. Ağabeyinin gözleri kapalıydı, güçlükle nefes alıp veriyordu. Acı içinde ve bitkin görünüyordu.

Stefan, Elena'ya bir söz vermişti.

"Hadi," dedi sakin bir sesle. Yüzüğü cebine attı. "Seni dinlenebileceğin bir yere götürelim."

Ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu ağabeyinin vücuduna sardı ve bir an öylece kaldı.

16

16 Aralık, Pazartesi

Bunu bana Stefan verdi. Odasındaki eşyaların çoğunu dağıttı. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum ama artık bir fikrim var.

İnsanlar unutmaya başladı bile. Detayları yanlış hatırlıyor, kendi hayal ettikleri şeyleri ekliyorlar. Ve en önemlisi, açıklamalar uyduruyorlar. Neden aslında doğaüstü olmadığı, neden bunun ya da şunun mantıklı bir nedeni olduğu gibi şeyler. Çok gülünç ama onları durdurmak mümkün değil. Özellikle de yetişkinleri.

Onlar en kötüsü. Köpeklerin hidrofobik olduğunu filan söylüyorlar. Veteriner buna yeni bir isim buldu. Yarasa ısırığıyla yayılan bir tür kuduzmuş. Meredith bunun çok ironik olduğunu söylüyor. Bense sadece aptallık olduğunu düşünüyorum.

Çocuklar biraz daha iyi. Sue Carson ve Vickie gibi bazılarına gerçekten güvenebileceğimizi düşünüyorum. Vickie son iki günde

NymphE - kuflu.com

o kadar değişti ki bu bir mucize. Son iki buçuk aydır devam eden halinden eser yok ama öncesinde olduğu gibi de değil. Eskiden sert tiplerle dolaşırdı. Bence şimdi daha iyi.

Caroline bile bugün o kadar kötü değil. İlk törende konuşmamıştı ama bu kez konuştu. Elena'nın gerçek Kar Kraliçesi olduğunu söyledi. Sue'nun önceki konuşmasından alıntı gibiydi ama muhtemelen Caroline'ın yapabileceğinin en iyisi buydu. Gerçekten hoş bir davranıştı.

Elena çok huzurlu görünüyordu. Balmumundan yapılmış bir bebek gibi değil, sanki uyuyormuş gibi. Herkesin bunu söylediğini biliyorum ama doğru. Bu kez gerçekten doğru.

Ama sonrasında insanlar 'boğulmaktan inanılmaz şekilde kurtuluşu'ndan ve benzeri şeylerden sözetti. Damar tıkanıklığından öldüğünü söyleyenler bile vardı. Bu kesinlikle gülünç ama bana bir fikir verdi.

Diğer günlüğünü dolabından alacağım. Sonra Bayan Grimesby'den onu kütüphaneye koymasını isteyeceğim. Honoria Fell'inki gibi vitrine değil, insanların alıp okuyabileceği bir yere. Çünkü gerçek orada yatıyor. Gerçek hikaye orada. Ve ben bunu hiç kimsenin unutmasını istemiyorum.

Bence herkes bunları hatırlamalı.

Sanırım buradaki diğer insanlara neler olduğunu sana anlatmalıyım. Elena bunu isterdi. Judith iyi ama gerçeği kaldıramayan yetişkinlerden biri. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacı var. Robert'la Noel'de evlenecekler. Margaret için de en iyisi bu.

Margaret olanları doğru kavradı. Cenaze töreninde bana bir gün Elena'yı ve annesiyle babasını görmeye gideceğini ama bunun henüz zamanının gelmediğini, çünkü hala burada yapması gereken

bir sürü şey olduğunu söyledi. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum. Dört yaşında bir çocuk için fazla akıllı.

Alaric ve Meredith de iyi. Çok iyi. O korkunç gecenin sabahında, her şey sakinleştikten ve biz parçaları birleştirdikten sonra, kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin kollarına atıldılar. Aralarında bir şeyler var. Meredith on sekiz yaşını doldurduğunda ve mezun olduğunda bu konuyu düşüneceğini söylüyor.

Klasik. Benden başka herkes kendine bir erkek kapıyor. Bir gün evlenip evlenemeyeceğimi görmek için büyükannemin ayinlerinden birini kullanmayı düşünüyorum. Buralarda evlenmek isteyeceğim biri bile yok.

Şey, Matt var. Matt nazik biri. Ama şu anda kafasında sadece tek bir kız var. Bunun değişip değişmeyeceğini bilmiyorum.

Bugün cenaze töreninden sonra Tyler'ın burnunu yumrukladı, çünkü Tyler, Elena hakkında sevimsiz şeyler söyledi. Tyler ne olursa olsun asla değişmeyeceğini bildiğim *tek kişi. Daima, şimdi olduğu gibi beyinsiz ve kötü niyetli bir öküz olmaya devam edecek.*

Ama Matt... Şeey, Matt'in gözleri masmavi. Ve çok yakışıklı.

Stefan, Tyler'a vuramadı, çünkü orada değildi. Kasabada hala Elena'yı onun öldürdüğünü düşünen birçok kişi var. Dediklerine göre o yapmış olmalı, *çünkü orada başka kimse yokmuş. Kurtarma ekibi mezara girdiğinde, Katherine'in külleri her yere dağılmış durumdaymış. Stefan onun çok yaşlı olduğu için öyle alev aldığını söylüyor. Bunu ilk seferinde anlaması gerektiğini de söyledi. O zamanlar Katherine çok genç olduğundan, yanarak o şekilde küle dönüşemeyeceğini tahmin etmeliymiş. O zamanlar, Katherine'in de Elena gibi ölmesi gerekirmiş. Sadece yaşlılar toza ve küle dönüşürmüş.*

NymphE - kuflu.com

Bazıları, özellikle de Bay Smallwood'la dostları, muhtemelen Damon'ı suçlarlardı, tabii eğer onu ele geçirebilselerdi. Ama bunu yapamazlar. Mezara ulaştıklarında Damon orada değilmiş, çünkü Stefan onun gitmesine yardım etmiş. Stefan yerini söylemedi ama Damon'ın ormanda bir yerde saklandığını düşünüyordum. Vampirler çok hızlı iyileşiyor. Bugün törenden sonra onunla buluştuğumda, Stefan, Damon'ın Fell's Church'ten gittiğini söyledi. Buna pek memnun olmamıştı. Sanırım Damon ona nereye gittiğini söylememiş. Şimdi soru şu: Damon ne yapıyor? Masum kızları mı ısırıyor? Yoksa o da mı değişti? Cevabı bilmiyorum. Damon tuhaf bir adam.

Ama çok yakışıklı. Kesinlikle çok yakışıklı.

Stefan da nereye gideceğini söylemedi. Ama Damon arkasına bakarsa, çok şaşıracak gibi geliyor bana. Anladığım kadarıyla Elena, Stefan'a ağabeyiyle ilgileneceğine dair söz verdirmiş ve Stefan bu sözü çok ama çok ciddiye alıyor.

Ona şans diliyorum. Ama Elena'nın yapmasını istediği şeyi yapacağını ve bunun onu mutlu edeceğini biliyorum. Onsuz ne kadar mutlu olabilirse... Elena'ya taktığı nişan yüzüğünü şimdi bir zincire asılı halde boynunda taşıyor.

Bütün bunların fazla hafif olduğunu, Elena'yı pek umursamadığımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Bunu bana söyleyecek herkese meydan okuyorum. Meredith ve ben bütün cumartesi gününü ağlayarak geçirdik. Pazarın büyük bölümünü de. Ve o kadar öfkeliydim ki her şeyi yıkıp dökmek istiyordum. Sürekli düşünüyordum: Neden Elena? Neden? O gece ölebilecek o kadar insan varken neden sen? Bütün kasaba halkı içinde ölen tek kişi neden o oldu?

Elbette ki bunu o insanları kurtarmak için yaptı ama neden bunu yapmak için ölmek zorundaydı? Bu hiç adil değil.

Ah, yine ağlamaya başlıyorum. Hayatın adil olmadığını düşündüğümde böyle oluyor işte. Ve neden adil olmadığını da açıklayamıyorum. Gidip Honoria Fell'in mezarının kapısını çalmayı ve ondan bir açıklama istemeyi düşünüyorum ama benimle konuşmaz ki. Herhangi birinin bu sorunun cevabını bildiğini de sanmıyorum zaten.

Elena'yı seviyordum. Ve şimdi onu çok özleyeceğim. Bütün okul özleyecek. Sanki bir ışık sönmüş gibi. Robert, adının Latincede bu anlama geldiğini söylüyor: "Işık."

Artık içimde o 'ışık' hep eksik kalacak.

Keşke ona veda edebilseydim. Stefan onun bana sevgilerini gönderdiğini söyledi. Bu sözü, içimde taşıyabileceğim bir ışık olarak değerlendiriyorum.

Artık yazmayı bıraksam iyi olur. Stefan gidiyor. Matt, Meredith ve Alaric'le birlikte onu geçireceğiz. Bu işe kendimi bu kadar kaptıracağımı düşünmemiştim. Daha önce hiç günlük tutan biri olmadım. Ama insanların Elena'yla ilgili gerçeği bilmesini istiyorum. O bir azize değildi. Her zaman tatlı, iyi, dürüst ve uyumlu değildi. Ama güçlü, sevgi dolu ve dostlarına sadıktı. Sonuçta da birinin yapabileceği en bencillikten uzak şeyi yaptı zaten. Meredith onun ışığı karanlığa tercih ettiğini söylüyor. Ben de insanların onu her zaman bu tercihiyle hatırlamasını istiyorum.

Ben onu hep öyle hatırlayacağım.

BONNIE MCCULLOUGH
16/12/91

NymphE - kuflu.com

